Diana Hamilton

Az utolsó esély

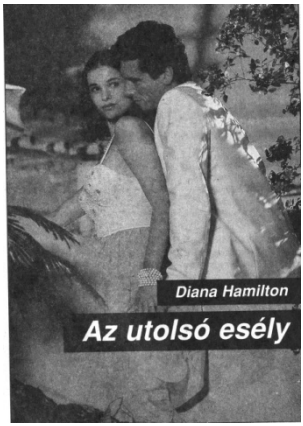

The Last Illusion 1994

Ellentmondásos érzelmekkel érkezik Charlotte Cádizba. Ebben a városban ismerte meg egykor a szerelmet és a boldogságot, de ez volt a keserű kiábrándulás színhelye is. Most, négyévi különélés után az asszony végre Jel akarja bontani rossz emlékű házasságát ám férje, Sebastian csupán azzal a feltétellel egyezik bele a válásba, ha Charlotte még egy hónapig vele marad...

1. FEJEZET

– Itt álljon meg! – szólt oda Charlotte spanyolul a taxisofőrnek, majd jókora borravalót nyomott a markába.

Még mindig remekül beszélt spanyolul – jóllehet Olivia gyakran csúfolta vidékies kiejtése miatt. Charlotte „spanyoltanára” ugyanis Andrés volt, Sebastian andalúziai kertésze; tőle tanulta el az ízes kiejtést.

A fiatal nő a hőség ellenére megborzongott. Valósággal irtózott tőle, hogy újra találkozzék Oliviával, de tudta, ezt aligha kerülheti el.

Hiszen idestova négy éve, hogy Sebastiant elhagytam, töprengett, miközben a taxi csomagtartójából kivette kis kézitáskáját. Azóta akár össze is költözhettek…

Furcsa, de négyéves különélésük alatt sohasem gondolt úgy Sebastian Machadóra, mint a férjére. Lezártnak tekintette életének ezt a szakaszát, és örült, hogy nagynénje, Freda segítségével a saját lábára állhatott. Már csak a végső felvonás, a válás van hátra, s akár el is feledheti ezt a balul sikerült házasságot.

Tulajdonképpen azért jött most Cádizba, hogy megkérje Sebastiant, egyezzen bele a válásba. Újra szabad akar lenni, hivatalosan is szabad, hogy feleségül mehessen Gregory Wilsonhoz.

Táskájával kezében Charlotte kissé tanácstalanul álldogált a városka napsütötte főterén. Szeretett volna időt nyerni, beülni valamelyik hangulatos kávézóba, de rájött, hogy most képtelen lenne egyetlen korty italt is lenyelni. Torka összeszorult, gyomra remegett az idegességtől.

Pár percig a tér tarka forgatagát fürkészve próbált megnyugodni, majd elindult a ház felé, amelyhez megannyi gyönyörűséges és gyötrelmes emléke fűződött.

Ahogy azonban nekivágott az óváros szűk, árnyas utcácskáinak, hamarosan tovatűntek a kínzó gondolatok. Charlotte önfeledten élvezte az Atlanti-óceán felől lengedező friss szellőt, s lassan kezdte magát otthon érezni a hófehér házak között. Szíve szeretettel telt meg e csodálatos ország és barátságos lakói iránt.

Aztán mikor megpillantotta a Machado-ház hatalmas kovácsoltvas kapuját, újra megrohanták az emlékek. A legszívesebben nyomban sarkon fordult volna, de tudta, hogy már késő.

Miért is nem hallgattam inkább Gregre? – sóhajtott fel. Tökéletesen igaza volt a jövendőbelimnek… Tényleg okosabb lett volna egy ügyvédet megbízni a válás lebonyolításával.

Charlotte azonban rövidesen legyőzte félelmét. Végtére is négy hosszú éve volt rá, hogy megtanuljon uralkodni magán.

Elszántan végigsimított hát csinos mustársárga vászonkosztümjén, majd határozottan belépett a kapun. Átvágva a jókora előkerten, egyenesen az árkádokkal díszített házhoz indult. Az épület mögött egyébként volt még egy kert csodás fákkal és különleges virágokkal. Charlotte azonban most tudomást sem vett a leanderek és narancsfák bódító illatáról.

Sebastian ilyenkor még biztosan bent van az irodájában, de nem is baj. Addig legalább kényelembe helyezem magam, és felkészülök a várható kínos beszélgetésre. És persze kérek Teresától egy csésze teát…

Charlotte fejében meg sem fordult, hogy a barátságos, idős házvezetőnő, akit néhány éve annyira megkedvelt, esetleg már nem dolgozik itt. Teresa egyszerűen a házhoz tartozott, a Machado-birtok elképzelhetetlen lett volna nélküle.

A határozott, akaratos asszonyság erős kézzel irányította a háztartást. Úgy tudott káromkodni, mint egy kocsis, ám a szíve aranyból volt. Mikor Charlotte Sebastian menyasszonyaként először lépte át a ház küszöbét, Teresa nyomban a szárnyai alá vette. A lány akkoriban töltötte be a tizenkilencedik életévét, és – mint ahogy nagynénje, Freda csípősen megjegyezte – éretlenebb s tapasztalatlanabb volt, mint egy tízéves gyerek.

Még szerencse, hogy mindez a múlté, gondolta Charlotte. A házasságom ugyan egy év alatt tönkrement, de Freda segítségével talpra álltam. Kitöröltem Sebastiant az életemből, s ma már csöppet sem fáj, ami történt… Huszonnégy éves koromra végre saját kezembe vettem a sorsomat.

Eltökélten lépett be a ház márványpadlózatú, hűvös előcsarnokába. A ragyogó napsütés után váratlanul érte a helyiségben uralkodó félhomály. Eleinte zavartan hunyorgott, és csak kicsit később nézett körül. A faborítású előtérből merészen kanyargó márványlépcső vezetett a felső szintre.

Charlotte dacosan elfordította a tekintetét. Nem akarta, hogy újra lenyűgözze e csodaszép ország egyedülálló építészete. Meg szerette volna őrizni a józanságát, hiszen tudta, hogy minden erejére szüksége lesz, ha Sebastiannal találkozik.

Hirtelen feltűnt neki, milyen csöndes a ház. Hát persze, hiszen a spanyolok ilyenkor, kora délután szieszt̀aznak! – jutott eszébe.

Nem is zavarom Teresát. Inkább leülök valahová, és megvárom, amíg felébred.

Ám alig tette le az utazótáskáját, halk neszezést hallott. Mintha lenne itt még valaki… És Charlotte a következő pillanatban észrevett egy magas, karcsú férfit.

– Isten hozott itthon! – csendült fel hirtelen a jól ismert hang.

A nő összerezzent. Nem számított rá, hogy idehaza találja a férjét, teljesen váratlanul érte Sebastian felbukkanása.

A Machado-birtok ura – mint mindig – most is remekül nézett ki. Fölül kigombolt inge látni engedte izmos, napbarnított mellkasát. A könnyű batiszt fehérsége hatásosan emelte ki Sebastian barna bőrét és hollófekete haját.

Az elmúlt évek során Charlotte már el is felejtette, milyen jóképű, vonzó fickó a férje, s mi tagadás, kissé felkészületlenül érte a látvány. Hosszú másodpercekig képtelen volt megszólalni.

Ezek a nemes vonások! – gondolta. Sötét szem, érzéki száj, férfias orr… Hát csoda, hogy öt évvel ezelőtt első látásra beleszerettem? Akkor még nem tudtam, milyen sötét gazember rejtőzik a megnyerő külső mögött…

Lesújtó pillantással mérte végig a férfit.

– Csak egy félórára jöttem – jegyezte meg hűvösen.

– Ó, micsoda megtiszteltetés! – csúfolódott Sebastian, és közben határozott léptekkel közeledett a látogatóhoz.

Charlotte egész testében megremegett. Alig tudta megállni, hogy el ne fusson.

– Szóval mindössze azért tetted meg ezt a hosszú utat abból a Stanton Bottom nevű porfészekből idáig, hogy félórát velem tölthess – mondta vigyorogva a férfi. – Igazán megtisztelő!

– Honnan a csodából tudod, hol lakom? – ámult el Charlotte.

Sebastian haragosan szorította össze az ajkát.

– Hát azt hiszed, befejezettnek tekintem a házasságunkat csak azért, mert elhagytál? Melléfogtál, drágám! Bár nem ez az első dolog velem kapcsolatosan, amiben tévedsz. Ha jól meggondolom, a Loch Ness-i szörnyről is többet tudsz, mint rólam, a tulajdon férjedről.

Sebastian megvetően elmosolyodott, majd szenvtelenül folytatta:

– Miután itt hagytál, először a nagynénédhez költöztél Harlowba, és befejezted a korábban félbeszakított tanulmányaidat. Aztán a nénikéd segítségével elhelyezkedtél abban a furcsa nevű közép-angliai kisvárosban. Azóta is az ottani Kongresszusi Központban dolgozol, s ha az értesüléseim pontosak, te vagy az igazgató jobbkeze.

– Te… Te kémkedsz utánam! – hebegte Charlotte, és szép arca elsápadt a dühtől.

Mélységesen felháborította, hogy Sebastian minden lépéséről tudomást szerzett. Pedig milyen biztonságban érezte magát az első hat hónapban Freda néninél, és később is, amikor a megfeszített tanulás eredményeképp végre megkapta azt a közép-angliai állást. Ezek a nyugalmas évek segítettek neki elfelejteni Sebastiant, ennek az időszaknak köszönhette, hogy végre felnőtt, érettebb, függetlenebb lett.

És most egyszerre kiderül, hogy Sebastian mindenről tudott! Charlotte számára elviselhetetlen volt a gondolat, hogy a férje – ha észrevétlenül is – figyelemmel kísérte valamennyi mozdulatát, illetéktelenül betolakodott a magánéletébe.

– Kémkedek? Ezt kikérem magamnak! – sértődött meg a férfi. – Egyszerűen csak szemmel tartom azt, ami az enyém.

Hát igen, ez jellemző Sebastianra, bólintott némán Charlotte. Sohasem ismerné el, hogy olyan közönséges, alantas dologba keveredett, mint a kémkedés. Mindig is a becsület bajnokának tartot-

ta magát, pedig… Legalább önmagának bevallhatná, hogy már számtalanszor letért a becsület és az erény útjáról!

Várjunk csak! A nő hirtelen rájött valamire. Hiszen ha Sebastian figyeltetett, akkor arról is tud, hogy megismerkedtem Gregory Wilsonnal. Bizonyára értesült róla, mennyire komoly a kapcsolatunk, így legalább nem éri váratlanul a kérésem…

– Nos, ha tényleg csupán egy félórád van a számomra, legalább helyezzük magunkat kényelembe! – javasolta a férfi.

Még mielőtt Charlotte tiltakozhatott volna, határozottan karon fogta, és a társalgóba vezette. Sebastian érintése és közelsége nem várt hatást gyakorolt a nőre. A hosszú, karcsú ujjak égették a bőrét, s Charlotte-ban önkéntelenül felmerült, hogy nemrég még mindent feláldozott volna a férfi szerelméért.

De most már nem akart erre gondolni. Hogy kínzó emlékeit elhessegesse, dacosan megrázta a fejét, aztán mikor Sebastian helylyel kínálta, engedelmesen leült egy bársonnyal bevont fotelba.

Az ablak spalettái között beszűrődő kevés fény valahogy titokzatossá tette a régi faragott bútorokkal pazarul berendezett helyiséget. Charlotte-nak az futott át az agyán, milyen gyakran üldögélt itt annak idején. Rendszeresen ide, a társalgóba vonult vissza ugyanis, ha Olivia, a bűbájos Olivia látogatóba jött.

Vajon Sebastian emlékszik még erre? – morfondírozott. Hát persze, hogyne emlékezne… Bizonyára azért is hozott ide, mert tudja, mennyi fájdalmas emlékem fűződik ehhez a szobához. Hiszen Olivia jóvoltából ezen a helyen szembesültem először a szörnyű valósággal…

Charlotte fáradtan lehunyta a szemét. Végtelenül idegesítette, ahogy Sebastian fel és alá járkált előtte. Mégsem szólt rá, hogy üljön le, nehogy a férfi megsejtse, mekkora hatással van rá még most is a viselkedése.

– Megváltoztál, kicsim – jegyezte meg töprengve Sebastian.

Mély, érzéki hangja hallatán a nő lelkében megrezdült valami. Egy érzés, amiről azt hitte, már rég a múlté…

– Jobb szeretném, ha Charlotte-nak szólítanál – vágott gyorsan a férfi szavába.

A szülei halála óta csak Sebastian szólította „kicsim”-nek, így ez az elnevezés is a múltra emlékeztette. Arra az időszakra, amikor még rajongott a férjéért.

– Eszemben sincs másképp szólítani téged. Charlotte… Egyáltalán nem illik hozzád ez az ostoba név. Erről többször is próbáltalak meggyőzni.

Sebastian kissé gunyorosan a feleségére kacsintott, aztán leült.

Nem sokban hasonlítok az akkori kicsikéjéhez! – dohogott magában az asszony. Fogadjunk, hogy ha a négy év alatt egyáltalán eszébe jutottam, mindig azt a dundi, hosszú hajú, tapasztalatlan kislányt látta maga előtt, aki tizenkilenc évesen voltam. Ezzel szemben most sokkal rövidebb a hajam, karcsú vagyok, akár a nádszál, sőt másként is öltözködöm, mint annak idején.

Ez utóbbi változás szükségességére egyébként Freda néni hívta fel Charlotte figyelmét.

– Ha tényleg meg akarsz csípni egy jó állást, nem nézhetsz úgy ki, mint Alice Csodaországból! – mondogatta a nagynénje. – A nővérem gondos, szerető édesanya volt, de az öltözködéshez nem nagyon értett szegény. Ahogy a ruháidat elnézem, mintha egy múzeumból származna valamennyi!

Charlotte először kicsit megsértődött, később azonban belátta, hogy Fredának igaza van.

A szülei már tizenöt éve voltak házasok, és csaknem feladták a reményt, hogy valaha is gyermekük születik, mikor Charlotte vég-

re megérkezett. Szinte természetes volt, hogy még a széltől is óvták későn született, egy szem lányukat.

Magániskolába járatták Charlotte-ot, gondosan megválogatták, kikkel barátkozhat, és arra is ügyeltek, hogyan tölti a szabadidejét. Így aztán a kislány szinte burokban nevelkedett, mégpedig meglehetősen régimódi elvek szerint.

Charlotte-nak azt is csak nagy könyörgések árán sikerült kiharcolnia, hogy miután szülei öregségükre Spanyolországba költöztek, ő Angliában maradhasson a tanulmányait folytatni. Édesanyja csupán akkor egyezett bele ebbe, mikor Freda néni felajánlotta, szívesen befogadja Charlotte-ot erre az időre.

Az alatt az egy év alatt azonban, míg a lány a nagynénjénél lakott, Freda nem avatkozott bele Charlotte nevelésébe. Virágzó vállalkozása – egy állásközvetítő iroda vezetése – túlságosan lefoglalta ahhoz, hogy az élet dolgaiban járatlan unokahúgával foglalkozzék. Charlotte tehát ugyanaz a nyugodt, jóhiszemű, egyszerű lélek maradt, aki volt.

Nem csoda, ha nem láttam át Sebastian Machado mesterkedésein, gondolta most a fiatal nő. Behízelgő mosolyával, mézédes szavaival hamar levett a lábamról, nem volt valami nehéz elcsavarni egy magamfajta, mit sem sejtő, tapasztalatlan teremtés fejét…

– Igen, valóban megváltoztam – jelentette ki a hosszas hallgatást követően, majd kecsesen keresztbe rakta karcsú lábát.

A mozdulat nem volt véletlen. Charlotte tökéletesen tisztában volt vele, hogy a rövid szoknyában remekül érvényesül formás lába. Sebastian elismerő pillantást vetett rá, s ez jócskán megnövelte a nő önbizalmát.

Sokkal könnyebb volt most szóba hoznia a válást; most, amikor látta, hogy Sebastian végre komolyan veszi. Rájött, hogy többé

csöppet sem fél a férjétől, s már pusztán ezért a felfedezésért is érdemes volt ideutaznia.

Szerencse, hogy magam jöttem, morfondírozott. Hála az égnek, nem igazolódtak be Greg félelmei!

– El akarok válni tőled – közölte magabiztosan, pillanatnyi lélektani előnyét kihasználva.

– Ugyan miért? – kérdezte a férfi unottan, a meglepetés legcsekélyebb jele nélkül.

– Miért teszel úgy, mintha nem tudnád? – csattant fel Charlotte. – Hiszen a házasságunk évek óta csak papíron létezik! Legfőbb ideje, hogy tiszta vizet öntsünk a pohárba!

– Csak nem azt akarod mondani, hogy a válással bármit is tisztázhatunk? Ezt te magad sem hiszed! – csóválta fejét még mindig nyugodtan Sebastian. – Egyébként pedig ha annyira elviselhetetlennek találtad a házasságunkat, miért nem jutott eszedbe hamarabb a válás? Elég hosszú ideje élünk külön. Miért pont most akarod ezt az állapotot törvényessé tenni?

Charlotte alig tudta palástolni zavarát.

Az elmúlt évek során sohasem titkolta, hogy férjnél van, bár Fredán és Gregen kívül senkinek sem beszélt a házasságáról. Sőt őszintén szólva Greget sem avatta be mindenbe – a férfi csak annyit tudott, hogy Charlotte és Sebastian nem jöttek ki egymással.

A férje kötekedő kérdése azonban rádöbbentette Charlotte-ot valami nagyon fontos dologra: míg Greg szóba nem hozta a válást, neki esze ágában sem volt felbontani a házasságát…

Lehunyta a szemét.

Nem, Sebastian sohasem tudhatja meg, mennyit szenvedtem miatta, fojtott el egy keserű sóhajt, majd hűvösen a „házigazdára” nézett.

– Hogy miért nem akartam korábban elválni? – érdeklődött, s a hangja szokatlanul élesen csengett. – Azért, mert időközben teljesen kiment a fejemből, hogy férjnél vagyok! No mi az? Meglepődtél? Csak nem hitted, hogy a különválásunk óta egyfolytában utánad vágyakoztam? Sajnos, ki kell ábrándítsalak! Csupán akkor jutottál eszembe, amikor elhatároztam, hogy újra férjhez megyek. Hiszen ahhoz, hogy házasságot köthessek, előbb el kellene válnunk, nem?

Úgy tűnt, Charlotte szándékosan kemény, sértő szavai elérték céljukat. Sebastian arca fájdalmasan megrándult. A nő szinte megsajnálta. Nem akarta tovább kínozni Machadót, egyetlen célja volt csak: minél hamarabb befejezni ezt a kellemetlen beszélgetést, s aztán lepihenni abban az olcsó kis szállodában, ahol szobát foglaltatott.

– Nem hiszem, hogy különösebb akadálya lenne a házasságunk felbontásának – állt föl Charlotte a fotelból határozottan. – Már évek óta nem élünk együtt, és egyébként is csak polgári esküvőnk volt.

A nő ajka keserű mosolyra húzódott, Olivia ugyanis azt is felfedte előtte, miért nem tartotta fontosnak Sebastian a templomi szertartást.

– Greggel őszre tervezzük az esküvőt – folytatta még mindig magabiztosan. – Szeretném, ha addigra kimondanák a válást.

Charlotte elbizonytalanodott. Hirtelen valami megmagyarázhatatlan félelem kerítette hatalmába. Egyszerre elviselhetetlenné vált számára Sebastian jelenléte. Egy percig sem akart tovább együtt lenni azzal a férfival, akit az életénél is jobban szeretett egykor, s aki oly rútul kihasználta, becsapta, megcsalta őt.

Jóllehet Greg nyomatékosan megkérte rá, mégsem akart már a családi részvényekről tárgyalni Sebastiannal. Majd megbízok egy

ügyvédet az üzleti ügyekkel, határozta el, aztán nyugalmat erőltetett magára, és lassan az ajtó felé indult.

– Nem! Erről tegyél le! – szólalt meg váratlanul a férfi.

A parancsoló hang hallatán Charlotte szinte kővé dermedt.

Nem akadályozhat meg abban, hogy távozzak! – gondolta kissé megszeppenve, és újra férje felé fordult.

– A spanyol törvények értelmében legalább öt év különélés kell ahhoz, hogy az egyik fél kívánságára kimondják a válást – folytatta nyugodtan Sebastian. – Előbb csak akkor bontanak fel egy házasságot, ha mindkét fél beleegyezik.

Charlotte-nak a hideg futkározott a hátán, mikor tekintete a férfi gúnyos pillantásával találkozott.

– Ezt nem gondolhatod komolyan! – kiáltott fel kétségbeesetten.

Sebastian lassan, megfontoltan közeledett felé.

– Biztosíthatlak, hogy még soha, semmit sem gondoltam ennyire komolyan – mondta lágyan. – Nem egyezem bele a válásba.

Charlotte hátrált néhány lépést, férje ugyanis már olyan közel állt hozzá, hogy érezhette a teste melegét, arcszeszének illatát. Ám egyszer csak nem hátrálhatott tovább, a szoba fala elzárta előle a menekülés útját.

Ha még egy lépést közelít, akár meg is érinthet, borzadt el Charlotte, de Sebastian szerencsére megtorpant. Karnyújtásnyi távolságra volt szemlátomást rémült, összezavarodott nejétől, és elégedett mosollyal nyugtázta győzelmét.

– Bizony, kicsim, várnod kell egy évet, ha el akarsz válni tőlem – közölte, majd kinyújtott karjával a falhoz támaszkodott, s ezzel végképp lehetetlenné tette, hogy Charlotte kisurranjon az ajtón.

– És még te mered férfinak nevezni magad?! – támadt rá engesztelhetetlen gyűlölettel a nő. – Te… te rosszindulatú, aljas patkány!

Sebastian arcáról lehervadt a magabiztos mosoly. Hirtelen leengedte a karját, és hátrált egy lépést.

– Elárulnád, mivel érdemeltem ki ezt a csöppet sem hízelgő jelzőt? – mordult fenyegetően Charlotte-ra.

De a nő már nem hagyta magát megfélemlíteni, bátran nézett Sebastian szemébe.

– Még kérdezed? Ugyan mi másért akarnád elodázni a válást, ha nem merő rosszindulatból? Hiszen sohasem szerettél, sohasem akartál engem igazán! Most is csak az a célod, hogy megakadályozd a küszöbönálló esküvőmet!

Mert neked persze egyre megy, mikor leszel szabad, most vagy egy év múlva! – folytatta gondolatban. Oliviát eddig sem zavarta, hogy egy nős férfi szeretője, miért pont most lenne neki sürgős a válás? Ő maga mondta: édes mindegy, kinek a gyűrűjét viseled, ha a szíve nem a tiéd…

– Csak azt ne hidd, hogy az utunkba állhatsz! – sziszegte indulatosan Sebastian arcába. – Legfeljebb egy évvel elhalasztjuk az esküvőt. Na és? Greg akár tíz évet is boldogan várna rám, erre mérget vehetsz! – jelentette ki diadalmasan, majd az ajtó felé indult.

– Gregory Wilson a legkevésbé sem érdekel – állta el útját a férje. – Gondolod, hogy egyetlen percig is eszembe jutott az a szánalmas, jelentéktelen alak?

Charlotte meg sem bírt szólalni a döbbenettől. Ettől féltem, esett kétségbe. Hiszen nem említettem Sebastiannak Greg vezetéknevét! Most már biztos, hogy figyeltetett, tud minden mozdula-

tomról. Ó, Istenem! Biztosan még azt is tudja, hol ismerkedtem meg Greggel, és hányszor találkoztunk…

– Szerintem egyébként elég rossz ízlésre vall, hogy hozzá akarsz menni ahhoz a középkorú, pocakos könyvelőhöz, aki ráadásul zsugori, és anyakomplexusa van – mondta egykedvűen a férfi. – De hát te választottad, csináld, ami jólesik… Azt viszont ne várd el tőlem, hogy még meg is könnyítsem a dolgotokat!

Hogy merészelsz rá bármi rosszat mondani, te szívtelen, kegyetlen szörnyeteg?! – akarta az arcába kiáltani Charlotte, de aztán meggondolta magát. Méltóságán alulinak tartotta, hogy válaszoljon férje igazságtalan vádjaira. Hiszen Greg csupán harminchét éves, vagyis mindössze három évvel idősebb Sebastiannál. És egyáltalán nem pocakos! Bár kicsit talán mégis testesebb a kelleténél…

Takarékosnak tényleg elég takarékos, de erre meg is van minden oka. Nagyon nehéz körülmények között nőtt fel, özvegy édesanyja nevelte, még jó, hogy megtanult vigyázni a pénzre.

– Akármilyen is – jegyezte meg végül hűvösen Charlotte –, legalább becsületes, őszinte jellem. Nem ígérget felelőtlenül fűtfát, mint egyesek.

– Valóban? És mondd csak, van még egyéb jó tulajdonsága is? Bár mindegy, tulajdonképpen csöppet sem érdekel – vágott vissza Sebastian, aztán unott képpel megnyomta az ajtó melletti csengőt. – Teresának csengettem. Ő majd elkísér a szobádig, illetve a kijárathoz… ahogy tetszik. Kizárólag rajtad áll, elmész-e, vagy maradsz.

– Már itt sem vagyok! És kár Teresát fárasztanod, egyedül is kitalálok.

Charlotte a világért sem akart itt maradni éjszakára. Nem is igazán értette, hogyanjutott Sebastian eszébe ez a képtelen ötlet. A férfi azonban még nem fejezte be.

– Ne hamarkodd el a döntést, kicsim! Lenne ugyanis egy ajánlatom: maradj Cádizban néhány hétig. Ha egy hónap elteltével még mindig hozzá akarsz menni ahhoz a kövér könyvelőhöz, ígérem, nem gördítek akadályt az utatokba, és beleegyezem a válásba. De ha most elmész, legalább egy évet kell várnod az esküvőre. Igen, jól hallottad. Legalább! Ugyanis lehetséges, hogy az összeköttetéseimnek köszönhetően tovább is el tudom húzni a válópert… Nos, hogyan határozol?

2. FEJEZET

– Micsoda? Mit akar tőled? – kérdezte hitetlenkedve Greg.

– Csak akkor egyezik bele a válásba, ha négy hétig itt maradok – ismételte a telefonkagylóba Charlotte.

Önkéntelenül is lehalkította a hangját, pedig teljesen egyedül volt férje könyvespolcokkal telezsúfolt dolgozószobájában.

– Egyébként több mint egy évet kellene várnunk az esküvőre – magyarázkodott. – Úgy gondoltam, ez igazán megér ennyi áldozatot – fűzte hozzá gyorsan, minden meggyőződés nélkül.

– Sejtelmem sincs, miért kér tőled ilyesmit! Csak nem békülni szeretne? – fogott gyanút a férfi.

Charlotte megértette jövendőbelije bizalmatlanságát. Honnan is tudhatná szegény Greg, hogy köztünk szó sem lehet semmiféle békülésről? – töprengett el. Hiszen a féljem sohasem szeretett. Olivia bevallotta, hogy ők ketten már rég egy pár voltak, amikor Sebastian engem feleségül vett. Semmit sem jelentettem a számára. Egyedül az számított, hogy majd örökössel ajándékozom meg…

Arról viszont fogalmam sincs, mi lehet Sebastian célja ezzel a négy hét haladékkal… Azon nem lepődtem volna meg, ha kereken

elutasítja a kérésemet. De mit jelentsen ez a váratlan engedékenység? Vajon mit forgathat a fejében ez az agyafúrt fickó?

– Itt nekem valami bűzlik – szólalt meg rövid hallgatás után mogorván Greg. – Az én válóperem villámgyorsan lezajlott. Glenda elhagyott, és mivel nem voltak gyerekeink… Te jóságos ég! Csak nem titkoltad el, hogy…?

– …hogy gyerekem van tőle? – vágott a szavába Charlotte. – Ugyan, dehogy!

Hiszen ha gyermekünk született volna, Sebastian azonnal maga kezdeményezi a válást, folytatta gondolatban. Ki tudja, talán soha többé nem is láthatnám a kicsit… Mert neki csak az utód lett volna a fontos.

– Ó, hát persze, bocsáss meg, drágám! – békítgette Greg durcás szíve hölgyét. – De próbálj megérteni! Olyan fura ez az egész… Igaz is, gondolod, hogy biztonságban lennél nála?

Charlotte elgondolkodva bámult ki a dolgozószoba ablakán. Ez őszintén szólva még eszébe sem jutott.

– Nem hinném, hogy bármi bajom eshetne – hebegte zavartan. – Végtére is nem alszunk egy ágyban…

Hirtelen valami éles, megmagyarázhatatlan fájdalom hasított a szívébe, s némi időbe telt, mire újra össze tudta magát szedni.

– Holnap felhívom a főnökömet, és meghosszabbítom a szabadságomat – tette hozzá gyorsan.

– Nem hiszem, hogy Dev túl boldog lesz – akadékoskodott Greg.

– Ugyan! Három éve dolgozom nála, és eddig egyszer sem voltam szabadságon… Egészen biztosan beleegyezik, emiatt ne izgulj! – mondta Charlotte, majd sietve elbúcsúzott a férfitól.

Míg letette a kagylót, eszébe jutott, hogy egyáltalán nem így képzelte el a szabadságát. Fel sem merült benne, hogy jól megér-

demelt pihenését volt férjével fogja eltölteni. Pedig úgy szeretett volna még utoljára körülnézni Cádizban, elbúcsúzni a csodás tájtól, a barátságos emberektől!

Ezzel szemben Sebastian jóvoltából nem lesz egy nyugodt percem sem, bosszankodott, miközben kilépett a dolgozószobából.

Először tanácstalanul ácsorgott az előtérben, majd elhatározta, meglátogatja Teresát a konyhában.

Százszor inkább vele töltöm ezt a néhány órát vacsoráig, mint Sebastiannal, morfondírozott. Teresával legalább tudom, hányadán állok…

A házvezetőnő arca felragyogott az örömtől, mikor pár perccel Sebastian csengetése után megjelent a társalgóban, és megpillantotta Charlotte-ot.

Rögtön a nyakába borult szeretett úrnőjének – a látogató viszont alig értett valamit a rázúduló spanyol nyelvű szóáradatból.

– Lassabban, Teresa! – nevette el magát. – Az évek során kicsit kijöttem a gyakorlatból, újra hozzá kell szoknom a spanyolhoz.

– Majd én segítek! És persze Andrés! Mert ő is itt van ám, bizony, mint ahogy a többiek is, mind. Semmi sem változott négy év alatt! Mindnyájan alig vártuk, hogy a senora végre hazajöjjön.

– Elég lesz, Teresa! – szakította félbe hirtelen Sebastian. – Kérem, készítse elő inkább a feleségem szobáját!

– De hiszen elő van az készítve, amióta csak Senora Charlotte elment – méltatlankodott a házvezetőnő. – És egyébként is, Don Sebastian! Hát szabad ilyen örömteli pillanatban ennyire savanyú képet vágni?! Micsoda dolog ez?!

A fiatal nő kajánul elmosolyodott, mikor emlékezetébe idézte, milyen zavarba jött Sebastian az őszinte szavak hallatán. Valóságos kincs ez a Teresa! – gondolta. Soha senki előtt nem hunyászkodik meg, s ez alól még a ház ura sem kivétel. Ráadásul azt is

egyből észrevette, hogy a férjecském nem örül különösebben a jelenlétemnek. Ha csak az nem ad okot neki a boldogságra, hogy végre úgy táncolok, ahogy ő fütyül, csóválta meg a fejét Charlotte, és belépett a konyhába.

Teresa éppen utasításokat osztogatott Pilarnak, a kis mindenes lánynak. Mikor Charlotte felajánlotta a segítségét, az idős asszony csodálkozva nézett rá.

– A senorának semmi keresnivalója itt! Nem való ez a munka egy ilyen finom úri hölgynek! A maga feladata az irányítás. Vagy már mindent elfelejtett, amire tanítottam? – kérdezte szemrehányóan.

– Hogy is merészeltem volna bármit elfelejteni? – mosolyodott el Charlotte.

Hirtelen eszébe jutott, milyen szeretettel, türelemmel tanítgatta őt annak idején Teresa a hatalmas háztartás irányításának fortélyaira. Ugyanakkor felmerült benne a gyanú, hogy a házvezetőnő azt hiszi, úrnője most már végleg itt marad.

Charlotte-nak enyhe lelkiismeret-furdalása támadt, mégsem volt szíve kiábrándítani az asszonyt. Nem tudta volna Teresa szemébe mondani, hogy négy hét múlva ismét elutazik – ezúttal örökre.

Lógó orral távozott a konyhából. Ugyanis nem puszta udvariasságból ajánlotta fel a segítségét, hanem mert elviselhetetlen volt számára a tétlenség. Szerette volna lefoglalni magát valamivel, nem akart egyfolytában arra gondolni, vajon mire készül Sebastian, miért kérte tőle ezt a hónapnyi haladékot…

A görcsös töprengéstől hamarosan megfájdult a feje, így kénytelen volt felmenni a szobájába. Vacsoránál a legjobb formáját akarta hozni; be akarta bizonyítani, hogy már nem ugyanaz a buta liba többé, mint négy évvel ezelőtt. Ehhez azonban némi felkészülési időre és főként kiadós pihenésre volt szüksége.

Charlotte-ot magát is meglepte, hogy évek elteltével milyen könnyen tájékozódik a hatalmas házban. Olyan biztonsággal találta meg szobáját a zegzugos folyosók útvesztőjében, mintha csak tegnap járt volna itt utoljára.

Be kellett hát ismernie, hiú remény volt azt hinni, hogy sikerült emlékezetéből nyomtalanul kitörölnie a Sebastiannal töltött évet. Egy pillanatig páni félelemmel töltötte el ez a felismerés, ám aztán megemberelte magát, és határozott mozdulattal lenyomta szobájának kilincsét.

Amint felkapcsolta a díszes falilámpát, csodálkozva állapította meg, hogy minden pontosan olyan, mint négy évvel ezelőtt volt. Változatlan maradt a falfestményekkel ékes mennyezet, és a szoba berendezését is ugyanazok a tömör, faragott bútorok, értékes keleti szőnyegek alkották. Még a karcsú kristályváza is szokott helyén, a kis fiókos szekrényen állt, benne hosszú szárú fehér rózsák pompáztak.

i

Charlotte szívét melegség öntötte el. Biztosan Teresának jutott eszébe, mennyire szerettem valaha ezeket a virágokat, gondolta hálásan.

A következő másodpercben azonban szinte kővé dermedt. A világért sem nézett volna az ágyra, ahol egykor oly csodálatos perceket élt át Sebastian karjában, és ahol oly sokat várt hiába a szeretett férfira.

Mert Charlotte és Sebastian kezdettől fogva külön hálószobában aludt. A fiatalasszony nem igazán értette, miért van ez így, és őszintén szólva bántotta is a dolog, de az okát sohasem merte megkérdezni. Egyedül volt egy idegen országban, amelynek nemhogy a szokásait, de a nyelvét sem ismerte. Nyugodt, hétköznapi kis életét egyik napról a másikra cserélte fel ezzel a fényűző, nagyvilági életmóddal, nem csoda hát, ha összezavarodott. Azzal

nyugtatgatta magát, hogy a spanyol előkelőségek körében biztosan külön hálószoba a divat.

Férje persze néhanapján meglátogatta. Végtelen gyöngédséggel és türelemmel vezette be a tapasztalatlan fiatal lányt a szerelem művészetébe, csakhogy Charlotte többre vágyott. Szerette volna, ha minden éjjel egymás karjában alszanak el, mindig maga mellett akarta tudni társa izmos, karcsú testét. Csak később, jóval később döbbent rá, hogy ha Olivia a házban töltötte az éjszakát, Sebastian mindig őt részesítette előnyben…

Dacosan felemelte a fejét, és csak azért is az ágyra szegezte a pillantását.

Ugyanaz a faragásokkal díszített, mennyezetes ágy, gondolta. Még a mohazöld selyem ágyneműhuzat is pont olyan, mint akkor… Hála az égnek, legalább jól fogok aludni, tette hozzá józanul, mert még emlékezett, milyen kényelmes az öreg bútordarab.

Aztán nagyot sóhajtva kinyitotta utazótáskáját, hogy kicsomagoljon. Meglehetősen kevés holmit pakolt be, hiszen eredetileg legfeljebb egy hétig akart maradni.

Sebastian csalódni fog, ha azt hiszi, hogy most is minden áldott nap átöltözöm a vacsorához! – mosolyodott el gúnyosan. Épp csak a legszükségesebbeket hoztam magammal, még ha akarnék, sem tudnék a kedvében járni.

Kikészített estére egy térdig érő fekete szoknyát és egy csinos, nyersszínű selyemblúzt, majd a többi ruhaneművel a szekrényhez lépett. Ahogy a szekrényajtót kinyitotta, egyszerre megsajdult a szíve.

Régi ruhái ugyanis hiánytalanul megvoltak. A csodaszép selyem- és muszlinestélyik, az elegáns kosztümök meg a könnyű, áttetsző nyári ruhák mind-mind ott sorakoztak a vállfákon.

Charlotte percekig kábán bámult maga elé. Alig tudta levenni a szemét a gyönyörű holmikról, pedig látványuk rég elfeledettnek hitt, fájdalmas emlékeket ébresztett benne.

Ó, igen, Sebastian mindig is nagylelkű volt hozzám, biggyesztette le ajkát megvetően. Persze, nem nehéz nagylelkűnek lenni, ha az embernek annyi pénze van, mint neki.

Aztán emlékezetébe idézte, milyen gyakran utazott bevásárló körutakra Barcelonába vagy Madridba, csak azért, hogy ne kelljen egyedül otthon ülnie. Ilyenkor rendszerint elkísérte Teresa egyik unokahúga, Francisca. A legelőkelőbb, legdrágább hotelekben szálltak meg, és mindent megvettek, ami csak megtetszett nekik. Charlotte mégsem volt elégedett. Mert hiába vásárolt gyönyörű ruhákat, a szoborszépségű, makulátlan eleganciával öltözködő Olivia mellett mindig szürke kis verébnek érezte magát.

Végül kénytelen-kelletlen belátta, hogy hasztalan próbálja túlszárnyalni a Machado Export-Import Társaság csinos angliai igazgatónőjét. Felhagyott az esztelen költekezéssel, és más útonmódon igyekezett Sebastian kedvében járni: elkezdett spanyolul tanulni. Tanítómestere Andrés volt, a kertész, akivel rendszeresen elbeszélgettek délelőttönként, mikor Charlotte a kertben sétált.

Sebastiannak persze nem árulta el, hogy spanyolul tanul, meglepetésnek szánta a dolgot.

Nem számolt azonban Oliviával. A szépséges Oliviával, aki angol létére folyékonyan beszélt spanyolul, és aki egyszer leereszkedően elmagyarázta Charlotte-nak, hogy az ő szakmájában ez elengedhetetlenül szükséges.

Való igaz, a sok száz éves történelemre visszatekintő Cádiz lakói nem nagyon fogadták be az idegeneket; a várost – szépsége ellenére – még nem fedezték fel a turisták. Ennek következtében viszont elég kevesen beszéltek angolul, vagyis a külföldi üzletemberek voltak kénytelenek megtanulni az ország nyelvét.

Charlotte szépen haladt a spanyollal, s egy este a vacsoránál boldogan mutatta meg, mi mindent tud már.

Ám ha azt hitte, Sebastian el lesz ragadtatva a teljesítményétől, keservesen csalódnia kellett. Még mielőtt férje egyetlen szót is szólhatott volna, Olivia gúnyosan felvonta tökéletes ívű szemöldökét, majd elnézőn elmosolyodott.

– Igazán ügyes! De hol szedted össze ezt a rémes tájszólást? Talán valami vándorcigánytól tanultad a spanyolt?

Charlotte szíve még mindig fájt, ha erre az estére gondolt. Nagyot sóhajtva félretolta egykori ruháit, hogy helyet szorítson szegényes holmijának.

Majd szólok Teresának, hogy ajándékozza el ezeket a régi kacatokat, jutott az eszébe. Én úgysem veszem fel őket többé, kötve hiszem, hogy bármelyik jó lenne még rám…

Gyorsan levetkőzött, és bement a fürdőszobába. Miközben a forró víz a bőrét paskolta, felderült a kedve. Sikerült magát meggyőznie arról, hogy többé nem kell félnie a múlttól. Visszanyerte önbizalmát, úgy érezte, ura tud maradni a helyzetnek.

Véleménye azonban gyökeresen megváltozott, mikor zuhanyozás után visszatért a szobába, és hirtelen szemközt találta magát Sebastiannal.

Anyaszült meztelenül sétált ki a fürdőszobából, s közben egy törülközővel szárogatta nedves fürtjeit. Amint férjét meglátta, egy pillanatra mozdulatlanná dermedt. Ám ahogy tudatára ébredt, milyen elismerően méregeti a férfi az ő formás idomait, gyors mozdulattal maga elé rántotta a törülközőt.

– Hogy merészelsz…? Azonnal hagyd el a szobámat! – kiáltotta ingerülten.

Sebastian először egy szót sem szólt, csak mélyen Charlotte szemébe nézett. A nő fülig pirult.

– Azelőtt sokkal jobban örültél nekem, kicsim.

– Sohasem örültem neked! – A nő hangja korbácsként csattant. – Csupán elviseltelek, ez minden.

Fájdalmat akart okozni, meg akarta sérteni a férfit, aki valaha oly mély sebet ejtett a szívén.

– Nem igaz, hazudsz!

– Ámítsd csak tovább magad, ha jólesik… Bár semmi jelentősége, hiszen mindez a múlté – vont vállat látszólag közömbösen Charlotte. – Mellesleg mit keresel a szobámban?

– Csupán azt akartam mondani, hogy Teresa félóra múlva tálalja a vacsorát – vetette oda Sebastian, s hangja hideg volt, akár a jég.

Charlotte megborzongott.

– Úgy látom, változtak a szokások, amióta nem lakom itt – szedte össze magát néhány másodperc elteltével. – Régen sohasem vacsoráztunk este tíz előtt, most pedig még fél nyolc sincs!

– Semmi sem változott – mondta nyomatékosan a férfi. – Kivételesen hoztam előre a vacsorát, mert eszembe jutott, hogy talán kimerített a hosszú utazás, és szeretnél korán lefeküdni.

– Ezt a figyelmességet! Pedig ha jól emlékszem, annak idején nem volt éppen jellemző rád a lovagias viselkedés.

Sebastian elengedte füle mellett a csípős megjegyzést.

– Akkor félóra múlva találkozunk – közölte ellentmondást nem tűrően, majd sietve elhagyta a szobát.

Mintha egy perccel sem bírná tovább elviselni a jelenlétemet, morfondírozott öltözködés közben a nő. De sebaj, én sem az övét!

Miután Charlotte fölvette a fekete szoknyát és a selyemblúzt, elégedetlenül nézegette magát a tükörben. Aztán finoman kifestet-

te az arcát.

– Így már jobb! – mormolta megkönnyebbülten, és kilibbent a szobából.

Teresa nem az étkezőben, hanem a legkisebb és leghangulatosabb belső udvarban terített meg. Ha szép volt az idő, Sebastian mindig a szabadban vacsorázott.

Lassan sötétség borult a kertre. Charlotte elgondolkodva sétált el a mór építészet jegyeit magukon viselő árkádok alatt. Élvezettel szívta be a nyíló rózsák, liliomok és leanderek bódító illatát. Városi zajhoz szokott fülének csodálatos felüdülést nyújtott ez a csönd; a szökőkút csobogásán kívül csupán a szél susogását lehetett hallani a pálmák levelei közt.

A kert szépsége és a titokzatos félhomály különös hangulatba ringatta. Hirtelen eszébe ötlött, hányszor vacsoráztak Sebastiannal így, édes kettesben, ilyen romantikus körülmények között. Aztán gyorsan megrázta a fejét, hogy elhessegesse ezt a kínzó gondolatot.

Ennek szerencsére már vége! – sóhajtott fel. Rég túl vagyok az egészen…

De amint Sebastian előlépett egy oszlop árnyékából, a nő szíve fájdalmasan megdobbant.

Biztosan ez a túlfeszített idegállapot az oka, próbálta megmagyarázni ellentmondásos érzelmeit. Igen, csak ez lehet…

– Hogyhogy két teríték? – simított végig a hófehér damasztabroszon. – Olivia nincs itt?

Charlotte kimondhatatlanul büszke volt rá, hogy minden indulat nélkül tudta kiejteni vetélytársa nevét. Hadd lássa Sebastian, hogy tényleg megváltoztam! – futott át az agyán.

A férfi udvariasan kihúzott egy széket a feleségének.

– Olivia? – csodálkozott. – Tudtommal már évek óta nem járt Cádiz-ban… Tölthetek egy kis bort?

– Természetesen – bólintott a nő. Noha biztosra vette, hogy Sebastian hazudik, úgy tett, mintha elhinné minden szavát.

Machado tüzes spanyol bort töltött a poharakba, majd megrázott egy csengettyűt. Rövidesen megjelent Teresa és Pilar; karjukon jókora, lefedett tálakat hoztak.

Volt ott minden, mi szem-szájnak ingere: tonhalas articsóka, ringli ropogós paprikacsíkokon tálalva, *sevillana* – vagyis tárkonyos fejes saláta paradicsommal, olajbogyóval és kemény tojással –, hogy a mórok ételkülönlegességéről, a mandulás-mazsolás parajról ne is beszéljünk. Az asztal közepére persze Teresa fő műve, a chilivel és fokhagymával ízesített, olívaolajban elkészített hatalmas homár került.

Charlotte nem sokáig habozott, gyorsan nekilátott a finom falatoknak.

Greg biztosan rosszallóan ráncolná a homlokát ekkora pazarlás láttán, kuncogott magában.

A fenséges vacsora, a pompás bor és a kert szépsége valósággal elvarázsolta Charlotte-ot. Tökéletesen megfeledkezett róla, miért is van itt. Csak akkor jutott eszébe újra minden, amikor Teresa és Pilar leszedték az asztalt.

A gyertya fénye villódzó árnyakat vetett Sebastian krémszínű zakójára, tompán megvilágítva a férfi napbarnított, erős kezét. A ház ura egy narancsot hámozott éppen, s miután elkészült, a gyümölcs felét udvariasan hitvesének nyújtotta.

– Köszönöm, nem kérek – ingatta fejét elgondolkodva Charlotte.

Azon töprengett, vajon Greg mit szólna, ha most látná őket. Hiszen ez a csodás tavaszi este, a bódító virágillat, a félhomály… mind-mind mintha egy szerelmi légyott hátteréül szolgálnának.

Persze, ez ostobaság! – sóhajtott fel fájdalmasan. Köztem és Sebastian között soha többé nem lehet szó semmi ilyesmiről…

– Miért vagy ilyen szomorú, kicsim? Csak nem a kedvesed hiányzik ennyire? Szeretnéd, ha ő ülne itt az én helyemen?

– Hát persze – vágta rá habozás nélkül Charlotte, bár állítása nem felelt meg egészen a valóságnak.

Természetesen hiányzott neki Greg, de különös módon csöppet sem vágyott rá, hogy itt és most együtt legyenek. Sejtette, jövendőbelije egyáltalán nem érezné jól magát ebben a környezetben. Gregory a romantikánál sokkal többre becsüli a zajos baráti társaságot, a hagyományos angol ételeket és az elmaradhatatlan csapolt sört.

– Szereted? – tudakolta hirtelen Sebastian, és Charlotte némi gunyoros élt vélt felfedezni a hangjában.

Kissé zavarba jött a kérdés hallatán. Arra gondolt, milyen érzéseket táplált egykor Sebastian iránt.

Teljesen belebolondultam, majd eszemet vette a szerelem, idézte fel a múltat. Rajta kívül nem létezett számomra senki és semmi… Nem, a Greg iránti érzéseimet nem lehet ehhez a szenvedélyes lángoláshoz hasonlítani!

De ez nem is baj. Nem élnék túl még egy ilyen csalódást. Nem tüzes, érzéki szeretőre vágyom, hanem megbízható józan férjre, aki jó apja lesz a gyermekeimnek. Ó, igen, Greg minden szempontból tökéletes férjjelöltnek ígérkezik.

– Semmi közöd hozzá, hogy szeretem-e – felelte végül elutasítón. – Ha pedig tovább zaklatsz a kérdéseiddel, holnap hazautazom, és benyújtom a válókeresetet.

– Ne felejtsd el, hogy a házasságunk azonnali felbontásához szükséged van a beleegyezésemre! – figyelmeztette a férfi. – A helyedben különben sem sietném el a válást… Hiszen a napnál is világosabb, hogy egyáltalán nem szereted azt a pocakos könyvelőt – mosolyodott el magabiztosan, majd újra csordultig töltötte Charlotte poharát.

– Ezt meg honnan veszed?

– Az maradjon az én titkom! Látod, sokkal többet tudok rólad, mint te énrólam. Például fogadni mernék, sejtelmed sincs, miért bíztam meg egy magánnyomozót azzal, hogy szemmel tartson. Elmeséljem?

A nő bizonytalanul bólintott.

– Legutolsó telefonbeszélgetésünk alkalmával szörnyűséges vádakat vágtál a fejemhez, én pedig bosszút akartam állni rajtad, kicsim. Meg akartalak sebezni, úgy, ahogy te megsebeztél engem. Ezért kezdtelek figyeltetni.

Charlotte egy darabig hitetlenkedve nézett Sebastianra. A férje fekete szemében izzó harag először félelemmel töltötte el, később azonban megnyugodott.

Ugyan, mit is csinálhatna velem? – gondolta. Legrosszabb esetben még egy évet kell várnom a válásig, ennyi az egész.

– Ne nevettess! Még hogy bosszú! – kacagott fel erőltetetten. – Ha már ilyen beszédes kedvedben vagy, elárulod vajon, melyik váddal ejtettem nagyobb sebet az érzékeny lelkeden? Azzal, hogy megölted a tulajdon bátyádat, vagy inkább hogy a házasságunk alatt mindvégig viszonyod volt Oliviával?

A férfi válaszra sem méltatta. Csak ült ott rezzenéstelen arccal, tekintete makacsul Charlotte pillantását kereste. A nő úgy érezte, férje egyenesen a szívébe lát, és ettől megborzongott.

Nem, ezt nem hagyhatom! – szedte össze magát. A végén még észreveszi, milyen nagy hatással van rám még most is…

Tettetett közömbösséggel ajkához emelte hát a poharát, és ivott néhány kortyot.

– Van itt még valami, amire kíváncsi vagyok – jegyezte meg hűvösen. – Ha annyira felháborítottak a vádak, miért nem próbáltad megcáfolni őket? Ha jól emlékszem, soha egyetlen szóval sem tiltakoztál…

Pedig ha csak annyit mondasz, hogy mindez nem igaz, én örömest hittem volna neked, fűzte hozzá gondolatban.

– Méltóságomon alulinak tartottam, hogy válaszoljak ezekre az aljas rágalmakra – húzta ki magát büszkén a férfi. – És egyébként sem volt rá semmi szükség, hogy mentegetőzzem. Végtére is – pillantott a nőre – sohasem hittél igazán a bűnösségemben. Gondolj csak bele! Eljönnél-e hozzám, és itt maradnál-e, ha valóban hidegvérű gyilkosnak tartanál? Na ugye, hogy nem!

Sebastian lefegyverzően elmosolyodott, majd szelíden folytatta:

– Kizárólag azért mentél vissza Angliába, azért akartál száműzni az életedből, mert biztosra vetted, hogy viszonyom van Oliviával… Tulajdonképpen nem hibáztatlak. Nagyon fiatal és tapasztalatlan voltál még, honnan is tudhattad volna, miként legyél úrrá a féltékenységeden.

Hirtelen hátratolta a székét, és felállt.

– De ma már nem az a butuska kislány vagy, aki akkor voltál. Felnőttél, és a szépséged immár kellő tapasztalattal párosul. Vagyis – Sebastian néhány lépést tett Charlotte felé – most már minden szempontból méltó vagy hozzám.

A nő ijedten ugrott fel a helyéről. Egész testében reszketett; egyáltalán nem volt ugyanis felkészülve rá, hogy a beszélgetés ilyen fordulatot vesz.

– Bizonyára te is érzékeled köztünk ezt a különös feszültséget – karolt belé a férje. – Szinte vibrál körülöttünk a levegő… De ne aggódj! – tette hozzá gyöngéden. – Nemsokára minden rendbe jön. Csak arra kérlek, ne hamarkodj el semmit! Hallgass a szívedre, ne hagyd, hogy az indulataid vezéreljenek! Ideje lenne végre elásni a csatabárdot. Ami azt illeti, épp eleget vártam… Ámbár… Sebastian vállat vont, s közben hamiskásan Charlotte-ra kacsintott.

– Valahol olvastam, hogy a nők olyanok, mint a jó bor. Minél érettebbek, annál nemesebbek, értékesebbek. Úgyhogy remélem, nem volt hiábavaló ez a hosszú várakozás.

3. FEJEZET

A kikötő lassan bontakozott ki a reggeli párából, s rövidesen teljes pompájában tárult Charlotte szeme elé. A fiatal nő nagyon szerette ezt a helyet. Imádta a tenger sós illatát, a karcsú, kecsesen sikló vitorlásokat, a lomha teherhajókat – egyszóval a rakpart semmivel össze nem téveszthető, jellegzetes hangulatát.

Kora reggel szökött meg otthonról, hogy ne kelljen Sebastiannal találkoznia. Sokáig céltalanul rótta a város szűk utcácskáit, de aztán a lába önkéntelenül is ide hozta.

Őszintén szólva nem aludt valami jól az éjszaka. Bárhogy próbálkozott is, sehogy sem tudta kiverni a fejéből Sebastian szavait.

Arra kért, hogy gondoljam át kettőnk dolgát, töprengett egyre. De hát mire lenne az jó? Még ha a lelkem mélyén mindvégig biztos voltam is abban, hogy nincs köze a bátyja halálához, ez nem változtat semmin. A házasságunknak már vége, a jövőm most Greg kezében van.

Igen, ő a megfelelő férfi számomra! – győzködte magát Charlotte, s mivel a nap egyre erősebben tűzött, elgondolkodva feltette a napszemüvegét.

– Ez aztán a meglepetés! – csendült fel a háta mögött Sebastian hangja.

A fiatalasszony ezúttal remekül palástolta döbbenetét. Meg sem fordult, csupán félvállról vetette oda:

– Hogy találtál rám? Csak nem figyeltetsz itt is magánnyomozókkal? Vagy netán személyesen eredtél a nyomomba?

– Túl sokat képzelsz magadról, kicsim! – vigyorodott el a férfi. – Miért gondolod, hogy miattad jöttem a kikötőbe? Hiszen a munkám is ideköt, ezer és egy elintéznivalóm lehet itt. Vagy már elfelejtetted?

– Igen. Elfelejtettem – fordult meg hirtelen Charlotte.

Korábban soha nem mert volna sem ellentmondani, sem pedig hazudni a férjének, és most valósággal megrészegült saját merészségétől.

Természetesen nagyon jól emlékezett rá, milyen gyakran töltötte idejét a férfi a kikötő melletti irodaházban. Charlotte maga is sokszor sétálgatott erre abban a reményben, hátha találkozik vele. Amúgy meglehetősen keveset tudott a Machado Export-import Társaság ügyeiről, Sebastian ugyanis nem avatta be a részletekbe. Bezzeg Oliviával mindig órákig vitatkoztak üzleti kérdésekről – legalábbis Sebastian ezt állította.

– Úgy! Szóval nem emlékszel! – emelte fel hangját csúfolódva a férfi. – Nos, ebből csak arra tudok következtetni, hogy a pocsék angliai időjárás és az unalmas irodai munka rossz hatással van a szellemi képességeidre. ,

– Tévedés! A munkám csöppet sem unalmas – jelentette ki önérzetesen Charlotte. – Biztosíthatlak, sokkal érdekesebben, színesebben telnek a napjaim mostanában, mint akkor, amikor még csak egy gazdag spanyol üzletember unatkozó felesége voltam. Ne hidd, hogy szórakoztató egész nap ölbe tett kézzel ülni, és a

kertet bámulni! Gondolod, hogy olyan nagy élmény állandóan tétlenül várni? Várni, hogy végre hazagyere! Már ha hazajöttél egyáltalán…

– Miket nem mondasz! Most már belátom, szólnom kellett volna Ignaziának, fogjon be padlót sikálni. Úgy biztosan gyorsabban telt volna az idő – tréfálkozott Sebastian, ám a szeméből végtelen gyöngédség sugárzott.

Charlotte sohasem tudott ellenállni ennek a pillantásnak, most azonban nem akart elérzékenyülni. Gyorsan félrefordította hát fejét, és úgy tett, mintha a kikötőbe éppen befutó teherhajót tanulmányozná. Szíve a torkában dobogott, csak néhány másodperc múltán sikerült leküzdenie elfogódottságát.

– Igazán nem szeretnélek feltartani, biztosan rengeteg dolgod van – mormolta még mindig kissé félszegen. – Menj csak nyugodtan, ne zavartasd magad!

Nem mintha azelőtt bármikor is zavart volna, hogy egyedül hagysz, fűzte hozzá gondolatban. Jóformán fel sem keltél az íróasztalod mellől. Bezzeg ha Olivia Cádizban tartózkodott, az ő számára mindig szakítottál időt!

– Meg fogsz lepődni; kivételesen nincs semmi dolgom – jelentette ki Sebastian. – Szabadságon vagyok.

– Most, hogy mondod… Tényleg nem úgy festesz, mint aki az irodába igyekszik – mérte végig Charlotte a férfi fekete pólóját, bő szabású fehér nadrágját. – Hát akkor… Viszlát! Remélem, sikerül kellemesen eltöltened a szabadnapod.

Ezzel sarkon fordult, és megpróbálta faképnél hagyni Sebastiant. Ám azt nem lehetett ilyen könnyen lerázni.

– Nem csak egy napig leszek szabadságon – eredt a nő nyomába. – Sokkal hosszabb ideig. Egészen pontosan egy hónapig.

– Már csak ez hiányzott!

A bejelentés úgy megdöbbentette Charlotte-ot, hogy figyelmetlenségből csaknem egyenesen egy teherautó elé lépett.

Sebastian utánanyúlt, és visszarántotta. Felesége hálásan, szinte magától értetődően simult hozzá, még azt is hagyta, hogy Machado átölelje karcsú derekát. Szíve hangosan, vadul kalapált.

– Csak semmi meggondolatlanság! – paskolta meg az arcát bizalmaskodva a férfi. – Igazán nem szeretném, ha miattam egy autó kerekei alá vetnéd magad. Azt hiszem, legjobb lesz, ha átkísérlek az úttesten.

Ezzel karon fogta a nejét, s miután a tülkölő kocsikat ügyesen kikerülve átértek az utca túlsó oldalára, megállt egy kávézó előtt.

– Kérsz egy kávét? – érdeklődött túljátszott udvariassággal. – Vagy inkább ennél valamit?

– Elég ebből! – tépte ki karját férje gyengéd szorításából Charlotte. – Nem kell, hogy átkísérj az úton, és nem szorulok arra sem, hogy kávét rendelj nekem! Ha megkérhetlek, inkább tartsd magad távol tőlem! Nagylány vagyok már, nincs szükségem rád!

– De még mennyire hogy szükséged van rám, kicsim! – vigyorodott el Sebastian. – Elfelejtetted volna, hogy a házasságunkat kizárólag az én beleegyezésemmel bontathatod fel?

– Ebben az egyben igazad van – adta meg magát a nő. – De még mindig nem értem, miért kell emiatt négy hétig itt rostokolnom.

– Majd megérted – hunyorgott titokzatosan Sebastian. – És akkor talán nem is lesz olyan sürgős a válás… Gyere, sétáljunk egyet!

Charlotte-nak fogalma sem volt, hová mennek, mint ahogy azt sem tudta, mi a férfi célja ezzel az egésszel.

Vajon miért hozza szóba újra és újra, hogy gondoljam át a kettőnk dolgát? – morfondírozott. Miért kellene feltépni a régi sebe-

ket? A házasságunknak egyszer s mindenkorra vége, mi értelme a múlton rágódni?

A fiatalasszony gondolatai ide-oda cikáztak. Képtelen volt odafigyelni, hol vannak, merre járnak éppen; csak akkor ocsúdott fel töprengéséből, mikor a sikátorok homályából kiléptek a napfényre.

Ez a Campo del Sur sétány, ismerte fel Charlotte a csodaszép partszakaszt, melyet fáradhatatlanul ostromoltak az Atlanti-óceán hullámai. A másik oldalon hatalmas barokk katedrális magasodott, aranyozott kupolája csak úgy szikrázott a ragyogó napsütésben.

A nőt hirtelen megmagyarázhatatlan szomorúság kerítette hatalmába. Eszébe jutott, hogy annak idején, mikor Sebastian megmutatta neki Cádizt, első látásra beleszeretett ebbe a lenyűgöző városba – melyet aztán a férfi miatt kellett örökre elhagynia.

Egy okkal több, hogy gyűlöljem, gondolta Charlotte. Bár ez nem igaz, még csak nem is gyűlölöm… Teljesen közömbös számomra… De nicsak!

Úgy tűnik, mások nem osztják a véleményemet, húzta el ajkát megvetően, mikor észrevette, milyen epekedő pillantásokat vetnek férjére a hölgyek.

Igen, Sebastian férfias vonzereje mindig rendkívüli hatással volt a nőkre, folytatta gondolatban Charlotte. Bizony, én is beleestem ebbe a csapdába, és halálosan beleszerettem! Hiába óvott tőle Freda néni, én ostoba nem hallgattam rá. De hát honnan is tudhattam volna, mennyi számítást, érzéketlenséget és hazugságot rejt a megnyerő külső?

– Farkaséhes vagyok – szakította félbe Charlotte tűnődését Sebastian. – Nincs kedved enni valamit?

Hangja olyan kedvesen, barátságosan csengett, hogy a nő önkéntelenül is felkapta a fejét.

– De igen – bólintott aztán bizonytalanul.

– Remek! – örvendezett a férfi, s miután gyorsan vásárolt két sült halat az egyik utcai árusnál, egy kávéház teraszára vezette a feleségét.

Alig ültek le, Sebastian váratlanul előrehajolt, és levette Charlotte napszemüvegét.

A nő meglepődött, de nem ellenkezett. Vajon azért csinálta, mert tudja, hogy ezzel is fájdalmat okoz? – szomorodott el. Észrevehette volna már, hogy nem akarok a szemébe nézni!

– Árnyékban ülünk, semmi szükség a napszemüvegre – magyarázta a férfi. – És egyébként is miért akarnál megfosztani egy ilyen gyönyörű szempár látványától?

Az ártatlan bók bosszantotta Charlotte-ot.

– Fogalmam sincs, miért lett egyszerre olyan fontos, hogy a szememben gyönyörködhess – csattant fel ingerülten. Ám aztán bűbájosan rámosolygott a pincérre, aki a jégbe hűtött *manzanillá*t és a citromot hozta.

– Akkor gondolkozz egy kicsit! Ha jól emlékszem, négy éve még sokkal élénkebb volt a fantáziád – mondta Sebastian nem minden él nélkül.

Charlotte sejtette, mire céloz, és zavarában fülig pirult.

– Ha azt hiszed, csak úgy kitaláltam az egészet, hát nagyon tévedsz! Mindent Oliviától tudok, az utolsó szóig!

– Talán tényleg így van – hagyta rá Sebastian, s nyugodtan, mintha mi sem történt volna, kitöltötte a bort, majd citromlét csöpögtetett a halszeletekre. – Mindenesetre elhitted, amit mondott. Készpénznek vetted a rágalmait, és ez az, ami fáj. Olyasmit feltételeztél rólam, amire sohasem lettem volna képes.

A férfi megrázta a fejét, s közben egy rakoncátlan hajfürt hullott a homlokába. Charlotte nagyon szerette volna tudni, vajon

valódi-e, vagy csak ügyes színlelés eredménye a Sebastian hangjában bujkáló fájdalmas szemrehányás.

– Mi értelme a múltban vájkálni? Most, hogy a házasságunk már csak papíron létezik, édes mindegy, valóság volt-e az a sok szörnyűség, vagy csak a képzeletem ragadott el – jelentette ki. Hiába próbált azonban magabiztosnak látszani, a hangja megremegett.

Kerülte Sebastian tekintetét. Nem akarta, hogy – mint már annyiszor közös életük során – a férfi most is a pillantásából olvassa ki a gondolatait.

Hiszen annak idején azt is nyomban észrevette rajtam, hogy beleszerettem, csóválta meg Charlotte a fejét, majd halványan, alig észrevehetően elmosolyodott.

– Mindegy? Dehogy mindegy! – ellenkezett Sebastian. – Hát azt hiszed, befejezettnek tekintem a házasságunkat csak azért, mert elhagytál? Tévedsz, kedvesem! Meggondolatlan lépésedet mindig is a fiatal korodnak és a tapasztalatlanságodnak tulajdonítottam. Egyetlen percig sem fordult meg a fejemben, hogy a házasságunknak vége…

– Ó, igazán? – vágott a szavába dacosan Charlotte. – Akkor, ha szabad érdeklődnöm, miért nem jelentkeztél egyszer sem a négy év alatt? Miért nem hallattál magadról, miért nem próbáltál kibékülni velem?

– Túl meleg van ahhoz, hogy veszekedjünk – mosolyodott el lefegyverzően a férfi. – Nem akarok civakodni, egyszerűen csak azt szeretném, ha végre tisztán látnád a dolgokat.

„És mi van, ha én nem akarok tisztán látni?” Charlotte-nak már a nyelve hegyén volt a kérdés, de aztán meggondolta magát.

Tényleg nincs értelme hajba kapni, miért kellene kölcsönösen szemrehányásokat tennünk egymásnak? – tűnődött. Kár veszeke-

déssel tönkretenni ezt a szép napot! Talán még kellemesen is érezhetném magam, ha Sebastian nem feszélyezne ennyire…

Ó, hogy az ördög vinné el! Hiába fordítom el a tekintetem, akkor is minden idegszálammal, minden porcikámmal érzékelem a jelenlétét!

Ennek persze semmi köze Sebastian férfias kisugárzásához, bizonygatta önmagának. Mindössze arról van szó, hogy végtelenül zavar ez a lehetetlen helyzet és a kettőnk között vibráló feszültség.

Charlotte elgondolkodva bámult maga elé. Pillantását férje erős, napbarnított kezén nyugtatta, és testén – ki tudja miért – finom borzongás futott át. Úgy érezte, mintha gombóc lenne a torkában. Görcsösen megragadta, majd bizonytalan mozdulattal ajkához emelte a poharát, hogy igyon néhány kortyot.

– Mesélj valamit a munkádról!

– Á… biztosan untatna – hárította el Sebastian kérését a nő.

Eszébe jutott ugyanis, valójában milyen kevéssé változatosan telnek a mindennapjai. Sebastiant aligha érdekelné, hogyan segít főnökének, Devnek a Kongresszusi Központ, valamint a hozzá tartozó szálloda és golfklub irányításában. Egy olyan hatalmas vállalat, mint a borral, Olívával, bőrökkel, értékes szőnyegekkel és még számtalan egyébbel kereskedő Machado Export-import Társaság vezetése bizonyára sokkal izgalmasabb.

– Akkor mesélj valami olyasmiről, ami nem unalmas! – erősködött a férfi. – Ja, és egyél egy kis halat! – dugott Charlotte szájába egy falatot. – Igen, tudom már! Mondd el, hogyan ismerkedtél meg pocakos jövendőbeliddel!

A hal természetesen cigányútra ment, és Charlotte köhögni kezdett.

– Honnan veszed ezt a sületlenséget? – kérdezte felháborodva, mikor végre meg bírt szólalni. – Greg egyáltalán nem kövér!

– Kár a gőzért, kicsim! – vigyorgott Sebastian. – Feleslegesen mentegeted. Több fényképet is láttam róla, és nem vagyok vak, ezt elhiheted… Tulajdonképpen érthetetlen, hogy jutott egyáltalán eszedbe egy ilyen középszerű alakra lecserélni engem.

A külső nem minden, akarta mondani a nő. Ajka megrándult, ám aztán mégis inkább lenyelte a csípős megjegyzést. Azon vette észre magát, hogy lassan kezdi szórakoztatni Sebastian fanyar humora.

Szívében rég elfeledett gyöngéd érzések éledtek újjá, a legszívesebben félresimította volna férje homlokából azt a rakoncátlan hajtincset…

Eltartott egy darabig, amíg sikerült magát összeszednie.

– Ha tényleg érdekel, szívesen elmesélem, hogyan ismertem meg Greget – szólalt meg kissé kelletlenül. – Mint bizonyára tudod, egy golfpálya is tartozik ahhoz a szállodaközponthoz, ahol dolgozom. Greg kezdettől fogva tagja a golfklubnak, de csak körülbelül egy éve, az édesanyja halála óta látogatja rendszeresen a rendezvényeinket. Tulajdonképpen véletlenül futottunk össze; épp egy beteg munkatársnőmet helyettesítettem a szálloda bárjában, mikor Greg odaült a pulthoz.

– Aha! Szóval még iszákos is – bólogatott Sebastian.

Rövid csönd következett. A nő képzeletében filmként peregtek le a múlt eseményei, ám ezekről a világért sem beszélt volna Sebastiannak.

Nem szívesen mondta volna el, hogy az első pillanattól kezdve sajnálta Greget, mert – bár a férfi kezdetben egyáltalán nem panaszkodott – az arcára volt írva, milyen szomorú.

Később derült ki, hogy elvált, és néhány hete még az édesanyját is elveszítette. Ugyanolyan egyedül volt a világban, mint Char-

lotte – s az asszony mélységesen átérezte bánatát. Ez az együttérzés sodorta őket egyre közelebb egymáshoz.

Charlotte pedig, akinek a kedvezőtlen munkaidő-beosztás miatt egyébként sem sok ismerkedési lehetősége akadt, örömmel fogadta Greg közeledését. Eszébe sem jutott nemet mondani, mikor a férfi sétálni hívta.

– Most meg miért hallgatsz? – törte meg a csendet Sebastian. – Folytasd, hiszen most kezd csak igazán érdekes lenni a dolog! Fogadjunk, hogy meghívott valahová… Te meg persze „elfelejtetted” megemlíteni, hogy férjnél vagy… Na és mondd csak, lefeküdtél vele?

– Hogy képzeled? – fortyant fel Charlotte.

Hát olyan könnyűvérű nőszemélynek tart, aki már első nap bebújik egy vadidegen férfi ágyába? – füstölgött magában. De aztán józanul csak ennyit mondott:

– Egyébként is esett...

Sebastian szemlátomást rendkívül mulatságosnak találta a megjegyzést. Charlotte úgy tett, mintha észre sem vénné a gúnyos mosolyt, inkább az evésre összpontosította a figyelmét. Gondolatai azonban továbbra is a múltban kalandoztak.

Aznap este csakugyan esett, ezért végül nem sétálni mentek, hanem Greg lakására. Charlotte elkészítette a vacsorát, aztán leültek a kandalló elé, és hosszasan beszélgettek.

Az elkövetkező hetek, hónapok során egyre jobban megismerték és megkedvelték egymást. Noha rendszeresen találkozgattak, ritkán mentek szórakozni. Általában otthon maradtak, hiszen – mint Greg mondta – volt elég beszédtémájuk ahhoz, hogy kettesben se unatkozzanak.

Charlotte hamarosan kulcsot kapott a férfi lakásához ,”így legalább kellemesebb körülmények között várhatsz rám, ha esetleg

korábban végeznél a munkahelyeden, mint én” – magyarázta a férfi. Charlotte pedig rövidesen természetesnek érezte, hogy várakozás közben kitakarítja a lakást, kimossa a szennyest, megfőzi a vacsorát.

A hosszú, magányosan eltöltött évek után új otthonra talált Gregnél, és ez önmagában is elég volt ahhoz, hogy szívében lassan halványodni kezdjen Sebastian képe. Élvezte, hogy valakinek végre szüksége van rá. Férje hatalmas villájában ugyanis – a sok háztartási alkalmazott között – mindig feleslegesnek, haszontalannak érezte magát.

– Mit jelentsen ez a nagy hallgatás? – szakította félbe töprengését Sebastian. – Összesen ennyit tudsz mondani a választottadról? Ejnye, kedvesem! Nem gondolod, hogy meglepően szűkszavúan nyilatkozol erről a tartalmas és szenvedélyes kapcsolatról?

Charlotte keze ökölbe szorult.

– A helyedben én nem lennék ilyen átkozottul magabiztos! – vágott vissza. – Botorság lenne azt hinned, hogy minden áldott nap esett!

A nő elérte célját. Az elejtett megjegyzés hallatán Sebastian arca elkomorult; szemlátomást dühítette a Charlotte szavaiból kicsendülő szándékos kétértelműség.

– Á, Angliában mindig esik – legyintett végül hanyag mozdulattal. Másik kezével azonban idegesen dobolt az asztalon. – Semmi kellemes emlékem nem fűződik ahhoz az országhoz.

– Csakugyan? – csapott le Charlotte. – Hát nem ott ismerted meg a szép Oliviát, nem Angliában kezdődött a kapcsolatotok?

A mindenségit, úgy beszélek, mint egy féltékeny feleség! – döbbent meg. Pedig már számtalanszor megfogadtam, hogy soha többé nem ejtem ki Sebastian előtt annak a nőszemélynek a nevét! Még a végén téves következtetéseket von le belőle…

– No és arról is megfeledkeztél volna, hogy a bátyádat Angliában érte autóbaleset? – folytatta gonoszkás mosollyal. – Ha nem tévedek, ugyancsak kapóra jött neked a halála, hiszen így te örökölted a családi vállalatot!

Charlotte elhallgatott, ajkára fagyott a mosoly. Rájött, hogy túl messzire ment, és mélységesen elszégyellte magát.

Ezt nem lett volna szabad, gondolta, miközben remegő kézzel a táskájáért nyúlt.

Mindig ez a vége, ha kettesben maradok Sebastiannal. Addig bosszant, míg ki nem bújik belőlem a kisördög… Ó, miért is kell előtte mindig a legrosszabb oldalamról mutatkoznom?!

Felugrott a helyéről, és sarkon fordult. Néhány lépés után azonban meggondolta magát. Bocsánatot akart kérni, jóvá akarta tenni a bűnét, ám amikor Sebastian engesztelhetetlen, büszke ábrázatát megpillantotta, egyetlen hang sem jött ki a torkán.

Szó nélkül fordított neki újra hátat, és faképnél hagyta a férfit.

4. FEJEZET

Charlotte álmodozva könyökölt ki szobájának ablakán, és a kertben gyönyörködött. Nyáriasan meleg volt az éjszaka; az asszony még áttetsző selyem hálóingében sem fázott.

A hold sápadt, ezüstös fényénél titokzatosan bólogattak a hatalmas fák, a lombok között langy szellő lengedezett, s a távolból idáig hallatszott a szökőkút csobogása.

Charlotte lehunyt szemmel szippantott egy nagyot a bódító virágillatú levegőből.

– Csodálatos! – suttogta önfeledten, de a következő pillanatban újra furdalni kezdte a lelkiismeret.

Tudta jól, hogy tartozik Sebastiannak egy bocsánatkéréssel, a nap folyamán mégis következetesen kerülte a férfit. Mivel csak sötétedés után tért haza, és a szobájába kérette a vacsoráját, sikerült is elejét venni a találkozásnak – ám Charlotte még ennek sem örült igazán. Vészes gyorsasággal közeledett ugyanis a másnap reggel, amikor már nem kerülheti el a kínos magyarázkodást.

Igyekezett kiverni a fejéből a kellemetlen gondolatokat, a jelen gondjai elől a múltban keresett menedéket. Felidézte, hogyan, milyen körülmények között ismerte meg Sebastiant…

A sorsdöntő találkozásnak szomorú előzményei voltak. Alig három nap telt el azóta, hogy Charlotte szülei életüket vesztették egy autóbalesetben, a Sierra Nevadában.

A lány és nagynénje természetesen azonnal Spanyolországba utazott. Charlotte-ot letaglózta a szörnyű csapás, mély fájdalmában eleinte észre sem vette azt a magas, sötét hajú fiatalembert, aki Senor Avilával, a család spanyol ügyvédjével érkezett a temetésre.

Csak később, a szertartás után derült fény az ismeretlen kilétére. Sebastian Machado – mert ő volt az – elmesélte, hogy jól ismerte Charlotte édesapját. Üzlettársak voltak, az öregúr, persze csak kisrészvényesként, befektetett

Sebastian vállalatába. A részvények Charlotte-ra szálltak, de ez a lányt csöppet sem érdekelte.

Ő csak Sebastiant látta, a kedves, segítőkész, rokonszenves fiatalembert, aki olyan szeretettel és gyöngédséggel foglalkozott vele, mint a szülein kívül soha senki. Kezdetben egyébként Freda néninek sem volt Machado ellen semmi kifogása. Már csak azért sem, mert – az ügyvéddel ellentétben – a férfi folyékonyan beszélt angolul, s így sokat segíthetett nekik a hagyatéki ügyek lebonyolításában.

Amikor azonban rájött, hogy Sebastian érdeklődése korántsem kizárólag üzleti természetű, Freda néni viselkedése egy csapásra megváltozott. Gyanakodva figyelte a férfi minden lépését, és meglehetősen gorombán bánt vele.

Machadót azonban nem lehetett ilyen apróságokkal elriasztani, továbbra is nap mint nap megjelent Charlotte szüleinek villájában.

S bár a fiatalok Freda néni állandó jelenlétének köszönhetően csak lopva válthattak egy-egy pillantást, a lány biztos volt benne, hogy Sebastian pontosan tudja, mit érez iránta. Igen, Charlotte

életében először szerelmes lett, beleszeretett egy férfiba, akit valójában alig ismert.

Néhány nap elteltével Machado vacsorázni hívta Charlotte-ot és nagynénjét. Freda – mint ahogy az várható volt – eleinte kézzel-lábbal tiltakozott a meghívás ellen, később azonban unokahúga könyörgésének engedve mégiscsak beadta a derekát.

Charlotte természetesen új ruhával lepte meg magát a nagy alkalomra. Freda néninek még a lélegzete is elállt, amikor megpillantotta a lányt a testhez simuló, váll nélküli estélyiben, kifestve, kibontott hajjal.

– Te jóságos ég! – csapta össze kezét elképedve. – Ha szegény anyád látna, menten elájulna.

Ilyen előzmények után nem csoda, ha Charlotte feldúltan, kisírt szemmel fogadta Sebastiant. A férfi alighanem pontosan tudta, mi játszódhat le a lány lelkében, mert nem szólt semmit, csak a kezét nyújtotta. Charlotte hálásan ragadta meg a felkínált jobbot, s úgy kapaszkodott Machadóba, akár egy fuldokló a megmentőjébe. Ez volt az első alkalom, hogy megérinthették egymást. A lányt felkavarta, mégis megnyugtatta ez az érintés.

A vacsora egész jól sikerült, és Charlotte már-már kezdte kellemesen érezni magát, amikor Freda néni mintegy mellékesen megjegyezte:

– Tömérdek munka vár rám otthon, úgyhogy holnap hazautazunk. Igazán nem szeretnék visszaélni a segítőkészségével, Senor Machado, de ha tudna ajánlani egy segélyszervezetet, amelynek odaajándékozhatnánk az elhunytak holmijait, nagyon megköszönném. A villát pedig ki kellene takaríttatni. Nem ismer véletlenül egy megbízható takarítónőt?

Charlotte szóhoz sem jutott a megdöbbenéstől. Majd a szíve szakadt meg, ha arra gondolt, hogy ilyen gyorsan el kell hagynia a házat, ahol szülei az utolsó napjaikat töltötték. Egyébként sem

akart mindent elajándékozni. Szerette volna átnézni apja és anyja személyes tárgyait, és legalább néhány apróságot megtartani emlékbe – de ehhez szintén időre lett volna szükség.

Miért is mennék vissza Angliába, hiszen semmi dolgom, még javában tart a nyári szünidő? – lázadozott, noha nem a tétlenség és a magány volt az, amitől a legjobban félt. A lelke mélyén attól tartott leginkább, hogy soha többé nem látja Sebastiant, s úgy érezte, ezt nem élné túl.

Halálosan beleszeretett a férfiba, nem akarta őt is elveszíteni. Egyedül azonban sohasem mert volna szembeszállni Freda nénivel. Szerencse, hogy Machado a segítségére sietett.

– Igazán sajnálom, hogy az üzleti ügyei máris visszaszólítják Angliába – bólogatott megértően. – De remélem, hogy Charlotte kisasszony marad még egy kicsit. Talán enyhítené a fájdalmát, ha megismerhetné ezt a gyönyörű országot, ahol a szülei új otthonra leltek.

Freda néni persze csöppet sem volt elragadtatva Sebastian ötletétől, végül mégis engednie kellett; akarata megtört a fiatalok ellenállásán. Fogcsikorgatva bár, de beleegyezett, hogy unokahúga még néhány hetet Spanyolországban töltsön.

– Nagykorú vagy, azt csinálsz, amit akarsz – jelentette ki Charlotte-nak zordul, amikor elbúcsúztak egymástól. – De azt ajánlom, óvakodj ettől a Machadótól! Nem bízom benne, még a szeme sem áll jól. Akármit ígér is, ne higgy neki! Ne felejtsd el, hogy a férfi mind csak „azt” akarja…

Hat héttel később a fiatalok összeházasodtak, természetesen Freda néni tudta és beleegyezése nélkül.

Charlotte kimondhatatlanul boldog volt, mikor Sebastian szerelmet vallott, és habozás nélkül igent mondott a férfi házassági ajánlatára. Igent mondott, pedig alig ismerték egymást. Charlotte

például még az esküvő napján is csak annyit tudott Sebastianról, amennyit a férfi elmesélt neki – és az bizony nem volt valami sok.

Machado szülei sem éltek már. Az édesanyja még Sebastian kiskorában halt meg, édesapját pedig húszévesen veszítette el. Aztán nem sokkal később – egy szörnyű autóbalesetben – elhunyt a bátyja, Fernando is, így a férfi végképp egyedül maradt. Charlotte megtudta még, hogy kérője jómódú kereskedő, de hogy pontosan mivel is foglalkozik, arról sokáig csak homályos elképzelései voltak.

A házasságkötésük napjáig nem is sejtette, milyen óriási Sebastian vállalata. Álmában sem gondolta volna, hogy egyáltalán létezik efféle mesés gazdagság. Charlotte azonban egyszerű polgári jólétre, anyagi biztonságra vágyott csupán, így a hatalmas vagyon szinte nyomasztotta.

Tehát a lány tájékozatlanul lépett a házasság kötelékébe, ráadásul azt is csak hallomásból tudta, mi vár rá a nászéjszakán.

Noha az iskolában próbált neki udvarolni néhány fiú, Charlotte-ra sokkal jobban vigyáztak annál, mint hogy idő előtt belekóstolhatott volna a testi szerelembe.

Így aztán izgatottan várta férjét az első éjszakán – és nem kellett csalódnia. Minden várakozását felülmúlta a gyönyör, amellyel Sebastian megajándékozta. Ám Charlotte túlságosan szégyenlős volt, nem merte szavakba önteni elragadtatottságát.

Betegesen rettegett tőle, hogy tapasztalatlanságával csalódást okoz a férfinak. A hosszú éjjeleken, mikor hiába várta Sebastiant, egyre csak önmagát vádolta; azt hitte, kizárólag az ő hibája, hogy a férje távol marad.

De minél jobban meg volt győződve erről, annál görcsösebb és félénkebb lett azon ritka alkalmakkor, mikor Sebastian mégis megjelent.

Aztán – pár héttel az esküvő után – felbukkant Olivia. A szépséges Olivia, aki nemcsak csinos volt, hanem rendkívül okos és magabiztos is. Vagyis rendelkezett mindazon tulajdonságokkal, amelyekre Charlotte titokban vágyott.

Olivia egyébként a Machado-birodalom angliai kirendeltségét vezette, de meglepően sokat tartózkodott Cádizban. Ilyenkor mindig hosszan beszélgettek üzleti ügyekről Sebastiannal, a férfi legalábbis ezt állította. Szegény Charlotte igyekezett uralkodni magán, nem nagyon sikerült azonban lepleznie az érzéseit. Őrülten féltékeny volt Oliviára, és neheztelt a férjére is, amiért annyi időt tölt egy idegen nővel.

Bár tulajdonképpen még ekkor sem gyanakodott, nem is sejtette, hogy Sebastian és Olivia között komolyabb kapcsolat lehet. Csak amikor vetélytársnője néhány hónap múlva felvilágosította, döbbent rá, miféle kegyetlen játékot űztek vele.

Olivia ugyanis fölényesen mosolyogva közölte a fiatalasszonynyal, hogy Sebastiannal már évek óta szeretik egymást, és hogy a férfi nyomban elválik Charlotte-tól, mihelyt teljesül régi vágya, és fiú örököse születik.

A nőben egy világ dőlt össze e szavak hallatán. Még most, sok év elteltével is kimondhatatlanul fáj neki, amit Sebastian elkövetett ellene…

Képes voltál kihasználni a tapasztalatlanságomat, a szüleim halálát követő szörnyű űrt és bizonytalanságot! – sóhajtott magában Charlotte. Ó, micsoda aljas gazember vagy, Sebastian Machado! Akkoriban még nem láttam át rajtad, most viszont hiába próbálnád újra eljátszani előttem a fülig szerelmes udvarlót.

– Csodaszép az éjszaka, ugye?! – szólalt meg az ablak alatt hirtelen a férfi. – Nincs kedved sétálni egyet?

– Nincs! – vágta rá barátságtalanul Charlotte, és dobogó szívvel, elvörösödve húzódott vissza a szobájába.

Hogyisne! – gondolta. Nem őrültem meg, hogy épp egy ilyen varázslatos holdfényes éjszakán menjek vele sétálni!

Csak nem félek tőle? – rémült meg tulajdon érzéseitől. Mi okom lenne a félelemre, hiszen Sebastian tökéletesen közömbös számomra… Vagy mégsem? Ó, Istenem!

Charlotte szerette volna kiverni a fejéből a kínzó gondolatot, de hiába bújt ágyba, sehogy sem tudott megnyugodni. Nem is jöhetett álom a szemére, a férfi hangos, csúfondáros nevetése ugyanis még sokáig a fülében csengett.

*

– Nos, hogy aludtál az éjjel? – érdeklődött másnap a reggelinél Sebastian.

– Remekül – hazudta a nő, pedig jóformán le sem hunyta a szemét.

Kissé elfogódottan ült asztalhoz. Feszélyezte, mennyire kirí egyszerű öltözékében az előkelő környezetből. És persze volt még valami, ami bántotta…

– Nagyon sajnálom a tegnap történteket – szólalt meg végül, hosszas hallgatás után. – Csúnyán viselkedtem. Nem lett volna szabad azt mondanom, hogy örültél Fernando balesetének… Bocsáss meg, kérlek! – suttogta, ám közben a világért sem nézett volna a férje szemébe.

Charlotte komolyan gondolta a bocsánatkérést. Mert bármit hordott is össze Olivia, és bármi állt is annak idején az újságokban, a nő a lelke mélyén biztos volt benne, hogy Sebastian sohasem lenne képes ilyen szörnyűségre.

– Nem bánom, most az egyszer megbocsátok – közölte szigorúan a férfi, fekete szeme azonban vidáman csillogott.

Mintha szórakoztatta volna a jelenet, mintha sejtette volna, hogy Charlotte előbb vagy utóbb belátja a tévedését.

Ennek ellenére még percekig feszült volt a hangulat; az asszony továbbra sem mert felnézni, makacsul az abroszra szegezte a tekintetét.

– Á, csakhogy végre észhez tért, senora! – lépett Teresa az ebédlőbe. Kezében egy tálcán friss zsömlék illatoztak, a kancsóban pedig forró kávé gőzölgött. – Vegye tudomásul, legközelebb csak akkor étkezhet a szobájában, ha előbb írásos igazolást hoz az orvostól…

Erre megtört a jég, Charlotte önkéntelenül is elnevette magát. A férfi szintén mosolygott, s a pillantásuk véletlenül találkozott. Charlotte-ot egyszerre rég elfeledettnek hitt érzések kerítették hatalmukba. Testén jóleső borzongás futott át, tekintete elfátyolosodott, szíve pedig úgy kalapált, hogy majd kiugrott a helyéből.

Kusza érzelmeinek zűrzavarából Sebastian hangja térítette magához.

– Nem valami könnyű eset, igaz? – mutatott a távozó Teresa után. – De ha nem hallanám az állandó zsörtölődését, már hiányozna.

Charlotte nem válaszolt, csak mosolyogva bólintott. Miután töltött magának egy csésze kávét, érdeklődéssel figyelte, hogyan vajaz meg egy zsömlét Sebastian, és miként tesz rá egy szelet hajszálvékony sonkát. Az ismerős, hétköznapi mozdulatok valamelyest megnyugtatták, úgyhogy meglepően higgadtan fogadta a férfi javaslatát.

– Mit szólnál hozzá, ha kimennénk a strandra? Csak ide, La Caletába… Talán most még nincsenek olyan sokan, úszhatnánk egyet.

– Jó – egyezett bele menten a nő, s hangjában nyoma sem volt bizonytalanságnak.

Hiszen nem térhetek ki az útjából négy hétig minden áldott nap, nem utasíthatom vissza állandóan! – magyarázta önmagának. Különben is jót fog tenni egy kis úszás.

Egy órával később azonban felmerült benne a kérdés, valóban helyesen tette-e, hogy elfogadta Sebastian ajánlatát. Május lévén a főszezon még nem kezdődött el, így csaknem kettesben voltak. Alig néhány kisgyermekes család üldögélt rajtuk kívül a part menti finom homokban.

Charlotte lassan, vonakodva vetkőzött, s amikor végül ott állt fekete egyrészes fürdőruhájában, beigazolódni látta balsejtelmeit. Sebastian olyan behatóan kezdte tanulmányozni karcsú alakját, hogy az asszony zavarba jött.

Ugyanakkor ő is képtelen volt levenni szemét a férjéről. Sebastian már kibújt a pólóból, és épp a farmernadrágját gombolta. Széles válla, kidolgozott izmai, napbarnította bőrének látványa különös hatást gyakorolt Charlotte-ra. Szíve a torkában dobogott, s valami furcsa bizsergést érzett a gyomra tájékán.

Aztán végre sikerült összeszednie magát. Elfordult, összehajtogatta a ruháit, majd anélkül hogy rápillantott volna a férfira, elindult a víz felé.

– Megyek, úszom egyet – mondta közönyt színlelve, és szívből remélte, hogy Sebastian nem veszi észre, milyen feldúlt valójában.

Szörnyű lenne, ha rájönne, mennyire vonzódom hozzá még most is, ó, én ostoba! – bosszankodott Charlotte. Bárcsak itt lenne

Greg! A jelenlétében lehiggadnék, újra ura lehetnék az érzéseimnek. Igen, vele biztonságban lennék, hiszen Greg még sohasem ébresztett bennem ilyen erős testi vágyat, miatta még egyszer sem veszítettem el a fejemet…

De ez így is van rendjén, győzködte magát, miközben lassan belegázolt a hűsítő habokba.

Csodaszép volt az idő. Az óriási, kristálytiszta víztükör drágakőként verte vissza a szikrázó napsugarakat. A nő egyre beljebb úszott, testét jólesőn simogatták az Atlanti-óceán selymes hullámai.

Egyre határozottabb karcsapásokkal távolodott a parttól, ahová a legszívesebben vissza se tért volna.

Inkább napestig a vízben maradok, mintsem elviseljem, hogy Sebastian bedörzsöl napolajjal… Megrémült, mikor eszébe jutott ez a valóban kézenfekvő lehetőség. Bár az is lehet, hogy semmiféle veszély nem leselkedik rám odakint a fövenyen, töprengett. Sebastiannak valószínűleg eszében sincs elcsábítani engem. Miért is tenne ilyet, hiszen sohasem szeretett, sohasem kívánt igazán.

Ezzel Charlotte gondolatai máris újra a múltban kalandoztak, ismét a fülébe csengtek négy évvel ezelőtti utolsó beszélgetésük szavai.

A nő Olivia sugallatára utazott Angliába, hogy beleolvashasson a Fernando Machado halálhírét taglaló régi újságcikkekbe. Aztán, mivel gyanúja megalapozottnak tűnt, taxit hívott, és egyenesen a nagynénjéhez, Harlow-ba vitette magát. Onnan hívta fel Sebastiant.

– Csak azt akarom mondani, hogy hazajöttem Angliába, és soha többé nem megyek vissza hozzád! – hadarta a kagylóba. – Képtelen lennék egyetlen percig is együtt élni egy hidegvérű gyilkossal… Te jóságos ég, ráadásul a tulajdon bátyádat…

Sebastian mély levegőt vett, de nem válaszolt. Hallgatása lassan kezdett az asszonyka idegeire menni.

– Olivia mindent bevallott – támadt ismét ingerülten a férfira. – Tudom, hogy őt szereted, és hogy már évek óta viszonyotok van. Hát legyetek boldogok, én nem állok az utatokba!

Ezzel Charlotte haragosan lecsapta a kagylót, majd szentül megfogadta, hogy kitörli emlékezetéből Sebastiant és az együtt töltött hónapokat.

Ez persze nem sikerült. Gondolataiban – mint azelőtt is annyiszor – újra megjelent a férfi képe. Charlotte dacosan megrázta a fejét, aztán a hátára fordult, úgy siklott tovább a hűs habokban. Lehunyt szemmel élvezte a vizet, a tűző napot, és közben – hogy kínzó emlékeit elhessegesse – megpróbált Gregre összpontosítani.

Igen ám, de a következő másodpercben erős kar fogta át a derekát. Charlotte ijedten nyitotta ki a szemét, s pillantása egyáltalán nem Greg tekintetével találkozott. Greg nem is tudna ilyen sokatmondóan és titokzatosan nézni, jutott eszébe önkéntelenül.

Sebastian barna bőrén megannyi gyémántként apró vízcseppek csillogtak, s ahogy felsőteste kiemelkedett a hullámokból, leginkább a tenger istenéhez hasonlított.

Charlotte kétségbeesetten kapálódzott, ám hiába próbálkozott, nem ért le a lába, és nem sikerült kiszabadulnia férje szorításából. Páni félelem fogta el, amint csaknem meztelen teste a férfiéhoz ért.

– Azonnal eressz el! – tiltakozott. – Már így is halálra rémítettél, és semmi kedvem megfulladni…

Védekezőn maga elé emelte, majd a férfi barátságos mosolyát látva ismét leeresztette a kezét. Megadóan simult Sebastian izmos mellkasához.

– No hát akkor lássuk, dobog-e még a kis szíved, ha egyszer halálra ijesztettelek! – tréfálkozott a férfi, és Charlotte keblére tette a jobbját. – Ó, igen, őrülten kalapál – nézett mélyen a nő szemébe, miközben lábát Charlotte csípője köré fonta.

Az asszony tehetetlen haragjában az ajkába harapott. Mert dühös volt, dühös önmagára, hogy újra áldozatul esett Sebastian ellenállhatatlan vonzerejének. A legszívesebben szorosan a férfihoz bújt volna; alig tudta megállni, hogy végig ne simítson Sebastian izmos testén. Igen, nagyon közel állt hozzá, hogy átadja magát annak a mindent elsöprő szenvedélyes lángolásnak, amely a férje tekintetéből áradt…

Nem, ez lehetetlen, szedte össze minden önuralmát. Nem hagyhatom, hogy idáig fajuljon a dolog. Megalázó lenne, ha Sebastian rájönne, mennyire kívánom.

Ezért aztán hevesen ellökte magától a férfit, s észre sem vette, hogy a vékony fürdőruha alatt ágaskodó mellbimbója elárulja valódi érzéseit.

– Tényleg rég láthattad Oliviát – mosolyodott el gúnyosan. – Nagyon ki lehetsz éhezve, ha már én is megfelelek…

– Hát persze, Olivia! – sóhajtott fel fájdalmasan Sebastian, ám a következő pillanatban már ismét nyugodtan, szinte közömbösen nézett hitvese szemébe.

Vajon tényleg fájdalmat okoztam neki? – töprengett Charlotte.

– Ha jól emlékszem, két ok miatt hagytál el – szólalt meg váratlanul a férfi. – Az első vádról azóta magad is elismerted, hogy alaptalan. Ideje hát a másik dologról is szót ejtenünk. Nevezetesen Oliviáról.

Ezzel hátat fordított a feleségének, és erőteljes karcsapásokkal kiúszott a partra. Charlotte elgondolkodva követte.

Vajon mit akar mondani? Mi megtárgyalnivalónk van nekünk Oliviával kapcsolatban? – morfondírozott. Csöppet sem tetszik ez az egész… Viszont ha kitérek a beszélgetés elől, Sebastian még azt gondolhatja… De mit is? Ugyan, abból, ami most köztünk történt, még nem lehet mélyreható következtetéseket levonni. Hiszen én sem vagyok fából! Mi sem természetesebb, mint hogy egy egészséges, fiatal nő megkíván egy vonzó férfit… /

Legjobb lesz, ha hagyom, hogy a dolgok menjenek a maguk útján, tűnődött Charlotte, miközben kilépett a partra, és hátrasimította nedves fürtjeit. Ha Sebastian mindenképpen Oliviáról akar beszélni – hát legyen. Majd elámul, ha meglátja, milyen nyugodtan, tárgyilagosan tudok csevegni akár egy ilyen kínos témáról is.

Mire Charlotte odaért hozzá, a férfi már felvette a farmernadrágját, és a tengernek háttal épp a haját dörgölte egy törülközővel. A nő titokban hálát adott az égnek, hiszen felöltözve korántsem érezte annyira veszélyesnek Sebastiant, mint abban az észbontóan szűk, parányi fürdőnadrágban.

Még mielőtt Machado megfordulhatott volna, Charlotte gyorsan beburkolódzott egy fürdőlepedőbe. Nem akarta ismét magára vonni férje sóvár pillantását.

Sebastian azonban ügyet sem vetett rá. Belebújt a pólójába, majd mosolyogva válaszolt egy fiatal hölgynek, aki spanyolul odakiáltott neki valamit.

Charlotte-ot bosszantotta a közjáték.

No nem mintha az ellen lenne kifogásom, hogy egy másik nőnek szenteli a becses figyelmét, húzta el a száját megvetően. Csak egyszerűen undorítónak tartom, ahogy mindenki szeme láttára bájcseveg vadidegenekkel. Bár ezen igazán kár bosszankodnom, Sebastian már csak ilyen… Egyébként sincs semmi közöm hozzá, mit csinál, csak papíron vagyunk házasok…

– Kész vagy? – kérdezte hirtelen a férfi, majd a kezét nyújtotta, hogy felsegítse a feleségét.

Charlotte – miután a nedves fürdőruhára felvette a rövidnadrágját és a pólóját – épp a cipőjét húzta.

– Kész! – állt föl a homokból egyedül, szándékosan visszautasítva Sebastian segítő jobbját.

Hogyisne! Még csak az kellene, hogy újra megérintsen, gondolta.

– Akkor mehetünk is haza ebédelni. Aztán pedig, ha nincs ellene kifogásod, leülhetnénk a kertben, és elbeszélgethetnénk…

– Rendben.

– Milyen szép is lenne, ha minden javaslatomba ilyen könnyen beleegyeznél! – kacsintott a nejére Sebastian.

Charlotte, aki már épp büszke volt magára, hogy milyen nyugodtan, tárgyilagosan fogadta férje ajánlatát, egy pillanat alatt dühbe gurult a szemtelen megjegyzés hallatán.

Sebastian elbűvölő mosolya azonban hamarosan lecsillapította a haragját. Még beültek egy hangulatos part menti vendéglőbe meginni egy koktélt, aztán fogtak egy taxit. Útban hazafelé kellemesen eltársalogtak. Charlotte rosszkedve tovatűnt, önfeledten kacagott a férfi mulatságos történetein. A Machado-villa kapujában vidáman, felszabadultan szálltak ki a kocsiból.

Míg kart karba öltve besétáltak a házba, a nőnek az az érzése támadt, mintha sikerült volna öt évvel visszaforgatniuk az idő kerekét. Sebastian ugyanolyan kedves és figyelmes, akár a kezdet kezdetén, mint amikor beleszerettem, mosolyodott el bizonytalanul. Illetve… Te jóságos ég, miket hordok itt össze! Alighanem fejembe szállt a koktél, biztosan túl sok konyakot tettek bele.

Charlotte ajkán még akkor is könnyű mosoly játszott, amikor beléptek a házba. Teresa szemlátomást feldúltan fogadta őket.

– Látogatója jött, senora – suttogta. – Mindent megpróbáltam, de sajnos nem tudtam lerázni; feltétlenül beszélni akar magával… Micsoda faragatlan fickó! – dohogott tovább. – Hívatlanul ideállítani ebédidőben!

A felháborodott Teresa fitymálón lebiggyesztette az ajkát. Arckifejezését Charlotte olyan ellenállhatatlanul mulatságosnak találta, hogy akaratlanul is felnevetett. Amikor azonban a társalgó ajtajában megjelent Greg, torkára forrt a kacagás.

– Na végre! Csakhogy megjöttél! – mondta szemrehányón a férfi. – Már órák óta várok ebben a kriptában. Hol a csudában voltál ilyen sokáig?

5. FEJEZET

Charlotte egyetlen szót sem szólt, döbbenten meredt a vendégre. Ha Greg délelőtt a strandon bukkant volna fel ilyen váratlanul, az asszony minden bizonnyal megmentőjeként üdvözli, hálásan a nyakába borul, és meg sem állnak Angliáig. Hiszen Charlotte akkor még menekülni akart, mindegy hová, csak el innen, el Sebastian zavaró és felkavaró közelségéből.

Mostanra azonban megváltozott a helyzet. Ahogy Greg ott állt előtte, Charlotte furcsamód csöppet sem örült a viszontlátásnak. A férfi homlokán verejték gyöngyözött, szemlátomást melege volt kopottas szövetzakójában, szürke flanelnadrágjában.

Le sem tagadhatná, hogy könyvelő, csóválta meg a fejét önkéntelenül Charlotte. Látszik rajta, milyen merev, és mennyire híján van minden képzelőerőnek… Istenem, mennyire nem illik bele ebbe a környezetbe!

A nő nagyon restellte a dolgot. Nem nézett Sebastianra, mégis esküdni mert volna rá, hogy férje bosszúsan ráncolja a homlokát, és felöltötte jól ismert, ellenséges arckifejezését.

– No mi az? – horkant fel Greg ingerülten. – Nem is üdvözölsz?

Charlotte még jobban elszégyellte magát.

– Ó, bocsáss meg, drágám! – sietett oda a férfihoz, majd bizalmasan belékarolt. – Igazán nem akartalak megbántani… Csak hát nagyon meglep, hogy itt látlak. Miért nem értesítettél?

– Hirtelen jött az ötlet – hangzott a felelet. – Csak tegnap döntöttem el, hogy meglátogatlak.

Charlotte csodálkozva nézett választottjára. Gregre egyáltalán nem volt jellemző az ilyesmi; mindig mindent alaposan megfontolt, és csak aztán cselekedett.

– De amikor megérkeztem, te sehol sem voltál – folytatta szemrehányóan a férfi. – Órákig vártam rád.

– Nagyon sajnálom…

Charlotte hangja nem csengett túl meggyőzően. Rendkívül kínosan érezte magát, fogalma sem volt, hogyan mutassa be a barátját Sebastiannak. A fogas kérdést végül Greg oldotta meg. Határozott léptekkel odacsörtetett Sebastianhoz, és a kezét nyújtotta.

– Maga bizonyára Machado… Az én nevem Gregory Wilson. Charlotte talán már mesélt is rólam egyet s mást.

Sebastian úgy tett, mintha észre sem venné a felkínált jobbot.

– Eleget – morogta barátságtalanul. – Mondja, meddig akar Cádizban maradni?

– Három-négy napig. Persze, csak ha találok megfelelő szállást. – A látogató Charlotte-hoz fordult. – Gyere, édesem, menjünk, és…

– Ugyan már, hová siet ennyire? – szakította félbe a ház ura. – Szépen itt marad ebédre, a feleségem pedig szól Teresának, hogy tegyen fel még egy terítéket. Én meg rögtön foglaltatok önnek egy szállodai szobát – mosolyodott el udvariasan, és már ment is telefonálni.

Charlotte kettesben maradt Greggel, de ügyet sem vetett rá; elképedve bámult a férje után.

Mit jelentsen ez a váratlan előzékenység? Vajon mit forgathat a fejében Sebastian? – töprengett. Azok után, ahogy Greget fogadta, az sem lepte volna meg, ha saját kezűleg dobja ki a házból… És erre tessék, meghívja ebédre!

– Mit gondolsz, éjszakára is itt maradhatnék? – szakította félbe gondolatait a barátja.

– Micsoda?… Jaj, dehogy! – rázta meg fejét a nő. – A jelen körülmények között nem hiszem, hogy ez lehetséges.

– Talán igazad van… Bár szerintem „a jelen körülmények között” a te itt-tartózkodásodnak sincs túl sok értelme.

– Aha, értem már! – sóhajtotta Charlotte. – Szóval ezért határoztad el olyan gyorsan, hogy utánam jössz! De ez most nem a megfelelő időpont… Később majd megmagyarázom.

– Rendben – bólintott a férfi. – Ha találok egy olcsó szállodát, a szobámban úgyis zavartalanul beszélgethetünk. Egyébként mielőtt Machado meghívott volna ebédre, épp arra akartalak kérni, hogy segíts szállást keresni. Biztosan van itt valahol egy kis panzió, ahol jutányos áron megalhatok. Nem számítottam rá, hogy a férjed leveszi a vállunkról ezt a gondot. Igazán kedves tőle…

A nő alig figyelt Greg szavaira. Egyre csak az járt a fejében, miért lett Sebastian egyszerre olyan barátságos az ő jövendőbelijéhez.

Ez nem lehet igaz! – bosszankodott már a következő másodpercben. Itt áll mellettem Greg, és én nem vele, hanem Sebastiannal vagyok elfoglalva. Mi ütött belém?

– Fáradt lehetsz – fordult a férfihoz. – Bizonyára kimerített a hosszú repülőút. Ülj le egy percre, pihend ki magad, én addig bekukkantok a konyhába. Megnézem, kész van-e már az ebéd… Bár

ha jól meggondolom, ebédre sem kellene itt maradnunk. Tudok a közelben egy hangulatos éttermet…

– Szó sem lehet róla! – vágott a szavába Greg. – Miért fizetnénk akár egyetlen pezetát is az ételért, mikor itt ingyen jóllakhatunk?

– Hát rendben. Legyen, ahogy akarod – egyezett bele kelletlenül Charlotte, és elindult a konyha felé.

Az ördögbe! – mérgelődött. Egyre inkább nehezemre esik, hogy kedves legyek Greghez. De ő a hibás! Hogyan állíthat be csak így, váratlanul?! Miért hoz ilyen lehetetlen helyzetbe? Ráadásul kezd az idegeimre menni az átkozott zsugorisága! Egyetlen dolog érdekli: hogy mivel lehet pénzt megtakarítani!

Csak nem az a kövér fickó marad itt ebédre? – csodálkozott Teresa, mikor úrnője utasította, hogy tegyen fel még egy terítéket. – Köztünk maradjon, senora, de Don Sebastian igazán kitehette volna a szűrét!

Charlotte zokon vette a megjegyzést.

– A féljem sohasem tenne ilyet, sokkal udvariasabb ő annál – közölte méltóságteljesen.

– Ohó! – csapott le a szóra Teresa. – Örömmel hallom, hogy újra a férjének nevezi Don Sebastiant. Egy asszonynak mindig tudnia kell, hol a helye. Egyetlen percre sem feledkezhet meg róla, kihez tartozik… Az ismerősének egyébként aligha van ki a négy kereke! Képzelje csak, senora, előkapott egy szótárt, és azt próbálta bemesélni nekem, hogy ön a menyasszonya. No de ne féljen, én aztán alaposan kiosztottam!

Charlotte egyetlen szó nélkül, kissé sértődötten hagyta el a konyhát. Teresa ezúttal túl messzire ment, füstölgött magában. Hogy merészel véleményt mondani olyasmiről, amiről fogalma

sincs?! És egyáltalán honnan veszi a bátorságot, hogy pálcát törjön fölöttem? Bezzeg Sebastiant nem merte kioktatni annak idején, mit illik egy nős embernek, és mit nem! Vagy a férfiaknak mindent szabad, rájuk más szabályok vonatkoznak?

Aztán hirtelen eszébe jutott még valami.

Vajon miért neveztem a férjemnek Sebastiant? Hiszen a házasságunknak már rég vége, most is csak azért vagyok itt, hogy a válásra rábeszéljem…

De hiába töprengett, sehogy sem talált a kérdésre elfogadható választ. Érthető hát, ha nyugtalanul és meglehetősen rosszkedvűen tért vissza az előcsarnokba. Semmi kedve nem volt most Greggel csevegni. A legszívesebben visszavonult volna a szobájába, de úgy érezte, udvariatlanság lenne magára hagyni a vendéget.

A férfira a lépcsőházban talált rá.

– Bekukkantottam a hálószobákba – magyarázta Greg. – Lenyűgöző a berendezés! Jó gazdag lehet ez a Machado, ha ilyen fényűzést engedhet meg magának!

– Ó, igen, valóban az – bólintott unottan Charlotte.

Őt mindig is hidegen hagyta Sebastian óriási vagyona. Sohasem beszélt erről Greggel, és most sem volt kedve ilyen haszontalan dolgokról fecsegni. Figyelmét valami egész más kötötte le.

Te jóságos ég! Micsoda modortalanságra vall egy idegen helyen végignyitogatni a szobákat, mérgelődött. Hogy nem szégyelli magát?!

De Gregnek esze ágában sem volt szégyellnie magát. Amint a házigazda feltűnt az ajtóban, habozás nélkül odament hozzá, és negédesen mosolyogva megszólította.

Charlotte csak nézte, nézte a két férfit. Micsoda különbség! – gondolta.

Sebastian lezuhanyozott és átöltözött. Fehér nadrágot viselt fekete mintás inggel – és mindkettő remekül állt neki. Ezzel szemben Greg szánalmasan festett az időjáráshoz és az alkalomhoz csöppet sem illő öltözékében. Szörnyen melege lehetett, alig győzte letörölni a homlokán gyöngyöző verítéket, ritkás haja csapzottan tapadt a fejére.

Sebastian viszont láthatóan elemében volt. Hihetetlenül előzékenyen és udvariasan társalgott Greggel, majd az udvaron megterített asztalhoz kísérte mindkettőjüket.

Étkezés közben leplezetlen érdeklődéssel figyelte Charlotte-ot és a barátját. Szemlátomást szórakoztatta ez a lehetetlen helyzet.

Kutatók nézhetik így a kísérleti nyulakat, borzongott meg a nő, amikor pillantása találkozott férje tekintetével.

– Igazán kedves magától, hogy vendégül látott – hálálkodott Greg az ebéd befejeztével. – Hiszen alig ismer, és ráadásul hívatlanul toppantam be… Bizony hívatlanul… Ha-ha-ha! – nevetett nekivörösödve, mintha csak egy jó viccet mondott volna.

Charlotte majd elsüllyedt szégyenében. Hát igen, úgy tűnt, Greg kissé felöntött a garatra. Habár nem nagyon szerette a különleges ételeket és italokat, most engedelmesen megevett és megivott mindent, amit elé tettek. Az alkohol alaposan megoldotta a nyelvét, s bizalmaskodva fordult Sebastianhoz.

– Remélem, nem gördít akadályokat az utunkba. Elvégre ez magunkfajta úriemberek közt nem szokás. És mivel úgyis négy éve külön él Charlotte-tól…

– De mint bizonyára észrevette, a feleségem visszatért hozzám – vetette közbe udvariasan mosolyogva Machado, és közben hanyagul hátradőlt a székén.

Greg gyanakvó pillantást vetett a nőre, akinek a megdöbbenéstől sokáig egyetlen hang sem jött ki a torkán. Hogy merészel ilyen

pimaszul hazudni? – háborodott fel. Majd hogy választottját megnyugtassa, odasúgta neki:

– Ne vedd komolyan, csak tréfál!

– Aha, szóval ilyen vicces fiú? – derült fel nyomban Greg komor ábrázata. – Bár én inkább azt hiszem, nem pontosan érti, miről beszélek. Végül is nem angol az anyanyelve…

És még mielőtt Charlotte felvilágosíthatta volna, hogy Sebastian tökéletesen beszéli és érti az angolt, Greg előrehajolt, s lassan, tagoltan így szólt:

– Persze, öregem, Charlotte visszajött, de hát maga is tudja, hogy mindössze négy…

– Megkértem Andrést, hogy délután háromra álljon elő a kocsival – szakította félbe Machado. Határozottan felállt, ezzel is jelezve, hogy a látogatásnak vége. – Elviszi önt a szállodájába – mosolyodott el titokzatosan, és a szeme gúnyosan megvillant, mikor megnevezte a város legdrágább, legelőkelőbb hoteljét.

– Ó, igazán kedves, nagyon köszönöm – állt fel nehézkesen, hangosan szuszogva Greg. – A bőröndömet az előcsarnokban hagytam. Gyere már, édesem, ne várassuk a sofőrt!

Milyen elégedetten vigyorog, bámult rá csodálkozva Charlotte. Biztosan azt hiszi, Sebastian merő szívjóságból gondoskodik róla… Mekkorát téved! Kíváncsi vagyok, milyen képet vág majd, ha meglátja a szállodai számlát.

No de Sebastian is megéri a pénzét! Ilyen alattomosan behúzni a csőbe szegény Greget! Nos, ha az volt a célja mindezzel, hogy kedvezőtlen színben tüntesse őt fel előttem, akkor bejött a számítása…

Mint aki álmából ébred, Charlotte tétován fel akart állni, hogy kövesse a vendéget, a ház ura azonban türelmetlen mozdulattal leintette.

– A feleségem sajnos nem mehet önnel, Greg, dolga van ma délután. Meg különben is… Biztosan nagyon kimerítette az utazás. Úgy nézem, inkább egy kiadós pihenésre lenne most szüksége, mint társaságra – jelentette ki ellentmondást nem tűrő hangon.

– Ó igen, tökéletesen igaza van – bólogatott szaporán Greg, s közben hagyta, hogy Sebastian a kijárat felé terelje. – Tényleg nagyon fárasztó napom volt, a legjobb lesz; ha lepihenek… Este találkozunk! – kiáltott oda a nőnek.

Charlotte nem válaszolt. Azt is csak fél füllel hallotta, ahogy Sebastian búcsúzóul megjegyezte:

– És ne telefonáljon, kérem! Majd mi jelentkezünk.

– Ó, hát persze, természetesen. A spanyol telefonhálózatot illetően úgysem a legjobbak a tapasztalataim…

Charlotte dühösen a szobájába sietett.

– Elegem van ebből az egészből, ma már látni sem akarom egyikőjüket sem – mormolta félhangosan.

Haragudott Sebastianra kétszínű viselkedéséért, és haragudott Gregre is, amiért ilyen gyanútlanul besétált a csapdába. Őszintén szólva nem volt túl nagy kedve találkozni vele ma este, nem szívesen lett volna jelen, amikor kiderül, hogy Sebastian a legdrágább szállodában foglalt neki szobát.

Ám miután lezuhanyozott, mintha elpárolgott volna a rosszkedve, egyszerre sokkal jobban érezte magát. Nyomban kinyitotta a ruhásszekrényt, és kissé lehangoltan vette szemügyre szegényes ruhatárát. Aztán régi holmijaira tévedt a tekintete, és egy csapásra felderült az arca.

Bár mégsem… Nem hiszem, hogy akár egy is jó lenne rám, tűnődött, miközben hanyagul végigsimított az értékes selyem-, bársony- és muszlinruhákon.

Pár pillanattal később azonban észrevett egy könnyű, átlátszó, csupa csipke hálóköntöst, amit annak idején azért vásárolt, hogy – bizonyos ritka alkalmakkor – elkápráztassa Sebastiant.

Hirtelen ötlettől vezérelve belebújt. Ahogy a hűvös, tengerzöld selyem lágyan meztelen bőrére simult, Charlotte-on furcsa izgatottság lett úrrá. Lassan az ablakhoz sétált, hogy behúzza a spalettákat. A leheletfinom kelme minden lépését sejtelmes suhogással kísérte.

Kötve hiszem, hogy Gregnek tetszene egy ilyen kacér ruhadarab, mosolygott magában, ám aztán elkomorodott.

Bárcsak sose jött volna ide! – sóhajtott fel. Így nemcsak kellemetlen helyzetbe hozott, hanem még meg is könnyítette Sebastian dolgát. Ebben a hozzá oly kevéssé illő környezetben nem volt valami nehéz nevetségessé tenni szegény Greget…

Charlotte újra nagy levegőt vett, és elhatározta, hogy mostantól mindkét férfit száműzi a gondolataiból. Régóta vágyott már egy kis nyugalomra. A barátságos félhomály, a szoba kényelme délutáni szundikálásra csábította. Leheveredett hát a hatalmas franciaágyra, és fáradtan lehunyta a szemét.

– Úgy látom, már csak én hiányzom – jegyezte meg szemtelenül Sebastian, s közben leplezetlen érdeklődéssel bámulta a nő keblén szétnyílt hálóköntöst.

– Felétek nem szokás kopogni? – könyökölt fel az ágyon ingerülten

Charlotte, majd fülig pirulva összehúzta magán az amúgy is átlátszó ruhadarabot.

A férfi szemlátomást jól szórakozott neje zavarán.

– Kopognom kellene, ha bemegyek a feleségem hálószobájába? – kérdezte lágyan. – Ugyan miért, kis galambom?

– Megtiltom, hogy így szólíts! – háborodott föl a nő az újabb régi becenév hallatán. – Korábban talán okkal tarthattál jelentéktelen, szürke senkinek, de ennek már vége!

Sebastian az ajkába harapott, pillantásában mély fájdalom tükröződött. Bár erre Charlotte nem mert volna megesküdni, hiszen a félhomályban nem láthatta tisztán férje vonásait.

A férfi lassan, macskaszerű léptekkel közeledett felé, azután letelepedett az ágy szélére.

– Sohasem tartottalak jelentéktelennek – mondta gyöngéden. – Gyönyörű voltál és maradtál, egyszeri és megismételhetetlen… Igaz, régebben mintha gömbölydedebb lettél volna, de azért így sem rossz. Még most is lenyűgözőek a domborulataid.

Mintegy mellékesen végigsimított a nő egyik, majd a másik mellén. Tekintetük összefonódott, és Charlotte szinte megbabonázva, mozdulatlanul tűrte, hadd tegyen vele azt a férjé, amit akar. Szíve lázasan kalapált, mellbimbója árulkodóan megmerevedett a vékony selyem alatt, és szégyenkezve ismerte be, hogy örömét leli Sebastian érintésében.

Amikor a férfi hirtelen elhúzta a kezét, Charlotte felsóhajtott. Maga sem tudta azonban, hogy a megkönnyebbülés vagy a csalódottság készteti-e erre.

Sebastian valószínűleg az utóbbinak tulajdonította a sóhajt, mert diadalmasan elmosolyodott. Az asszony pedig végtelenül dühös volt, amiért az imént csekélyke ellenállást sem tanúsított.

A félhomály, a puha ágy, a csábos hálóköntös és a szívében éledező érzések bizalmassá, talán túlságosan is meghitté varázsolták kettejük találkozását, Charlotte azonban megpróbálta mindezt kiverni a fejéből.

– Hogy jutott eszedbe hívatlanul rám rontani? – támadt a férfira. – Azonnal hagyd el a szobámat!

– Ne tégy úgy, mintha elfelejtetted volna, mit ígértél délelőtt a parton! Megállapodtunk, hogy ebéd után mindent megbeszélünk. Igaz, eredetileg a kertben akartam csevegni veled, de ha már enynyire ragaszkodsz a keleti kényelemhez, felőlem itt is maradhatunk.

Charlotte elvörösödött.

Csak nem azt hiszi, hogy azért vettem föl ezt a köntöst, és azért húztam be az ablaktáblákat, mert őrá vártam? – próbálta megfejteni Sebastian szavait. Te jóságos ég, hiszen ez borzasztó! És az, ahogyan fogadtam a közeledését, még meg is erősíti a gyanúját…

– Azóta meggondoltam magam – közölte hűvösen. – Nincs miről beszélnünk. Semmi értelme a múlton rágódni, hiszen ez mit sem változtat a terveimen.

– Azzal a szánalmas könyvelővel kívánod leélni az életed?! Kicsim, ezt te sem gondolhatod komolyan!

A fiatalasszony nem válaszolt, csak felült az ágyon, és a lehető legtávolabb húzódott Sebastiantól.

– Igenis magyarázattal tartozol nekem azok után, amit velem tettél. Súlyos vádakat vágtál a fejemhez, alaptalanul.

– Ha akarod, szívesen bocsánatot kérek…

– Nem! Azt mondd el, mikor és hogyan hitették el veled ezeket az aljas rágalmakat.

– Hát jó, ha gondolod, hogy az segít – egyezett bele Charlotte, noha nem igazán értette, mire jó feltépni a régi sebeket.

Vajon miért akarja tudni, milyen hazugsággal traktált Olivia? – tűnődött. Ilyesmit általában nem szívesen hall az ember a szeretett nőről… Vagy lehet, hogy már nincsenek is együtt? Miután Sebastian rájött, miféle piszkos eszközökhöz folyamodott a kedvese, kiadta volna az útját?

– Fogalmam sincs, segít-e – vont vállat a férfi. – Mindenesetre nem árt néha más megvilágításban látni a dolgokat.

Charlotte kíváncsi lett volna, mit ért ezalatt, de túl elcsigázott volt ahhoz, hogy most kérdezősködjön.

– Épp nem tartózkodtál itthon – kezdte szokatlanul halkan. – Olivia…

Itt megakadt egy pillanatra, mert még mindig nehezére esett kiejteni vetélytársnője nevét.

– Szóval Olivia élt az alkalommal, és tudomásomra hozta, hogy te tetted el láb alól a bátyádat. Azt mesélte, apád halála után mindent Fernando örökölt, és te ebbe nem nyugodtál bele. Bármire kész voltál, csak hogy megszerezd a családi vagyont…

Charlotte hátán még most is futkosott a hideg, amikor visszaemlékezett, mit érzett Olivia szavai hallatán.

– És te hittél neki?

– Nem is tudom – hajtotta le fejét a nő.

Valójában, a szíve mélyén egyetlen percig sem tartotta igaznak a szörnyű vádat, de akkoriban Charlotte nem akart a szívére hallgatni. Meg – győzte magát, hogy csak így történhetett, hinni akart Oliviának, hiszen egy állítólagos gyilkost sokkal könnyebb volt faképnél hagynia. Még önmagának sem szívesen vallotta be, hogy kizárólag azért hagyja el a férjét, mert az rútul félrevezette és megcsalta őt.

Hiszen csupán egyetlen ok miatt vett feleségül: hogy fiút szüljek neki! – hasított belé az emlék, ám aztán elhessegette a fájó gondolatot.

– Azt is mondta, hogy ha netán kételkednék a szavában, a néhány évvel ezelőtti angliai lapokban bőségesen találok adatokat, amelyek a bűnösségedet igazolják – mesélt tovább lassan az asszony. – Mivel épp üzleti úton voltál, elrepülhettem Londonba, és

egy könyvtárban beleolvastam a régi újsághírekbe… Tényleg sokat írtak az esetről annak idején. Még a bátyád holttestét és a sziklákon szétroncsolódott autót is lefényképezték… A cikkek szerint egyébként a kocsiból hiányzott a slusszkulcs, ami egyértelműen gyilkosságra utalt. Igaz, nem találtak ellened semmiféle kézzelfogható bizonyítékot, elsősorban mégis neked állt érdekedben Fernando halála… Olivia azt is megemlítette, hogy Angliában tartózkodott, mikor a dolog történt. Azt állította, hogy nemcsak a cég miatt, hanem miatta is féltékeny voltál a bátyádra. Fernando ugyanis szemet vetett rá…

Charlotte hirtelen elhallgatott. Egyre kevesebb kedvet érzett ahhoz, hogy megismételje Olivia hazugságait.

– Folytasd! – biztatta Sebastian.

A nő engedelmeskedett.

– Aztán eljött az az utolsó, végzetes vasárnap – sóhajtotta. – Te és Fernando bementetek az irodába, Olivia pedig titokban követett benneteket. Állítólag végighallgatta a veszekedéseteket, sőt a saját fülével hallotta, amint indulatosan azt kiáltottad: „Ha így folytatod, Fernando, a tulajdon kezemmel öllek meg!”

– Igen, valóban mondtam valami ilyesmit – ismerte be Sebastian. – De természetesen nem gondoltam komolyan. Tudod, a vita hevében sok minden kicsúszik az ember száján… Akkor pedig szinte magamon kívül voltam, Fernando bátyám ugyanis feltárta előttem a cég helyzetét.

Bár addig is tudtam, hogy nem állunk valami jól, arról azonban fogalmam sem volt, hogy csak egy hajszál választ el bennünket a csődtől… Persze, felelősségre vontam Fernandót, nagyobb beleszólást követeltem a vállalat irányításába, és közöltem, nem tűröm tovább, hogy nőkre és szerencsejátékokra pazarolja apánk örökségét. Aztán… De ez nem fontos – rázta meg fejét keserűen Sebastian. – Inkább te mesélj! Mit mondott még Olivia?

– Azt, hogy a saját szemével látta a kulcscsomódon Fernando kocsikulcsait… A kulcsokat, amelyek nélkül a bátyád aligha indíthatta be az autóját, tehát Olivia szerint szó sem lehetett balesetről. Beszámolt róla, hogy a veszekedés után Fernando dühösen elhajtott, te pedig a nyomába eredtél, és a szakadéknál megállásra kényszerítetted. Aztán elvetted tőle a slusszkulcsot, belediktáltál némi konyakot, és még mielőtt észrevehette volna, mit forgatsz a fejedben, letaszítottad a kocsiját a szirtről.

– Micsoda? – képedt el Sebastian. – Nevetséges! Vajon miért nem ír krimiket ez az Olivia, ha már ekkora képzelőerővel áldotta meg az ég?

Ajka gúnyos mosolyra húzódott. Charlotte sehogyan sem értette, miért lett a férje egyszeriben ilyen jókedvű. Hiszen szereti Oliviát, és el akarja venni feleségül, gondolta. Hát csöppet sem fáj neki, micsoda álnok, hazug nőszemély a választottja?

– Ezek szerint sohasem voltak nálad Fernando kocsikulcsai? – kérdezte meg halkan.

– Dehogyisnem! Csak egyáltalán nem olyan körülmények között kerültek hozzám, mint ahogy azt Olivia állította. Bele kellett volna lapoznod néhány későbbi kiadású újságba is! A bátyám halála ügyében indított vizsgálat azzal az eredménnyel zárult, hogy Fernandót baleset érte. Tudod, a fivérem néha túl mélyen nézett a pohár fenekére. Ez történt azon a bizonyos utolsó vasárnapon is.

Mikor a veszekedésünk végén dühösen autóba ült és elszáguldott, utána mentem, mert féltettem. Nem akartam, hogy valami baja essék. Csak a szikláknál értem utol, ott tudtam végre megállásra bírni. De sajnos nem akart átszállni a kocsimba, hiába ajánlottam fel, hogy elviszem. Szó szót követett, végül nagy nehezen megígérte, hogy nem indul tovább, amíg ki nem józanodik. Mivel azonban nem bíztam benne egészen, elvettem tőle a slusszkulcsot.

Gondoltam, Olivia háza nincs már messze, odáig gyalog is lesétálhat, a kocsiért pedig majd este visszajövünk…

Hát ez az igazság – sóhajtott nagyot a férfi. – Egyébként ha kíváncsi vagy a véleményemre, szerintem nem baleset történt… Fernando öngyilkosságot követett el. Korábban többször is fenyegetőzött ezzel, de sohasem vettem komolyan… Oliviának tökéletesen igaza volt, valóban engem terhel a felelősség Fernando haláláért. Jobban kellett volna figyelnem rá, tudnom kellett volna, mennyire kiborította a Cég siralmas állapota… És azt is megakadályozhattam volna, hogy annyit igyon! Ó, Istenem!

Sebastiant szemlátomást sírás fojtogatta. Egy percre elhallgatott, felállt Charlotte mellől, és nyugtalanul járkálni kezdett a szobában. A nő mélységesen együtt érzett vele, ám nem tudta, miként hozhatná ezt a tudomására.

– A rendőrségnek persze nem említettem a bátyám öngyilkossági szándékát, sőt őszintén szólva rajtad kívül senkinek sem beszéltem erről – folytatta elkínzott arccal Sebastian. – Titokban akartam tartani ezt az egészet, úgy éreztem, ennyivel tartozom Fernando emlékének… Hadd higgye csak azt mindenki, hogy a bátyám mégis tovább akart menni, kiengedte a kéziféket, és túl későn jutott eszébe, hogy az indítókulcs nincs a kocsiban…

Charlotte nem bírta tovább.

– Sebastian, kérlek! – kiáltott fel szenvedélyesen, majd leugrott az ágyról, és átlátszó köntösében a férfihoz sietett. Hátulról átölelte férje derekát, vigasztalón széles vállához bújt. – Ne gyötörd magad! – mondta. – Nem te vagy a hibás! Mindent megtettél, hogy segíts a bátyádon, nem rajtad múlt, ha nem sikerült… És különben sem lehetsz benne egészen biztos, hogy önkezével vetett véget az életének.

– Igaz – simogatta meg a férfi hálásan Charlotte kezét. – Senki sem tudhatja pontosan, mi történt… Mindenesetre lassan ideje lenne feldolgozni magamban a halálát.

Hirtelen megfordult, magához szorította a nőt, és gyöngéden megemelte Charlotte lehajtott fejét. Ahogy tekintetük találkozott, az asszonynak még a lélegzete is elakadt, olyan szenvedélyt látott fel izzani Sebastian szemében.

– Most, hogy tudom, miféle hazugságokkal traktált Olivia, kezdelek megérteni – suttogta a férfi. – Megbocsátok neked, kedvesem!

Az asszony válaszolni akart, ám Sebastian forró csókkal zárta le ajkát. Testük szorosan egymáshoz simult, és Charlotte érezte, ha ez így megy tovább, rövidesen képtelen lesz megálljt parancsolni önmagának. Kéjes borzongás futott át rajta, vére tüzes folyamként száguldott az ereiben, s bizony nem sok hiányzott hozzá, hogy e mindent elsöprő szenvedéllyel szemben végképp alul maradjon a józan ész.

Ekkor Sebastian lágyan megcirógatta Charlotte selymes haját.

– Ne… Miért csinálod ezt? – nyögte a nő. – Én már semmit sem értek…

– Elég, ha én értem – vonta újra magához a férje, és ismét megcsókolta.

Nyelve gyöngéden végigsimított Charlotte félig nyitott ajkán, majd érzéki mozdulattal behatolt a szájába. Csókja egyre vadabb, egyre követelőbb lett, s az asszony érezte, hogy lassan lángra gyúl az egész teste. Megpróbált küzdeni az érzései ellen, szeretett volna tiltakozni, de csak halk sóhajra futotta az erejéből. Képtelen volt elutasítani Sebastiant.

A férfi alighanem megsejtette, milyen viharok dúlnak Charlotte lelkében.

– Ne hadakozz a sors akarata ellen! – suttogta a fülébe szerelmesen. – Inkább élvezd ezt a csodás pillanatot!

Kezét felesége köntöse alá csúsztatta, és becézgetni kezdte gömbölyű keblét. Aztán lehajolt, hogy csókjaival boríthassa Charlotte bársonyos bőrét.

– Látod, a tested pontosan tudja, mit akar – súgta mámorosan, miközben nyelvével a megmerevedett mellbimbót cirógatta.

Az ölelkezésben valahogy megoldódott a hálóköntös öve, s a tengerzöld selyem Charlotte válláról lassan a földre csúszott. Túl nagy volt a kísértés… A nő eddig legalább lélekben ellenállt, most azonban feladta a harcot.

Mikor Sebastian az ölébe kapta, boldog mosollyal fonta karját férje nyaka köré, és odaadón hozzásimult.

– Kívánlak. Azt akarom, hogy az enyém légy – mondta halkan, ám határozottan Sebastian.

Charlotte egyetlen szóval sem tiltakozott. Míg a férfi a menynyezetes ágyhoz vitte, szemérmesen a vállára hajtotta a fejét.

6. FEJEZET

Sebastian gyöngéden az ágyra tette az asszonyt, majd – miután levetkőzött – maga is mellé feküdt.

– Gyönyörű vagy, drágám? – lehelte, és keze felkutatta a nő testének legrejtettebb zugait is.

Charlotte kéjesen felsóhajtott. Férje érzéki cirógatásának köszönhetően minden porcikája remegett a vágytól. Eddigi tartózkodását feledve szorosan Sebastianhoz bújt, végigsimított izmos hátán, aztán karcsú ujjai felfedezőútra indultak.

Merészsége őt magát is meglepte. Soha életében nem csinált még ilyet, szeretkezés közben sohasem ragadta magához a kezdeményezést; akkor sem, mikor még bolondult Sebastianért. Sokkal szemérmesebb és gátlásosabb volt annál, mintsem hogy nyíltan kimutassa, mennyire kívánja a férfit.

Vajon mi történt velem? Mit jelentsen ez a változás? – töprengett, miközben csókjaival borította Sebastian széles mellkasát.

A férfi hirtelen a hátára fordult, és magára húzta Charlotte-ot.

– Semmi kétség, felnőttél, szerelmem – suttogta, öntudatlanul is válaszolva a nő kimondatlan kérdésére. – Nézd, mit teszel velem!

Tényleg felnőttem volna? – gondolkodtatták el az asszonyt férje szavai. Bár az imént még úgy érezte, egész testét lángtenger emészti el, hirtelen valami furcsa, jeges fuvallat dermesztette meg a szívét.

Négy évig valóban abban a hitben élt, hogy felnőtt. Erősnek, függetlennek és önállónak vélte magát, és végtelenül büszke volt rá, hogy a múlt árnyai nem kísértik többé. De most…

Kockára tegyem mindezt pusztán azért, mert Sebastian így akarja? – tűnődött. Legyek az övé, mikor Greg alig néhány utcányira innen vár rám?

– Nem! – sikoltott fel élesen, és az ágy másik végébe menekült. Aztán, hogy meztelenségét eltakarja, magára húzta a paplant.

– Ó, édesem… – sóhajtott föl elkínzottan a férfi.

Charlotte lesütötte a szemét; nem tudta elviselni Sebastian kérdő, szemrehányó pillantását.

– Kérlek, ne… Most ne mondj semmit! – rázta meg a fejét eltökélten. – Igazán ügyes próbálkozás volt, de hát neked sem sikerülhet minden – tette hozzá még gúnyosan, majd a takarót maga köré csavarva felállt.

Minden ízében reszketett, s bizony félő volt, hogy remegő lába nem bírja el a fürdőszobáig.

– Hová mész? – lepődött meg Sebastian.

– Zuhanyozni – hangzott a kurta válasz.

Lemosom magamról az érintésed nyomait, folytatta Charlotte gondolatban.

– Remélem, mire visszajövök, már nem talállak itt – nézett hűvösen a férfira. – És ne számíts rám a vacsoránál sem! Greggel töltöm az estét.

– Úgy? Greggel? – vigyorodott el Sebastian, s ahogy felkönyökölt az ágyon, szemében megannyi gunyoros szikra csillogott. – Kíváncsi lennék, mikor jutott eszedbe, hogy egyáltalán létezik.

Charlotte-ot mélységesen felháborította férje megjegyzése. Szívében egyre inkább megerősödött a gyanú: Sebastian csak azért próbálta elcsábítani, hogy megalázza, és bosszút álljon rajta. Dühösen hátat fordított hát neki, és eltűnt a fürdőszobában.

– Repülj csak, kis galambom! – kiáltott utána a férfi. – Én türelmes vagyok, tudok várni…

Charlotte megborzongott, jóllehet fogalma sem volt, mire vélje Sebastian szavait.

Ugyan, a legkevésbé sem érdekel, mit akart ezzel mondani, lépett a zuhany alá, ám a bőrét paskoló vízsugarak sem tudták feledtetni vele a történteket.

Milyen ostoba liba vagyok, hogy ennyi idő elteltével is vonzódom hozzá! – korholta magát. Pedig már nem szeretem, és mégis… Leírhatatlan hatással van rám Sebastian férfias kisugárzása. No persze a szoba hangulata, a titokzatos félhomály is a kezére játszott, mentegette saját gyöngeségét. És ha nem esik meg rajta a szívem a bátyja öngyilkossága miatt, bizonyára nem fajulnak idáig a dolgok.

Charlotte olyan sokáig maradt a zuhany alatt, amíg csak bírt. Közben akaratlanul is fülelt, hátha meghallja, amint Sebastian bevágja maga mögött az ajtót. De odakint csönd honolt.

Lehet, hogy még mindig itt van? – merült fel a nőben a gyanú, mikor egy törülközőbe burkolózva végre kilépett a fürdőszobából. Sebastian azonban nem volt sehol.

Charlotte megkönnyebbülten sóhajtott fel. Miután végigdörgölte magát, felvette fekete szoknyáját a nyersszínű selyemblúzzal, és belebújt a szandáljába.

Idegesen, sietve hagyta el a szobáját. Még az arcát sem festette ki, a nagy kapkodásban ugyanis elgurult a rúzsa, és már nem volt türelme megkeresni.

Bár Gregnek úgyis mindegy, hogy nézek ki, legyintett. Sohasem veszi észre az új ruhákat vagy az új frizurát. Miért pont az tűnne fel neki, ha nem festem ki magam?

Lopva osont ki a házból, rettegett, hogy netán találkozik a férjével. A hatalmas villa azonban tökéletesen kihaltnak tűnt; Charlotte egyetlen lelket sem látott. Hát persze, a szieszta, jutott eszébe. Jaj, csak Sebastian észre ne vegyen! Még a végén megakadályozná, hogy felkeressem Greget…

A nő mellesleg esküdni mert volna rá, férje csakis azért környékezte meg, hogy szétrombolja bimbózó kapcsolatát Gregory Wilsonnal.

Igen, csak ez lehet az oka, morfondírozott. Bosszúból akar elcsábítani, hogy aztán mikor már szakítottam a barátommal, kitehesse a szűrömet… Egyvalamit azonban még mindig nem értek. Ha ez így van, miért nem próbált Sebastian visszatartani? No mindegy, kár ezen törni a fejem, sosem volt könnyű kiismerni az ő észjárását.

*

Charlotte rövidesen megpillantotta az előkelő szállodát, ahol férje szobát foglaltatott Gregorynak. Kissé elfogódottan lépett be a csupa márvány és üveg épületbe. Úgy döntött, nem megy fel jövendőbelijéhez, inkább lehívatja a férfit.

Greg ásítozva, alvástól duzzadt arccal jelent meg pár perccel később a szálloda előcsarnokában.

– Igazán feljöhettél volna – szólalt meg szemrehányón.

– Olyan sok a látnivaló a városban – mentegetőzött a nő. – És rövidesen hazautazol… Nem vesztegethetjük az időt.

Ezt most pont úgy mondtam, mintha minél hamarabb meg akarnék szabadulni tőle, szégyellte el magát hirtelen.

– Egyébként tudok itt egy hangulatos kis kávéházat, ahol csuda finom angol teát is adnak – tette hozzá engesztelésképpen.

Greget azonban még ez a kecsegtető ajánlat sem tudta jobb kedvre deríteni.

– Holnap az lesz az első dolgom, hogy keresek egy másik hotelt – morogta, miközben elhagyták a díszes előcsarnokot. – Azt hittem, megüt a guta, amikor megláttam az itteni árakat! Kíváncsi lennék, miért épp itt foglalt nekem szállást az az ütődött Machado.

„Korántsem olyan ütődött, mint gondolod. Sebastian nagyon is jól tudta, mit csinál!” – akarta mondani Charlotte, ám aztán inkább lenyelte a megjegyzést.

– Erre menjünk… – mutatta az utat. – Sétálhatunk egyet a parton, vagy akár megnézhetjük a várost. Gyönyörűek a régi templomok, és akad néhány nagyon szép múzeum is. Nos, mihez lenne kedved?

– Egyikhez sem… Túl meleg van – vetette oda Greg mogorván.

Charlotte-nak nehezére esett türtőztetni magát. Szívesen megmondta volna a véleményét, miszerint huszonöt fokban nem szokás gyapjúzakóban szaladgálni. De aztán eldöntötte, hogy csak azért sem lesz barátságtalan Greghez. Lelkiismeret-furdalás gyötörte ugyanis, úgy érezte, ennyivel tartozik a választottjának azok után, ami alig néhány órája a Machado-villa hálószobájában történt…

Elvitte hát a férfit abba a kellemes kis kávézóba, ahová oly gyakran járt négy évvel ezelőtt. Minden ugyanolyan volt, mint

rég, s mihelyt Greg meglátta az alacsony árakat, valamint felszolgálták a valóban kitűnő angol teát, ő is felengedett.

– Örülök, hogy jobban érzed magad – mosolygott rá barátságosan Charlotte, majd ajkához emelte a jéghideg narancslével teli poharat.

– Ne haragudj, amiért olyan mogorva voltam – húzódott kényszerű mosolyra a férfi szája. – De nagyon bosszantott ez a szállodahistória. Semmi kedvem csillagászati összegeket fizetni egy pazar lakosztályért, mikor nekem bármilyen egyszerű kis szobácska is megteszi. Nincs igazam? – paskolta meg a férfi Charlotte kezét.

– Dehogynincs – mormolta oda sem figyelve a nő. Időközben ugyanis megdöbbentő felfedezést tett.

Greg érintése és mosolya semmit sem jelent számomra, gondolta. De akkor vajon miért akarok hozzámenni feleségül? Csak a magánytól való félelmem vitt volna erre a lépésre? Csupán azért választottam őt, mert családot akartam, apát a gyermekeimnek? Hát már teljesen elfelejtettem volna, milyen csodálatos, ha két embert szenvedélyes szerelem fűz egymáshoz?

Ó, nem, Greg sohasem tudná úgy felpezsdíteni a véremet, mint alig néhány órája Sebastian. Vele még sohasem éreztem ilyesmit, sőt őszintén szólva inkább kellemetlen volt a közeledése, terhesnek éreztem a csókjait, simogatásait. Még szerencse, hogy nem akart többet, elfogadta, hogy amíg férjnél vagyok, nem fekhetem le vele…

– Jócskán kimelegedtél – zavarta meg Charlotte töprengését a férfi. – Okosabb lett volna, ha te is teát rendelsz. Tudományosan bizonyított tény, hogy ebben a hőségben a meleg tea jobban oltja a szomjat bármilyen hideg italnál.

– Na ne mondd! – csattant fel a kelleténél kissé ingerültebben az asszony.

Amennyiben még arra is felhívja a figyelmemet, hogy a tea olcsóbb, visítani fogok, fűzte hozzá magában, majd bűntudatosan lehunyta a szemét. Már bánta a hevességét, ugyanakkor azonban nem hagyta nyugodni a gondolat: vajon miért van az, hogy mostanában Greg puszta jelenléte is idegesíti?

– Sohasem említetted, milyen gazdag a féljed – jegyezte meg mintegy mellékesen Greg.

– Nem értem, miért kellett volna beszámolnom Sebastian anyagi helyzetéről – csóválta a fejét Charlotte. – Mi köze ennek kettőnkhöz?

– Nagyon is sok! – kacsintott rá a férfi, azután odaintette a pincért. – Még kettőt kérek! – harsogta üres csészéjét lóbálva spanyolul, és elégedetten becsukta a szótárt, amiből mindezt kiolvasta. – Mivel eddig nem nagyon meséltél Machadóról, meg voltam győződve róla, hogy valami közönséges átlagember – folytatta titokzatosan. – De amikor megláttam, milyen fényűző körülmények között él, gondolkodóba estem. Kicsit kérdezősködtem itt a szállodában… szerencsére találtam néhány angolul beszélő alkalmazottat, és kiderítettem, hogy a férjed nem csupán köztiszteletnek örvend, és dúsgazdag, hanem ráadásul övé Spanyolország legnagyobb kereskedelmi vállalata.

– Na és? – vont vállat a nő.

– Hát még mindig nem érted? Pénzt követelhetsz tőle, a törvény szerint asszony tartást kell fizetnie!

– Gondolod?

Charlotte hangja bizonytalanul csengett. Sohasem akart egyebet Sebastiantól, csak a szerelmét, s miután azt a férfi nem adhatta meg, nem tartott igényt semmi másra.

– Nem gondolom, tudom! – vágta rá izgatottan Greg, majd gyanakvó pillantást vetve a felszolgáló pincérre, hirtelen közelebb

hajolt Charlotte- hoz. – Már négy évi tartásdíjjal adósod… Fogalmad sincs, micsoda óriási összegről van szó!

Az asszony nem válaszolt, csak a homlokát ráncolta, és kifejezéstelen tekintettel bámulta a teát, amit Greg rendelt neki.

– Semmi értelme, hogy tovább maradj Cádizban, hiszen nem áll érdekünkben a gyors válás – magyarázta a férfi. – Minél tovább vagytok házasok, annál több pénzt préselhetünk ki Machadóból. Úgyhogy holnap szépen hazautazunk, és megbízunk egy ügyvédet…

– Nem! – szakította félbe indulatosan Charlotte. – Nekem nem kell Sebastian pénze, egyáltalán semmi sem kell tőle…

A szerelme sem? – kérdezte váratlanul egy belső hang. Charlotte hevesen megrázta a fejét, mert még önmagának sem merte bevallani az igazságot. Megpróbált újra Gregre összpontosítani, de bárhogy erőlködött is, egyáltalán nem tudta a férfit férjeként elképzelni. Hogyan is fogadhattam el a házassági ajánlatát? – csodálkozott el korábbi döntésén.

Mióta viszontlátta Sebastiant, egy csapásra átértékelődött szemében a Greggel való kapcsolata. Rájött, hogy a barátja semmit sem jelent számára, férjéhez viszont még most is ugyanúgy vonzódik, mint amikor először találkoztak.

Semmi kétség, még mindig szeretem, sajdult meg a szíve, s ahogy ez a rég elfojtott érzés újra felszínre tört, úgy lett úrrá rajta a kétségbeesés.

Hát persze, mindig is szerettem, különben minek jöttem volna el hozzá személyesen? És miért egyeztem volna bele jóformán ellenkezés nélkül, hogy hetekig itt maradjak?

Charlotte pillantása asztaltársára esett. A férfi idegesen húzgálta a nyakkendőjét, szemlátomást nehezére esett megőrizni a nyugalmát.

– Nem – mondta még egyszer, nyomatékosan a nő, és tudta jól, hogy ez a „nem” egyben a kapcsolatuk végét is jelenti.

– Hallgass rám, szívem! – győzködte arcára mosolyt erőltetve Greg, ám hangján érződött, hogy a legszívesebben kiabálna. – Értem én, mire gondolsz, tudom, te sokkal becsületesebb vagy annál, hogy másokon élősködj... De ugye azt sem akarod, hogy bolondnak nézzenek? Az a pénz a tiéd, a törvény szerint téged illet, miért ne fogadhatnád el? Ez a legkevesebb, amivel Machado tartozik neked! És jusson eszedbe, micsoda könnyebbséget jelentene az az összeg közös életünk kezdetén…

– Sajnálom, de nekünk nincs közös jövőnk – szakította félbe határozottan Charlotte.

Már percek óta ott motoszkált benne a gondolat, és most boldog volt, hogy végre kimondta. Csöppnyi lelkiismeret-furdalás sem gyötörte, sőt egyszerre végtelenül könnyűnek és felszabadultnak érezte magát.

A férfi kábán, értetlenül bámult rá.

Igazán lehettem volna egy kicsit kíméletesebb, korholta önmagát az asszony. De miként is magyarázhatnám el neki, hogy az eltelt néhány órában olyan tulajdonságokat, jellemvonásokat fedeztem fel benne, amelyeket eddig soha? Mondjam a szemébe, hogy unalmas, jelentéktelen, kicsinyes alak? Azzal csak még inkább megsérteném!

– Nem értem, miről beszélsz! – fakadt ki váratlanul Greg. – Miért ne lenne közös jövőnk, ha tíz perccel ezelőtt még volt? Mi ütött beléd?

– Greg… – kezdte halkan Charlotte. – Lásd be, így semmi értelme… A házasság szerelem nélkül mit sem ér, köztünk pedig sohasem volt szó szerelemről, ezt te is jól tudod. Érzelmek nélkül akartuk összekötni az életünket, de rájöttem, sohasem lennék képes feleségül menni olyasvalakihez, akit nem szeretek.

– Te teljesen megőrültél? Azt hittem, értelmes felnőtt nő vagy, de úgy viselkedsz, akár egy elkényeztetett kisgyerek! Szerelem?! Még hogy szerelem! Nevetséges! Egy jó házassághoz sokkal több kell ennél, a szerelem nem tart örökké! Jól megvagyunk együtt, közösek a céljaink. Mit akarsz még? Na és az ágyban is bizonyára remekül megértenénk egymást, kellemes lesz, meglátod…

– Kellemes? – ütközött meg a szó hallatán Charlotte.

Arra gondolt, milyen jellegtelen, semmitmondó is ez a jelző ahhoz a csodálatos, mindent elsöprő lángoláshoz képest, amit nem is olyan rég élt át Sebastian karjában.

– És aztán jönnének a gyerekek – folytatta zavartalanul Greg. – Kettő, ugyebár… Az persze nem is jutott eszedbe, mennyivel hamarabb alapíthatnánk családot, ha Machado kifizetné a jussodat.

– Nem, nem és nem! – kiáltotta Charlotte. – Értsd meg, köztünk mindennek vége! Sajnálom, hogy így alakult, de hidd el, mindkettőnknek jobb lesz… Semmi kedvem most magyarázkodni… Fogadd el a döntésemet, kérlek, és ne firtasd az okát!

– Ne aggódj, nem kérdezek semmit, minden világos – húzta el száját gúnyosan a férfi. – Leesett végre, miért akartál mindenáron személyesen találkozni Machadóval! Nyilván rájöttél, hogy én nem tudom biztosítani mindazt a fényűzést és kényelmet, amelyet a férjed oldalán megszoktál. Szerencsét próbáltál hát Sebastiannal, és az anyagi jólét reményében visszaédeskedted magad!

Machado persze túlságosan előkelő és finom ember ahhoz, hogy kidobjon. De egy szép napon kiteszi majd a szűröd, erre mérget vehetsz, kedvesem! Mert hát mit is akarhat egy ilyen férfi, mint ő olyasvalakitől, mint te? – sziszegte megvetően, s azzal indulatosan felállt. Látszott rajta, hogy majd felrobban a dühtől. – És én még idejöttem segíteni neked! Kifizettem a méregdrága repülőjegyet, meg ott van az a flancos szállodai szoba is…

– Küldd el a számlát! – szakította félbe Charlotte hűvösen, mire Greg szó nélkül sarkon fordult, és méltóságteljesen távozott.

A nő hosszan nézett utána, míg csak el nem tűnt az utca forgatagában. Furcsamód semmi egyebet nem érzett, csak végtelen megkönnyebbülést. Még sokáig üldögélt a kávézóban. Lassan hűlő teáját kavargatta, és közben a sétálókat bámulta az ablakon át. Aztán fizetett, és nekivágott az óvárosnak.

Órákig rótta a szűk sikátorokat, nyugtalanul, zaklatott lélekkel bolyongott.

Alkonyatkor beült egy kisvendéglőbe, evett egy keveset, majd újra útnak indult. Céltalanul sodródott a tömeggel a csodaszép part menti sétányon, és arra gondolt, hogy Spanyolországban az emberek gyakran késő éjszakáig nem mennek haza.

Haza? – szomorodott el Charlotte. Hová is mehetnék én haza?

Hogy fáradt lábát pihentesse, a mellvédre támaszkodott. Pillantása a sötéten hullámzó óceánt fürkészte. A sétálgató párok, társaságok vidám, gondtalan fecsegését hallva végtelenül egyedül érezte magát.

Visszamegyek Angliába, amilyen gyorsan csak lehet, határozta el. Nincs itt semmi keresnivalóm. Immár teljesen mindegy, beleegyezik-e Sebastian a válásba, vagy sem… Többé nem megyek férjhez, sem Greghez, sem máshoz. Soha, senkit nem tudnék úgy szeretni, mint Sebastian Machadót!

Greg utolsó szavait emlékezetébe idézve az asszonyt hirtelen elfutotta a pulykaméreg.

Hogy merészelt olyasmit feltételezni rólam, hogy csak a vagyonáért ragaszkodom a férjemhez? –háborgott. A legkevésbé sem érdekel a pénze, az első pillanattól fogva őszintén szerettem, és most is szeretem…

Persze, elég baj az nekem, sóhajtott fel szomorúan, és szép szeme könnybe lábadt. Hiszen én soha semmit nem jelentettem Sebastian számára, kizárólag azért vett feleségül, mert a kedvese nem ajándékozhatta meg gyermekkel. Rútul kihasznált, becsapott és megcsalt… ezt a délutáni beszélgetésünk során sem tagadta.

Tudom, méltatlanra pazarlom az érzelmeimet, törölte meg lopva könnyes szemét Charlotte. De bármit követett is el ellenem, a szívem örökké az övé…

Nem messze tőle hirtelen becsapódott egy kocsi ajtaja, s ez felriasztotta a töprengéséből.

– Hát itt vagy! – hallotta meg váratlanul férje hangját.

Az asszony lassan megfordult, és a férfira nézett.

7. FEJEZET

Sebastian néhány lépéssel távolabb, egy kovácsoltvas lámpaoszlop alatt állt.

– Szállj be! – intett mogorván a háta mögött terpeszkedő Mercedes felé.

Charlotte oly gyöngének, elesettnek érezte magát, mint még soha. Sem ereje, sem kedve nem volt most vitatkozni, ellenvetés nélkül engedelmeskedett hát a férfinak.

Sebastian szótlanul szállt be mellé, és beindította a motort. Komor, elszánt arckifejezését látva az asszony úgy ítélte meg, jobb, ha ő sem beszél.

Mozdulatlanul ült az anyósülésen, és mereven bámult kifelé a szélvédőn, ám képtelen volt helyes irányba terelni a gondolatait. Eszébe jutott az a néhány szenvedélyes perc, mikor úgy belefeledkezett Sebastian ölelésébe. Aztán fenyegető rémként felsejlett előtte a holnap reggel. A holnap reggel, amikor – és ezt biztosan tudta – örökre elhagyja az imádott férfit.

A legszívesebben sírva fakadt volna, de nem akarta érzéseit ilyen nyíltan felfedni Sebastian előtt.

Istenem, bárcsak úgy szeretne engem, ahogy én őt! – fogalmazódott meg benne a vágy, ugyanakkor tisztában volt azzal, hogy kívánsága sohasem teljesülhet. Hiszen Sebastian mindig is Oliviát szerette. Sőt talán most is őt szereti, és bizonyára megbánta már, hogy megszakította vele a kapcsolatot…

Charlotte képtelen volt tovább elviselni a kényszerű csendet.

– Hogyan találtál meg ebben a tömegben? – kérdezte, csak hogy mondjon valamit. – Vagy nem is kerestél, hanem véletlenül akadtál rám?

– Természetesen kerestelek – pillantott oldalra Sebastian, s hirtelen olyan elcsigázottnak tűnt, mintha komolyan aggódott volna Charlotte-ért.

A nő szívében egy másodpercre fellobbant, majd újra kihunyt a remény. Nem szabad hiú ábrándokat kergetnem, parancsolta valahol legbelül egy józan hang. Semmi okom azt hinni, hogy aggódik miattam. Korábban sohasem törődött vele, merre járok.

– Kerestél? – adta az ártatlant. – Miért? Még nincs is olyan késő.

– Aggódtam érted. Már órák óta cirkálok a városban, hátha meglátlak valahol Wilsonnal. Akkor legalább biztos lehettem volna benne, hogy nem a szállodai szobában fejezitek be épp, amit még velem kezdtél el ma délután… Mondd csak, őt is olyan szenvedélyesen öleled az ágyban, mint ahogy engem öleltél?

Sebastian valószínűleg nem várt választ szemtelen kérdésére, mert rögtön ezután újra megszólalt:

– Igaz is, hol a csudában van Wilson?

– Valószínűleg már útban Anglia felé – felelte Charlotte nyugalmat erőltetve magára, pedig majd felrobbant a dühtől.

Csak attól tartott, hogy lefekszem Greggel! – mérgelődött. A férji jogait féltette, én ostoba meg azt hittem, miattam aggodalmaskodik!

Nagy levegőt vett, kezét lüktető halántékára szorította. Iszonyú fejfájás kínozta.

– Remélem, most boldog vagy – sziszegte indulatosan. – Sikerült szétrombolnod a kapcsolatunkat… Mert ez volt a célod, ugye?

– Igen – vallotta be rövid habozás után Sebastian. – De azért nem szeretném, ha ezt az egészet az én nyakamba varrnád… Nem én vagyok a hibás, amiért szakítottatok, Greg saját magának köszönheti, ami történt. Én csak felnyitottam a szemed, kicsit hozzásegítettelek, hogy észrevedd, milyen középszerű, zsugori alakkal készülsz összekötni az életedet.

Hát még ha tudnád, mi minden derült ki róla az utolsó beszélgetésünkkor, hunyta le a szemét Charlotte, fejfájása ugyanis lassan az elviselhetetlenségig fokozódott. Mélységesen szégyellte magát, ha arra gondolt, hogy Greg még a válásából is anyagi hasznot akart húzni.

Még akkor is ezen töprengett, mikor Sebastian a ház elé kanyarodott. Megérkeztek, ám Charlotte számára ez sem hozott megnyugvást. Még mindig végtelenül zaklatott volt, és a feje is hasogatott. Sebastian ezzel szemben vidámnak, gondtalannak látszott. Jól ismert, csibészes mosolyával fordult a nő felé, karját hanyagul az ülés háttámláján nyugtatta.

Charlotte-ot hirtelen páni félelem fogta el. Idegesen az autó kilincse után kapott, de alig szállt ki a kocsiból, újabb éles fájdalom hasított a halántékába. Térde megroggyant, és nem sok hiányzott hozzá, hogy aléltan essen össze.

– Mi történt? Mi a baj, kicsim? – ugrott ki az autóból nyomban Sebastian.

Charlotte nem válaszolt. Ez nem lehet igaz! – gondolta. Holnap vissza akartam utazni Angliába, csomagolnom kellene, erre most itt állok tehetetlenül, pocsékul érzem magam, és mindennél jobban vágyom Sebastian ölelésére.

– Hogy elsápadtál – cirógatta meg a nő arcát gyöngéden Machado. – Csak nem vagy beteg, kis galambom?

– Nem – vágta rá határozottan Charlotte, pedig majd összeesett.

Ráadásul ellenállhatatlan vágyat érzett, hogy Sebastian nyakába boruljon, és könnyek között bevallja neki, mennyire szereti.

– A fejem fáj, ennyi az egész – lépett kicsit távolabb a férfitól, hátha így sikerül kikerülnie a bűvköréből.

Igen ám, de ebben a pillanatban oly szörnyű, szaggató hullámokban tört rá a fájdalom, hogy összecsuklott. Férje azonnal odaugrott hozzá, a karjába kapta, majd miután odakiáltott valamit az elősiető Teresának, gyorsan bevitte őt a házba.

Óvatosan felvitte a szobájába, gyengéden az ágyra fektette, lehúzta a szandálját, aztán halkan, lábujjhegyen távozott.

Vajon miért ment el? – morfondírozott az asszony, és már-már kezdett kétségbeesni, mikor Sebastian végre visszatért. Megkönnyebbülten sóhajtott egyet, és megpróbált felkönyökölni.

– Feküdj csak nyugodtan! – mondta kedvesen a férfi, s miután leült az ágy szélére, hátrasimította Charlotte rakoncátlan hajfürtjeit.

A megnedvesített kendő, amelyet aztán a nő homlokára tett, jólesőn enyhítette a hasogató fájdalmat.

– Úgy tűnik, ma már nemigen kerül sor arra, amit elterveztem – súgta titokzatosan mosolyogva Sebastian. – De semmi baj, kedvesem, holnap is lesz nap!

– Holnap elutazom – rebegte erőtlenül, remegő hangon Charlotte. – Úgyhogy akár abba is hagyhatod ezt a komédiát, nem kell tovább játszanod az irgalmas szamaritánust.

– Nem mész sehová! – jelentette ki Sebastian az asszony legnagyobb megdöbbenésére. – Legfeljebb akkor, ha elkísérhetlek.

Charlotte nem hitt a fülének. Vajon miért nem enged el? Hiszen a célját már elérte, Greg és én szakítottunk. Mit akar tőlem ezek után, miért akar itt tartani?

Ilyen és ehhez hasonló kérdések kavarogtak a fejében, de ahogy férje lágyan cirógatni kezdte a haját, lassan mindenről megfeledkezett.

Kellemes bágyadtságából két koppantás riasztotta fel. Teresa lépett a szobába, kezében egy pohár tejjel és egy doboz fájdalomcsillapító tablettával.

– Nem csoda, hogy rosszul érzi magát, senora – közölte megrovón. – Elmulasztotta a vacsorát. Ha evett volna a sok finomságból, akkor most nem fájna a feje!

Aztán vádlón Sebastianra pillantott.

– Az úr pedig igazán vigyázhatna rá jobban is, hiszen tudja, milyen gyönge szegény… Hozok is mindjárt egy rántottát, attól biztosan rendbe jön.

– Köszönöm, Teresa, de egyelőre ne hozzon semmit! Majd szólok, ha a senora enni kér – intette le Machado.

– De hát…

– Elmehet, Teresa!

Az idős hölgy kissé sértődötten vonult ki a szobából.

Kettesben maradtak; feszült, nyomasztó csönd nehezedett rájuk. Charlotte félig lehunyt szempillái alól lopva a szobában fel-alá járkáló Sebastiant figyelte. Nem tehetett róla, de egyszerűen képtelen volt elengedni magát a férfi jelenlétében.

Lassan, óvatos mozdulattal felült tehát, és megpróbált leszállni az ágyról.

– Mi ez a nagy sietség? – vigyorodott el Sebastian.

– Ha úgy fájna a fejed, mint nekem, elmenne a kedved a csúfolódástól!

– Vedd csak be ezeket! – rázott ki az üvegcséből két tablettát a férfi. – No, ne vágj már ilyen savanyú képet! Vedd be, hidd el, ez segít!

– Persze, végül is minden okom megvan rá, hogy kicsattanjak a jókedvtől – zsörtölődött a nő, ám aztán készségesen lenyelte a tablettákat.

Mikor a poharat vissza akarta tenni az ezüsttálcára, Sebastian rosszallóan megcsóválta a fejét.

– Idd meg szépen a tejet! Az egészet.

Charlotte ki nem állhatta a meleg tejet, most mégis szót fogadott. Semmi értelme vitatkoznom vele, úgysem nyugszik addig, míg nem engedelmeskedem, gondolta, és felhajtotta a langyos italt.

– Így mindjárt más! – mosolygott rá a férje, majd miután elvette Charlotte-tól az üres poharat, föléhajolt, és lágyan megcsókolta.

A nő szája önkéntelenül is szétnyílt, odaadón viszonozta a csókot. Ó, mennyire vágyott már Sebastian ajkára, gyöngéd simogatására!

Machado keze a blúza gombjait kereste.

– Ne! – tiltakozott Charlotte, és megpróbálta eltolni magától a férfit. – Egyedül is le tudok vetkőzni.

– Engedd, hogy segítsek! Nagyon erős gyógyszert vettél be, mindjárt elalszol. Csak meg akarom könnyíteni a dolgod.

Ezzel Sebastian levette a selyemblúzt, majd kikapcsolta a csipkés melltartót, s közben finoman végigsimított felesége vállán.

Charlotte elégedetten felsóhajtott. Egyre jobban érezte magát, lassan oldódni kezdtek a gátlásai, tovatűnt az elviselhetetlen feszültség. Ábrándosan nézett férjére, aki viszont a világért sem vette volna le a szemét Charlotte gömbölyű kebléről. Aztán tekintetük találkozott, s a nő vére egyszeriben lángra gyúlt a fekete szempár tüzes pillantásától.

Félájultan hanyatlott párnájára. Milyen csodálatos lenne, ha most szeretkeznénk? – suhant át az agyán, és észre sem vette, hogy kívánsága szöges ellentétben áll eddigi elveivel.

De Charlotte-nak nem voltak már elvei, csak érzései. A gyógyszer ugyanis tökéletesen megfosztotta józan ítélőképességétől.

Mikor Sebastian levette a szoknyáját, majd kényelmesre igazította a párnát, a nő legszívesebben átölelte és magához húzta volna, de immár a kisujját sem tudta megmozdítani. Fáradtan lehunyta a szemét, és rövidesen mély álomba merült.

Természetesen Sebastianról álmodott. Sebastianról, aki óvatosan melléfeküdt, és csókjaival, cirógatásaival addig becézgette, míg Charlotte is kimondhatatlanul vágyott a beteljesülésre. Aztán testük eggyé vált a szenvedélyes ölelkezésben…

*

Valaki kinyitotta az ablaktáblákat, s a reggeli napfény akadálytalanul áradt szét a szobában. Charlotte jólesőn nyújtózott egyet a takarója alatt, majd hirtelen felriadt, ugyanis rádöbbent, hogy teljesen meztelen.

Megpróbálta felidézni a tegnap este eseményeit. Arra még emlékezett, hogy nagyon fájt a feje, meg hogy Teresa meleg tejet és tablettákat hozott, de arra már nem, mi történt azután.

Biztosan gyorsan hatott a gyógyszer, és nem volt időm felvenni a hálóinget, morfondírozott. Végül is mindegy… A lényeg, hogy

most remekül érzem magam. Megyek, összecsomagolom a holmimat, mert ha sokáig lustálkodom, még lekésem a reggeli gépet.

Felült az ágyban, ám a következő pillanatban újra magára rántotta a takarót.

– Szóval felébredtél, te kis álomszuszék! – jegyezte meg mosolyogva Sebastian, miközben az éjjeliszekrényre tett egy váza gyönyörű fehér rózsát. – Neked szedtem. Hogy tetszik?

– Köszönöm, igazán nagyon szép – bólintott Charlotte.

– Jól érzed magad? Benéztem hozzád párszor az éjjel, de úgy aludtál, mint egy mormota.

– Ó, igen, jól vagyok, már semmi bajom. Viszont… Szóval szeretnék felöltözni.

– És mi akadályoz meg ebben? – mosolyodott el Sebastian.

Te, csúszott ki kis híján a nő száján, de aztán mégis inkább csöndben maradt. Csak nem képzeli, hogy a jelenlétében kibújok a takaró alól? – háborgott.

A férfi közben nyugodtan leült az ágy szélére,

– Mit szólnál hozzá, ha a hegyekben töltenénk a mai napot? Emlékszel, milyen szívesen kirándultál annak idején?

Így igaz, csakhogy többnyire egyedül, rohanták meg Charlotteot ismét a keserű emlékek. Eszébe jutott, milyen lelkesen mesélt férjének a kiruccanásairól, remélve, hogy Sebastian egyszer mégiscsak vele tart. De nem akart most erről beszélni, fájdalmas lett volna felidézni a múltat. Ezért aztán mindössze ennyit mondott:

– Ha elérem a gépet, még ma visszarepülök Angliába.

– Mire jó ez a nagy sietség? Hiszen megígérted, hogy egy hónapig maradsz. Ha jól számolom, még legalább három és fél hét van hátra…

– Csak azért egyeztem bele a javaslatodba, mert minél gyorsabban túl akartam lenni a váláson – vágott férje szavába élesen Charlotte.

Sebastian egy pillanatra lehajtotta a fejét, s az asszonynak az az érzése támadt, hogy kineveti őt.

A férfi azonban komoly arckifejezéssel nézett föl rá.

– Értem – bólintott. – Most, hogy a vőlegényjelölt elutazott, már nem látod értelmét a további itt-tartózkodásnak. Természetesen szabad vagy, mehetsz, ahová akarsz. Bár…

Rövid csönd támadt; Sebastian mélyen Charlotte szemébe nézett. Ezzel az átható, mégis végtelenül ártatlan pillantással már a kezdet kezdetén is mindig levette a lábáról a nőt.

– Bár igazán maradhatnál még két-három napig – folytatta lassan. – Rád fér egy kis pihenés. Hidd el, jól elleszünk majd együtt, végtére is felnőtt, értelmes emberek vagyunk. Miért kellene állandóan veszekedéssel keseríteni egymás életét?

Charlotte nem válaszolt, szemlátomást elgondolkodott a hallottakon. Sebastiannak tökéletesen igaza van, ismerte el. Pár nappal több vagy kevesebb, most már igazán nem számít. Arról nem is beszélve, hogy okosabb várni egy kicsit a visszautazással, nehogy a gépen vagy a reptéren netán összefussak Greggel.

– Nos, hogy határoztál? – villantotta Charlotte-ra elragadó mosolyát Sebastian.

– Jó, maradok, ha annyira akarod – vont vállat színlelt közönnyel az asszony. – Nem szívesen hagynám ki ezt a mai hegyi túrát.

A férfi felállt, és az ajtóhoz sétált.

– Akkor húsz perc múlva találkozunk a kocsinál – mondta, majd újra elmosolyodott. – Meglásd, nem fogod megbánni a dön-

tésedet! Minden erőmmel azon leszek, hogy emlékezetessé tegyem számodra ezt a szép napot.

8. FEJEZET

Mit jelentsen ez? Hogyhogy emlékezetessé teszi számomra a mai napot? – töprengett el Charlotte. Rövidesen azonban rájött, hogy nincs ideje Sebastian titokzatos szavain elmélkedni.

Kiugrott az ágyból, gyorsan lezuhanyozott, majd magára kapott egy könnyű vászonnadrágot és egy színben hozzáillő blúzt. Aztán fejébe nyomta a szalmakalapját, és táskájával a kezében elhagyta a szobát.

Lassan, elgondolkodva sétált le a lépcsőn. Elhatározta, hogy mindenáron úrrá lesz érzései fölött; nem hagyja, hogy érzelmei a józan észt háttérbe szorítva átvegyék az irányítást. Okosan akart viselkedni, szerette volna végre nyugodtan megbeszélni férjével a válás részleteit.

Odalenn az előcsarnokban Ignazia, a takarítónő súrolta fáradhatatlanul a márványpadlót. Charlotte barátságosan üdvözölte az idős asszonyt.

– Ha hallgatott volna rám, Ignazia, és beszereztük volna azt a takarítógépet, most sokkal könnyebb dolga lenne – jelent meg a bejárati ajtóban Sebastian. – Nem értem, miért kell ennyire félni az újdonságoktól. Csak egy gombnyomás, és minden ragyog.

– Tudom, tudom, Don Sebastian – bólogatott az alkalmazott. – De higgye el, egyetlen gép sem súrolja olyan tisztára a padlót, mint én. Majd ha a föld alatt leszek, nyugodtan vehet egy olyan masinát, de amíg én élek, megcsinálom a tulajdon két kezemmel.

– Maga tudja – csóválta fejét a férfi, aztán karját Charlotte felé nyújtotta, aki óvatosan lépkedett át a nedves márványlapokon.

A nő habozás nélkül elfogadta a felkínált jobbot. Egymásra mosolyogtak.

– Na mit szólsz, csupa önfejű öregasszonnyal vagyok körülvéve? – súgta Sebastian.

– Meglehet, de erről kizárólag te tehetsz – tréfálkozott Charlotte.

– Talán igazad van – szorította meg felesége kezét Sebastian. – Ha nincs ellene kifogásod, induljunk, még mielőtt túlságosan felmelegszik a levegő. Később majd megreggelizünk, Teresa úgyis telerakta ennivalóval a kocsit. Vagy inkább most akarsz bekapni pár falatot?

– Nem, felőlem indulhatunk! – lelkesedett Charlotte. Máris magával ragadta az utazás izgalma.

– Az egyik kis hegyi faluban akár meg is kávézhatnánk. Hol szeretnél megállni? Van valami határozott elképzelésed?

– Nincs – rázta meg fejét az asszony. – Dönts te, szívesen rád bízom magam.

Sebastian csodálkozva vonta fel a szemöldökét, mire Charlotte fülig pirult. No tessék, már megint rossz kifejezést használtam, gondolta szégyenkezve.

Csak amikor már elhagyták a várost, kezdett kissé feloldódni. A vadregényes táj és a felhőtlen kék ég látványa segített feledtetni kezdeti elfogódottságát. Alattuk a völgyben apró házikók fehérlet-

tek – az első falu!

– Tartsunk egy kis pihenőt – javasolta Sebastian, s azzal rákanyarodott a folyón át a faluba vezető keskeny kőhídra.

Mivel Charlotte-nak sem volt ellenvetése, leparkoltak a kis település főterén, és beültek egy kávézóba. Néhány fekete fejkendős öregasszony kíváncsian nézte őket.

A nő torka összeszorult. Imádta ezt a gyönyörű országot és barátságos lakóit, és elviselhetetlennek tűnt számára a gondolat, hogy talán utoljára jár erre.

– Nos, boldog vagy? – mosolygott rá Sebastian.

Charlotte egy pillanatra elfordította a tekintetét, majd bólintott. Igen, ha nem néz Sebastianra, és nem töpreng állandóan azon, mit jelent számára a férfi, tényleg boldognak érzi magát.

– Akkor jó.

Machadót szemlátomást megnyugtatta hitvese válasza, nem sejtette, milyen feldúlt a nő valójában.

Rövidesen azonban Charlotte is megbékélt a helyzettel; a falucska bája valósággal elvarázsolta. Amíg iszogatták a kávéjukat, és elfogyasztottak hozzá néhány *churrosi* – olajban sült, cukormázas péksüteményt –, Charlotte a főteret figyelte.

Úgy tűnt, a falu fölött legalább száz éve megállt az idő. Az öreg kút körül hagyományos viseletben gyülekeztek az asszonyok; a kertekben, az erkélyeken csodaszép virágok pompáztak. A kis fűszerboltok ajtaja tárva-nyitva, a kirakatokban fokhagymafüzérek, sonka és kolbász lógott. A térről egyébként macskaköves, keskeny utcák vezettek a szélrózsa minden irányába, sétára csábítva még a megfáradt vándorokat is.

– Indulhatunk? – törte meg a csendet Sebastian.

Charlotte tétován bólintott. Megtörölte a kezét, majd felállt, és megvárta, hogy a férje fizessen. Miközben lassan az autóhoz sétál-

tak, Sebastian átölelte a derekát, és szorosan magához húzta őt. Az asszony nem tiltakozott.

Eszébe sem jutott visszautasítani a férfit, nem akarta elrontani ezt a szép napot. Szerette volna, ha ez a kirándulás valóban emlékezetes marad mindkettejük számára. Végül is valószínűleg ez az utolsó együtt töltött napunk, legalább most ne veszekedjünk, sóhajtott fel alig hallhatóan.

Később, mikor már újra az autóban ültek, Charlotte csak áldani tudta az eszét, amiért nem utasította el férje közeledését. Egyre oldottabb, barátibb lett köztük a hangulat, egész úton jóízűen beszélgettek.

Talán egyórai autókázást követően festői helyre értek. Sebastian megállította a kocsit. Gyalog ballagtak fel a dombra, s miután felértek, Charlotte elragadtatva nézett körül. Lenyűgöző volt a kilátás, ragyogó kék az ég, s a nőt egyszerre túláradó boldogság töltötte el.

Néma egyetértésben ereszkedtek le a domb másik oldalán. Természetesen Sebastian vitte a mindenféle jóval megrakott kosarat, másik kezével pedig udvariasan helyet csinált Charlotte-nak a szűk ösvényre be- behajló ágak között.

– Itt jó lesz? –állt meg hirtelen a férfi egy jókora paratölgy árnyékában, alig egy kőhajításnyira a folyótól.

Charlotte nyomban letelepedett a fűbe, és legyezni kezdte magát széles karimájú szalmakalapjával.

– Kérsz valamit inni?

Az asszony anélkül, hogy a férjére nézett volna, kurtán biccentett.

– No, hát akkor lássuk, mi van a kosárban! Aha, egy üveg fehérbor… Azonnal behűtöm, remélem, elég hideg a folyó.

Míg Sebastian leszaladt a partra, Charlotte kicsomagolta a többi finomságot. Volt ott minden, mi szem-szájnak ingere: spanyol módra készített *tortilla* – azaz burgonyás omlett különféle töltelékekkel –, házi sütésű kenyér, ínycsiklandó saláták, valamint friss gyümölcs, olajbogyó, no és természetesen szalvéták, evőeszközök meg két kristálypohár.

– Most már tudom, miért volt olyan nehéz a kosár – fordult Charlotte a visszatérő Sebastianhoz.

Az nem válaszolt, csak megállt mellette csípőre tett kézzel, és rámosolygott. Mezítláb, térdig feltűrt nadrágjában, széltől kócos hajjal úgy festett, mint valami kalóz.

A nő megbabonázva bámulta, és hirtelen forróság öntötte el az egész testét. Magasságos ég, miért is nem tudom megőrizni a hidegvéremet? – fordította el gyorsan a tekintetét. Hiszen ha csak ránézek, elragad a vágy…

Az lesz a legjobb, ha megpróbálok az evésre figyelni. Nem akarom, hogy Sebastian észrevegye, milyen hatással van rám a közelsége!

Hiába kísérelt meg azonban közömbösséget színlelni, mikor a tányérjáért nyúlt, keze remegése elárulta. Sebastian erre olyan különös, fürkésző pillantással mérte végig, hogy az asszony zavarában egyetlen falatot sem volt képes lenyelni.

– Azt hiszem, mindkettőnknek jót tenne most egy kis bor – jegyezte meg a férfi, majd a választ meg sem várva lement a folyóhoz.

Kisvártatva visszatért. Kinyitotta az üveget, és teletöltötte a két poharat. Aztán az egyiket kedvesen mosolyogva átnyújtotta Charlotte-nak.

A nő szíve ismét hevesen megdobbant, torka összeszorult, amint tekintete a férfiával találkozott. Gyorsan kikapta poharát férje kezéből, és mohón belekortyolt.

– Úgy látom, nagy szükséged volt rá – bólogatott sokatmondóan Sebastian.

– Ó, igen, már majd meghaltam szomjan – magyarázta Charlotte, s a férfi kezébe nyomta az üres poharat.

– De miért nem eszel? Nézd ezt a sok finomságot!

Charlotte megadóan nyúlt ismét a tányérja felé, ám mindössze egyetlen szem olajbogyót tudott legyűrni. Egy falat nem sok, utána már annyi sem ment le a torkán.

Mélységesen elszégyellte magát, biztosra vette ugyanis, hogy férje átlát rajta. Magában persze jót mulat a viselkedésemen, gondolta. Sebastian azonban még csak el sem mosolyodott. Újra teletöltötte Charlotte poharát, aztán karját a feje alá téve leheveredett.

Charlotte rá sem mert pillantani. Félt, hogy ha a férjére nézne, nem tudna ellenállni a csábításnak, és maga is odafeküdne mellé.

Pedig most mindennél fontosabb, hogy ne veszítsem el a fejem! Ó, minek is jöttem ide?! Nem lett volna szabad beleegyeznem, hogy kettesben kiránduljunk!

Ajkához emelte poharát, és apró kortyokban kiitta a finom fehérbort. Késő bánat, most már nincs mit tenni, sandított lopva Sebastianra. Nini, csak nem alszik?

A férfi lehunyt szemmel feküdt a fűben, domború mellkasa egyenletesen emelkedett és süllyedt a légzés ütemére. A veszély tehát elmúlt. Sebastian – bár felismerte, milyen végzetes hatással van a közelsége Charlotte-ra –, nem használta ki a helyzetet.

Noha tulajdonképpen örülnie kellett volna, a nő egy csöppnyi megkönnyebbülést sem érzett. Ehelyett furcsamód inkább sajnálta, ami történt – pontosabban azt, ami nem történt meg.

Szomorúan húzódott vissza a paratölgy tövébe, majd jólesőn elnyújtózott az árnyékban.

A csönd és a számtalan vadvirág fűszeres illata segített megnyugtatni túlfeszített idegeit. Ám Sebastianról, bárhogy szeretett volna is, sehogy sem sikerült megfeledkeznie. Sőt hirtelen még az előző este eseményei is eszébe jutottak.

Ó, mennyire kívántam, hogy vágytam az ölelésére, ő meg ügyet sem vetett rám, idézte fel a történteket. Pedig amikor levetkőztetett, csak a kezét kellett volna kinyújtania, és én gondolkodás nélkül az övé leszek… De ő nem élt a lehetőséggel. Persze, miért is élt volna, hiszen sohasem szeretett, hunyta le szemét fájdalmas mosollyal Charlotte.

Lassanként ólmos fáradtság nehezedett a tagjaira, de félálmában még eszébe villant egy fölöttébb megnyugtató gondolat: Sebastian szerencsére nem tudhatja, miért kínálkoztam fel neki. Az odaadásom akár a tabletták okozta kábultság következménye is lehetett…

Aztán rövidesen mély álomba merült.

Charlotte bizonytalan mozdulattal simított végig az arcán, így akarván elhessegetni egy szúnyogot. A makacs vérszívó azonban újra és újra visszatért. Az asszony az oldalára fordult, és karjával eltakarta az arcát.

A szúnyog erre a nő tarkójára telepedett. Charlotte kissé türelmetlenül fordult vissza a hátára, majd álmosan kinyitotta a szemét. Pillantása Sebastian huncut tekintetével találkozott.

A férfi közvetlenül mellette ült a földön, kezében egy fűszállal.

– Ó, hát te voltál! – háborodott fel Charlotte, férje azonban annyira lefegyverzően mosolygott, hogy egyszerűen nem lehetett rá haragudni.

Charlotte egész testén végigfutott az a jól ismert finom borzongás, gyomra tájékán pedig ismét furcsa bizsergést érzett.

Gyorsan felállt, és a rátapadt fűszálakat leverte a nadrágjáról. A férfi közben a világért sem vette volna le róla a szemét.

– Hová mész? – kérdezte rekedtes hangon.

– A folyóhoz. Felfrissítem magam egy kicsit…

Hátha a hideg víz segít megőrizni a józanságomat, tette hozzá a nő gondolatban.

A partra érve lehúzta vászoncipőjét, feltűrte nadrágja szárát, majd belegázolt a folyóba. Lassan egyre beljebb sétált a lábszárközépig érő jéghideg vízben.

– Vigyázz, nagyon csúszósak a kövek! – szólalt meg a háta mögött váratlanul Sebastian.

Charlotte önkéntelenül megfordult. A férfi mosolyogva állt a parton, az enyhe déli szél összeborzolta fekete haját.

Az asszony egyszerre rádöbbent, milyen végtelenül szereti. Szíve fájdalmasan megdobbant. Istenem, hát ez már mindig így lesz? – harapott az ajkába kétségbeesetten.

Mindössze egyetlen pillanatig nem nézett a lába elé, de ez is elég volt – ahhoz, hogy megcsússzon egy kövön. Egy másodperccel később már derékig ült a jéghideg vízben.

– No már csak ez hiányzott!

– Megütötted magad? – aggodalmaskodott Sebastian, és a kezét nyújtotta, hogy a partra segítse feleségét.

– Nem, dehogy… És nyugodtan elengedhetsz, pusztán a te szórakoztatásodra nem fogom megismételni ezt a fölöttébb mulatságos jelenetet!

– Másodjára már nem is lenne olyan mulatságos – vigyorodott el a férfi. – De mit állsz itt, a végén még megfázol! Vetkőzz le, a ruháid egy-két órán belül megszáradnak a napon.

– Eszemben sincs! – ellenkezett Charlotte, mivel nem sok kedve volt egy szál bugyiban szaladgálni a férje előtt.

Nem mintha félt volna Sebastiantól, végtére is a férfi tegnap este bebizonyította, mennyire hidegen hagyják az ő bájai. Nem, Charlotte elsősorban saját magától tartott.

– Ne légy már ilyen akaratos, kicsim, hiszen nincs itt senki! – próbálta megnyugtatni Sebastian. A következő pillanatban már oda is lépett hozzá, hogy kigombolja a blúzát, és lesegítse róla a csuromvizes nadrágot.

– Téged kivéve…

– Ó, én már láttalak sokkal kevésbé illedelmes öltözékben is. Például tegnap este, emlékszel? Igazán nem mondhatod, hogy nem viselkedtem úriember módjára, egy ujjal sem nyúltam hozzád… Vagy legalábbis nem úgy, ahogy szerettem volna.

Sebastian áldásos közreműködésének eredményeképp hamarosan földre hulltak az átnedvesedett ruhadarabok. A férfi majd felfalta szemével Charlotte-ot, kinek formás idomait immár mindössze egy bugyi és egy melltartó takarta.

A nő érezte, hogy Sebastian tekintete a keblére szegeződik, és elpirult. Megmerevedett mellbimbói ugyanis a napnál világosabban jelezték, mennyire kívánja a férjét.

Sebastian lassan föléhajolt, és megcsókolta.

– A féljed vagyok, kedvesem! Jogomban áll, hogy szeresselek – súgta Charlotte fülébe, majd csókjaival borította a rózsás kebleket.

– Már válófélben vagyunk – tiltakozott az asszony, pedig a világon mindennél jobban vágyott most Sebastian ölelésére.

– Ne mondd ezt, kérlek!

Sebastian letérdelt hitvese elé, és szorosan magához húzta a nő csípőjét.

– Maradj a feleségem, édes! Maradj velem!

Óriási volt a kísértés, és Charlotte kis híján el is fogadta férje ajánlatát. De aztán lelki szemei előtt felsejlettek a múlt sötét árnyai.

– Nem! – sikoltotta, és hevesen ellökte magától a férfit. – Nem akarom, hogy ismét fájdalmat okozz nekem, hogy ismét tönkretedd az életemet! Azonnal eressz el!

– Most már aztán elég!

Sebastian lerántotta Charlotte-ot maga mellé a fűbe, és izmos testével ránehezedett.

– Mit képzelsz? Meddig akarsz még játszani velem? Először felkorbácsolod bennem a vágyat, aztán meg elküldesz… Az őrületbe akarsz kergetni?

Határozott mozdulattal letépte magáról az inget, majd térdével szétnyitotta Charlotte összeszorított combjait.

– Ne, Sebastian! Kérlek, ne… – könyörgött a nő.

– Miért? Talán nem szerethetem a tulajdon feleségemet?

Ez nem szerelem, csak testi vágy, akarta mondani Charlotte, de a férfi fájdalmas arckifejezése láttán torkán akadt a szó.

Még sohasem látta ilyen izgatottnak, feldúltnak a férjét. Sebastian korábban mindig rendkívül összeszedetten és józanul viselkedett, egyetlenegyszer sem lett így úrrá rajta a szenvedély. Charlotte végtelenül megsajnálta a szemlátomást vergődő, szenvedő férfit. Legszívesebben a fülébe súgta volna, mennyire szereti, és hogy soha senkit nem fog többé úgy szeretni, mint őt…

Hosszú percekig némán néztek egymás szemébe.

– Hát jó – sóhajtott fel a férfi végül, és eleresztette Charlotte-ot.

Az inge után nyúlt, hogy felöltözzék.

– De most jól figyelj, kicsim, mert utoljára kérdezem! Hajlandó vagy-e elfelejteni a négy évvel ezelőtti félreértéseket, és akarsz-e velem maradni? Ne hamarkodd el a választ, gondold meg alaposan!

Hangja olyan büszkén, hidegen csengett, hogy a nő önkéntelenül is megborzongott. Ó, igen, tökéletesen biztos volt benne, hogy ez az utolsó esély, Sebastian soha többé nem fogja feltenni neki ezt a kérdést.

Míg a férfi összecsomagolta a maradék ennivalót, Charlotte fejében egymást kergették a gondolatok. Vajon mit feleljen?

Úgy tűnik, Olivia már semmit sem jelent a számára, töprengett lázasan. A hazugságaival valószínűleg eljátszotta Sebastian bizalmát. Csakhogy ez még nem minden.

– Nos, döntöttél végre? – lépett oda hozzá a férje. Kedvesen felsegítette, majd ráadta az időközben úgy-ahogy megszáradt blúzt.

Charlotte fejében lassan körvonalazódni kezdett egy gondolat.

– Lenne egy kérdésem – közölte halkan. – Szeretném tudni, akarsz-e gyereket.

Ha ugyanis kiderülne, hogy mégsem csupán azért vett el, mert fiú örököst remélt tőlem, akkor talán nincs veszve minden, villant át az agyán.

Sebastian szemlátomást meghökkent, és sokáig csodálkozva nézett a feleségére. Aztán megvonta a vállát, és egyszerűen csak annyit mondott:

– Hát persze!

Charlotte reményei egy csapásra semmivé lettek. Szép szeme könnyel telt meg, majd lassan elfordult, hogy leplezze felindultságát.

– Sajnálom – szólalt meg aztán, és hangja meglepően nyugodtan, tárgyilagosan csengett. – De a válaszom továbbra is nem.

– Ahogy akarod – vetette oda szárazon a férfi.

Az asszony lehunyta a szemét. Érezte, hogy ezzel mindennek vége. Szíve legmélyén utolsót lobbant, majd kihunyt a remény lángja, s helyére dermesztő hideg, mélységes kétségbeesés költözött.

9. FEJEZET

– Nem, még mindig nincs munka a számodra – jelentette ki határozottan Freda néni. – Sőt két héten belül nem is lesz.

– Nem hiszek a fülemnek! – dőlt hátra az irodai fotelban Charlotte. – Nemrég még arról panaszkodtál, hogy nem győzitek, akkora a hajtás. Mi történt?

– Itt most nem arról van szó, mennyi a munkánk az irodában, hanem arról, hogy rád férne végre egy kiadós pihenés. Megszállottként dolgozol, ráadásul évek óta nem voltál hosszabb szabadságon. Pillants néha a tükörbe, kedvesem! Úgy nézel ki, mint egy csontváz. Ennek nem lesz jó vége…

– Butaság – tiltakozott a nő. – Remekül érzem magam! A munka még nem ártott meg senkinek, erre te vagy az élő példa.

– Igaz – ismerte el Freda néni. – Csakhogy minket nem lehet összehasonlítani. Nekem sokkal több eszem van annál, mintsem hogy tönkretegyem az egészségemet egy férfi miatt.

– Hogy mondhatsz ilyet? Mit tudsz te az én érzéseimről? – emelte fel a hangját Charlotte.

– Elég öreg vagyok már ahhoz, hogy bátran kimondhassam, amit gondolok – mosolygott szelíden Freda néni, s a fiatalasszony

haragja egy csapásra elpárolgott. – Hidd el, kedvesem, ha így folytatod, rövidesen idegösszeomlást kapsz. Márpedig most nem engedhetjük meg magunknak, hogy beteg legyél! Ha nem akarod meghiúsítani a szépen kidolgozott tervünket, akkor fogadj szót, és menj el szabadságra. A walesi nyaralóm üresen áll, igazán eltölthetnél ott egy-két hetet. Jót tenne neked a friss levegő… Elviheted a kocsimat is, nekem most nincs rá szükségem. Nos, mit szólsz hozzá?

Két hét egyedül, mindenféle tennivaló nélkül? – ijedt meg Charlotte. Hiszen az maga lenne a pokol! Ha nincs mivel elterelni a gondolataimat, állandóan Sebastian jár majd az eszemben, abba pedig beleőrülök!

– Köszönöm, hogy így aggódsz értem, de nem fogadhatom el az ajánlatodat – csóválta meg a fejét. – Nem érek most rá két hétig lustálkodni. Tudod, milyen égető szükségem van a pénzre.

– Igen ám, de az állandó hajsza előbb-utóbb megbosszulja magát. Meglásd, rövidesen ágynak esel, és akkor aztán lőttek a pénzkeresésnek! Egyébként nem is igazán értem, minek ez a görcsös kuporgatás. Hiszen nem kell egy összegben kifizetned a tulajdonrészedet. És ne felejtsd el, hogy fontos tennivalók egész sora áll még előtted, míg beletanulsz a munkaközvetítésbe! Meg kell ismerkedned az adminisztrációs munkával és az ügyfeleinkkel. Ilyen fáradtan, kimerülten akarsz megbirkózni ezekkel a komoly, felelősségteljes, egész embert igénylő feladatokkal?

Charlotte eltöprengett. Volt némi igazság Freda néni szavaiban.

Közvetlenül azután, hogy visszatért Spanyolországból, felmondta az állását. Az egyik ok persze Greg volt, ám legalább ilyen súllyal esett latba a másik érv is, nevezetesen, hogy Charlotte érdekesebb feladatokra és magasabb fizetésre vágyott.

Megkérte nagynénjét, segítsen elhelyezkedni, és az idős hölgy nyomban ajánlott is neki munkát, mégpedig a saját állásközvetítő

irodájában. Charlotte örömmel fogadta a lehetőséget. Fredával meg is beszélték, hogy – miután unokahúga beletanult a munkába – résztulajdont vásárol a cégnél.

Hát erre gyűjtött most, ezért dolgozott az elmúlt hónapokban éjt nappallá téve.

– Nos, döntöttél? – érdeklődött Freda néni, s leplezetlen türelmetlenséggel az órájára pillantott.

– Legyen, ahogy akarod, kiveszek két hét szabadságot – adta meg magát Charlotte. – De semmi kedvem Walesbe utazni, inkább itthon maradok, és kifestem a szobámat.

– Neked teljesen elment az eszed! – pattant fel a helyéről dühösen Freda. Ám aztán jóval szelídebben folytatta: – Ha mégis meggondolnád magad, csak szólj. A nyaraló és a kocsi bármikor rendelkezésedre áll.

*

Két nappal később Charlotte úton volt a walesi nyaraló felé. Jóllehet sohasem járt még erre, remekül kiismerte magát a környéken; Freda néni ugyanis elmagyarázta, merre kell mennie, sőt adott neki egy részletes autótérképet is.

A tájékozódás tehát nem jelentett gondot. Charlotte szinte oda sem figyelve vette a kanyarokat a tengerparti úton. Gondolatai közben szüntelenül Sebastiannál jártak.

Mióta – a végzetes kirándulást követő napon – visszatért Angliába, egyetlen pillanatra sem tudta kiverni fejéből a férfit. Még éjszakánként is róla álmodott, ha nagy ritkán sikerült elaludnia.

Igaza van Fredának, tényleg szükségem lenne környezetváltozásra, friss levegőre, tűnődött. De vajon mennyi friss levegő kellene ahhoz, hogy megszabaduljak kínzó álmaimtól, és elfeledjem Sebastian utolsó szavait?

A hegyekből hazafelé vezető úton ugyanis Charlotte, aki már nem bírta elviselni a rájuk nehezedő, nyomasztó csöndet, büszkeségét félredobva megpróbálta elmagyarázni, miért utasította vissza Sebastian ajánlatát. Szerette volna szavakba önteni az érzéseit, szerette volna, ha férje megérti, hogy amíg nem viszonozza a szerelmét, nincs értelme folytatni. Ám alig kezdett bele a mondókájába, Sebastian félbeszakította:

– Csak az idődet pazarolod, kár minden szóért! Nekünk már nincs mit megbeszélnünk, a házasságunknak egyszer s mindenkorra vége!

Hideg, kegyetlen kijelentése azóta is a nő fülében visszhangzott.

Nem, borult könnybe Charlotte szeme, semmi értelme ezen rágódni, a saját érdekemben sürgősen el kell felejtenem Sebastiant…

Ezzel megrázta a fejét, és igyekezett figyelmét a gyönyörű őszi tájra összpontosítani. Felhőtlen kék volt az ég, ragyogóan sütött a nap. Az utat szegélyező fák leveleit bizony megcsípte már a dér; a sárga, a vörös és a barna megannyi árnyalatában pompáztak.

Charlotte rákanyarodott egy borostyánnal benőtt kis kőhídra, és hamarosan meg is pillantotta a házat.

A nyaralót körülbelül húszpercnyi séta választotta el a tengerparttól, és nem volt messzebb a legközelebbi falu sem, ahol az asszony bevásárolhatott. Nagynénje elmagyarázta, hogy az öreg kőhíddal szemben van valahol Evansék tanyája.

– Majd meglátod, milyen kedves, segítőkész emberek – mondogatta Freda néni. – Akármilyen gondod van, bátran fordulhatsz hozzájuk.

Amint a ház elé ért, Charlotte észrevett egy meglehetősen rozoga terepjárót. Vajon ki lehet itt? – szállt ki a kocsiból csodál-

kozva, de még a táskáit sem volt ideje kiemelni a csomagtartóból, máris választ kapott a kérdésére.

– Hagyja csak, Gwilym majd behozza a csomagokat! – sietett elő a nyaralóból egy kedves, gömbölyű asszonyság. – A nagynénje telefonon értesített, hogy ma érkezik – magyarázta a vendég zavarodottsága láttán. – Úgyhogy hoztunk egy kis tejet, sonkát, és begyújtottunk a kandallóba. Gwilym, a fiam épp fát vág, mert elég kevés van, és mostanában hűvösek ám az éjszakák.

Charlotte barátságosan az asszonyra mosolygott, és a kezét nyújtotta.

– Akkor maga bizonyára Mrs. Evans.

– Pontosan. De hívjon csak nyugodtan Peggynek, mindenki így szólít… Gwilym! Merre vagy? Gyere már!

A fészer ajtajában megjelent egy körülbelül tizennyolc éves, izmos fiatalember. Hullámos barna haj keretezte megnyerő arcát, kék szeme barátságosan nevetett Charlotte-ra. Miután üdvözölték egymást, Gwilym felkapta a nő csomagjait, s mint a pelyhet bevitte mindet a házba. Charlotte és a kedvesen tovább fecsegő Peggy Evans követték.

Peggy először is megmutatta a látogatónak a konyhát. Elmagyarázta, mit hol talál, aztán feltett egy kanna vizet, hogy megteázhassanak. Míg a teavíz melegedett, az asszonyság segített kirakni azt a kevés készételt és konzervet is, amit Charlotte hozott magával.

– Ez nem valami sok, nem hinném, hogy két hétre elég lesz – csóválta meg a fejét rosszallóan. – Pedig a nénikéje azt mondta, többet kellene ennie, és ami azt illeti, tökéletesen egyetértek vele… Miért is nem hoztam egy kis gyümölcstortát?! De tudja mit? Vacsorázzon nálunk! Gwilym majd magáért jön a kocsival úgy hét óra körül, és később természetesen vissza is fuvarozza. Ugye, fiam? – nézett Peggy a küszöbön zavartan téblábló fiatalemberre.

– Persze, nagyon szívesen – sietett Gwilym a válasszal.

– Igazán köszönöm a kedvességüket – mondta Charlotte, mikor végre szóhoz jutott –, de először szeretnék körülnézni egy kicsit a házban, és nem ártana az sem, ha korán lefeküdnék. Eléggé fárasztó volt az út, tudja… Egyébként mennyivel tartozom az ennivalóért?

– Semmivel – közölte Peggy, majd miután kitöltötte a teát, leült a konyhaasztalhoz. – Van egy szerződésünk a nagynénjével, miszerint ellátjuk a ház körüli teendőket, s ő ezért rendszeresen átutal nekünk egy bizonyos összeget. Most pedig arra kért, hogy vigyázzunk önre, és lássuk el mindenféle földi jóval… Ó, a csuda vinné el, mégiscsak hoznom kellett volna egy keveset abból a gyümölcstortából, legalább lenne valami sütemény a teához!

Charlotte attól tartott, hogy a segítőkész Gwilym tüstént hazaszalad néhány szelet tortáért.

– Igazán nagyon kedves, de valójában nem is szeretem a süteményt – szabadkozott, és remélte, hogy Evansék nem sértődnek meg a visszautasítás miatt.

*

Eltelt egy hét.

Charlotte begyújtott a kandallóba, és behúzta a sötétítő függönyt. Elege volt már a szüntelen zuhogó esőből. Igaz, mindeddig elkényeztette az időjárás, ma azonban egész nap úgy esett, mintha dézsából öntötték volna. Így Charlotte kedvenc időtöltésének sem hódolhatott, nem barangolhatott órákig a környező erdőkben, sőt a tengerparton sem sétálhatott. Ehelyett beautózott a legközelebbi városba, és – bár semmi kedve nem volt a filmhez – beült egy moziba.

Ha ez így megy tovább, hamarosan hazautazom, sóhajtott fel szomorúan. Elvégre Freda néni sem várhatja el tőlem, hogy ebben a kellemetlen időben itt kuksoljak. Én igazán megtettem mindent, amire kért. Idejöttem, sőt még enni is megpróbáltam… Igazán nem tehetek róla, hogy egy dekát sem híztam, és hogy szakad az eső.

Nem, egyetlen napig sem maradok itt tovább, amennyiben nem javul az időjárás, már holnap elutazom! Nem túl szórakoztató egyedül ődöngeni ebben a nagy, üres házban.

A fiatal teremtés persze nem Evansék társaságára vágyott, az ő meghívásaikat eddig rendre elutasította. Nem, őszintén szólva egészen másvalaki hiányzott neki…

Charlotte a kandallóval szemközti fotelba telepedett, elgondolkodva bámulta a tüzet, s hallgatta, hogyan veri az eső az ablaküveget.

Hirtelen valami szokatlan zaj ütötte meg a fülét. Mintha egy autó közeledne…

Már csak ez hiányzott! – legyintett lemondóan az asszony, majd kedvetlenül felállt, és kisétált az előszobába. Bizonyára Gwilym, ki is lehetne más ebben a pocsék időben, este kilenckor.

De mit akarhat? Talán ennivalót hozott, vagy csak újra megpróbál rábeszélni, hogy holnap menjek el vele a faluba a táncmulatságba? Úgy látszik, ismét túl udvarias voltam, egyértelműen közölnöm kellett volna vele, hogy semmi kedvem ahhoz a bálhoz.

Ajkára mosolyt erőltetve kinyitotta a bejárati ajtót – a következő pillanatban azonban szinte kővé dermedt. Sebastian állt a küszöbön.

– Értesíteni akartalak, hogy jövök – magyarázta a nő megdöbbenését látva. – De a nagynénéd azt mondta, hogy a nyaralóban nincs telefon…

Charlotte nem válaszolt, egyetlen hang sem jött ki a torkán. Csak állt ott, mintha sóbálvánnyá változott volna.

– Beengedsz?

Az asszony szó nélkül félreállt az ajtóból.

Elképzelni sem tudta, mit kereshet itt a férje. Hiszen azt mondta, mindennek vége köztük. Vajon mit akarhat? Ó, hát persze, biztosan a válás miatt jött!

Lassan követte a férfit a társalgóba, s bár Sebastian hűvös viselkedését tekintve erre nem sok oka volt, eszébe jutott, milyen jó lenne, ha a férje mégis meggondolta volna magát…

Charlotte egészen elgyengült a gondolattól, szíve a torkában dobogott, úgy érezte, menten összeesik.

Ekkor Sebastian megfordult, és hidegen, közönyösen végigmérte. Noha nagyon jól festett remek szabású sötétkék öltönyében, az asszony különösképp semmit sem érzékelt megszokott vonzerejéből, inkább taszította a férfi haragosan összeszorított ajka, komor pillantása.

Ilyennek még sohasem láttam, ijedt meg, és önkéntelenül egy karosszék mögé húzódott.

– Fölösleges védekező állást fölvenned, eszem ágában sincs rád rontani – jegyezte meg a vendég.

Charlotte elpirult, amiért mozdulatai akaratlanul is elárulták, mire gondol. Hogy a kínos helyzetből szabaduljon, gyorsan megkérdezte:

– Megtudhatom, minek köszönhetem a váratlan látogatást?

– Üzleti ajánlatom van számodra. A nagynénéd levélben közölte velem… De minek is meséljem el, hiszen mindezzel tökéletesen tisztában vagy! Mondd csak, miért nem fordultál egyenesen hozzám? Miért volt szükséged közvetítőre?

– Miféle közvetítőre? – ámult el Charlotte. – Csak nem Freda nénire célzol?

– Miért, van több nagynénéd is? – kérdezett vissza unottan Sebastian.

Majd a kandalló felé fordult, és kezét melengetni kezdte a tűz fölött.

– Erről azonban később is beszélhetünk… Ha már ilyen kedvesen üdvözöltél, és így örülsz nekem, előbb megkínálhatnál egy csésze forró kávéval.

– Ne gúnyolódj! – Charlotte szeme dühösen villant meg.

– Remek, úgy látom, még mindig pillanatok alatt ki tudlak hozni a sodrodból. De tudod, a bérautó fűtése egyáltalán nem működött, nagyon átfagytam a hosszú úton.

Ezenkívül fogadni mernék, hogy farkaséhes és halálosan fáradt, vette észre a redőket férje homlokán Charlotte. Hirtelen megsajnálta a férfit, ám nem szerette volna, ha ezt Sebastian észreveszi. Egykedvűen a kandallóhoz sétált tehát, és miközben néhány darab fát dobott a tűzre, megjegyezte:

– Rögtön csinálok kávét. És ha akarod, összeüthetek egy rántottát is.

Legalább végre felhasználok egy keveset abból a rengeteg tojásból, amelyet Peggy idehozott, gondolta. Azzal Sebastian válaszát meg sem várva kisietett a konyhába, és bezárta az ajtót/maga mögött.

Egész testében remegett az izgalomtól, férje jelenléte kimondhatatlanul felzaklatta.

Istenem, még mindig mennyire szeretem! – sóhajtott fel szomorúan, és elgondolkodva a hűtőszekrényhez lépett. De ő… Vajon mit keres itt, mit akarhat tőlem? Miféle üzleti ügyünk lehet, és mit jelentsen az, hogy Freda néném levelet írt neki?

Kivette a tojástartót a hűtőből, alig tette le azonban az asztalra, Sebastian rontott be a konyhába ingerült képpel.

– Látogatód jött – jelentette ki. – Mellesleg kioktathatnád a kis barátodat, hogy kopogni illik, mielőtt belép egy idegen helyre! Vagy talán nem is olyan idegen számára ez a hely? Váratlan érkezésemmel megzavartam volna egy pásztorórát? Miért nem szóltál? Ha tudom, hogy fölösleges harmadik vagyok, biztosíthatlak, egyetlen percig sem alkalmatlankodom tovább.

Gúnyosan elmosolyodott.

10. FEJEZET

Charlotte először riadtan hátrált egy lépést, egy pillanattal később azonban dühbe gurult az alaptalan vád miatt. Hogy merészeli kis barátomnak nevezni Gwilymet, és egyáltalán milyen jogon feltételez rólam ilyesmit? – füstölgött magában, de nem szólt semmit. Méltóságteljesen, emelt fővel hagyta el a konyhát, és a nappaliba sietett.

Gwilym a szoba közepén toporgott zavartan, a kabátjáról lecsöpögő víz kis tócsába gyűlt a padlón. A fiú szemlátomást félt Sebastiantól, alig mert a konyhaajtó felé nézni. Már-már az elviselhetetlenségig fokozódott a feszültség.

– Mit akarsz? – förmedt Gwilymre udvariatlanul Charlotte.

– Édesanyám küldött, üzenetet hoztam a nagynénjétől – suttogta a fiú, s közben óvatosan Sebastianra sandított. – Egész délután próbált minket elérni szegény, hogy idejében értesíthessük magát, de sajnos nem voltunk otthon, csak most kaptuk meg a hírt…

– Baj van? Te jóságos ég, csak nem beteg Freda néni?

– Ó, nem, dehogyis – rázta meg fejét a fiatalember. – Az üzenet annyi, hogy egy bizonyos Sebastian Machado útban van ide. A nagynénje még azt is mondta, nem szívesen árulta el neki a maga

tartózkodási helyét, de nem volt más választása… Úgy látom, sajnos elkéstem a figyelmeztetéssel – folytatta még halkabban, és újra Sebastianra pillantott. – Akarja, hogy kidobjam?

Charlotte csaknem hangosan felnevetett, olyan mulatságosnak találta Gwilym túlzott ügybuzgalmát.

– Ó, nem, erre igazán nincs szükség – igyekezett megnyugtatni a fiút. – Mr. Machadónak és nekem van némi megbeszélnivalónk… Még örülök is, hogy jött, így legalább gyorsabban telik az este.

Gwilym fellélegzett. Szemmel láthatóan megkönnyebbült, hogy nem kell birokra kelnie Sebastiannal.

– Akkor megyek is… Kérem, ne feledkezzen meg a holnap esti táncmulatságról! – köszönt el hangosan, és kisurrant az ajtón.

– Még nem késő, most még visszahívhatod – jegyezte meg gúnyosan

Sebastian. – Én úgyis elmegyek, a világért sem szeretném elrontani a szórakozásotokat. .. Undorító! Hát ilyen mélyre süllyedtél? Képes vagy kikezdeni egy éretlen kamasszal? Bár azok után, amit azzal a Greggel műveltél, tulajdonképpen nem is csodálkozom…

– Azonnal hagyd ezt abba! – kiáltotta indulatosan Charlotte, de a férfi ügyet sem vetett rá.

Unottan vállat vont, majd elindult a kijárat felé, mintha csakugyan menni készülne. A nő azonban elállta az útját.

Nem akarta, hogy Sebastian így távozzon. Tisztázni szerette volna a helyzetet, mellesleg egyre jobban furdalta a kíváncsiság, vajon miért látogatta meg a férfi.

– Egy lépést sem addig, míg el nem mondod, miért jöttél ide! – szólt elszántan.

Sebastian megvetően mérte végig. Még arra sem tart méltónak, hogy félretoljon az útjából, döbbent rá az igazságra Charlotte, és szíve fájdalmasan megdobbant. Megpróbálta összeszedni magát, s tekintetét határozottan férje arcára szegezte.

– Csak hogy tudd, Gwilym éppúgy nem a szeretőm, mint ahogyan Greg sem volt az soha! Nem követtem el házasságtörést, különélés ide vagy oda. Vedd tudomásul, sohasem csaltalak meg! Nos, leszel szíves végre elárulni, miért kerestél fel?

– Rövidesen megtudod. Majd megbízom az ügyvédemet, hogy írásban értesítsen – mondta hidegen a férfi.

Ó, tehát mégis a válás miatt jött, keseredett el Charlotte, és szomorúan lehajtotta a fejét. Hirtelen úgy érezte, minden ereje elhagyja.

Sebastian ekkor közelebb ment hozzá egy lépéssel, és a vállára tette a kezét. A nő egy pillanatig azt hitte, félre akarja tolni az ajtóból, Sebastian azonban ehelyett lágyan végigsimított a karján.

– Milyen törékeny vagy, kis galambom – suttogta gyengéden. – Mi történt veled? Nézz már rám, kedvesem, kérlek!

Az asszony félénken felpillantott, és meglepve vette észre, hogy férje tekintetéből valódi aggodalom sugárzik.

– Freda elmesélte, milyen sokat dolgozol, és hogy meglehetősen rosszul nézel ki… Valóban nagyon lefogytál – ölelte magához Charlotte-ot a férfi.

Mikor megnyugtatón cirógatni kezdte a haját, a nő majd eszét vesztette a boldogságtól. Csaknem Sebastian nyakába borult, kis híján bevallotta, mennyire szereti, ám ekkor feltűnt neki, milyen visszafogott és személytelen a férje ölelése, simogatása…

Mintha orvos lenne, én pedig a betege, esett kétségbe Charlotte, és keserűségében majdnem sírva fakadt.

– Miért csináltad ezt, kicsim, miért teszed magad tönkre? Csak azt ne mondd, hogy elégedetlen vagy a sorsoddal, hiszen te magad választottad a magányos életet!

Sebastian megfogta hitvese kezét, és lassan egy fotelhoz vezette.

– Ülj le, pihenj egy kicsit, addig elkészítem a kávét és a rántottát! – javasolta.

Ez a túlzottan aggodalmas, elnéző magatartás azonban felboszszantotta Charlotte-ot.

– Egyáltalán nem vagyok éhes! – csattant fel ingerülten. – És egyébként sem szorulok kíméletre. Miért bánsz velem úgy, mint egy beteg gyerekkel?

Az indokolatlan dühkitörés hallatán a férfi ajka megrándult. Charlotte sejtette, férje csak nehezen tudja megállni, hogy hangosan fel ne nevessen.

– Sürgölődés helyett inkább azt mondd meg, miért jöttél! – szedte össze magát gyorsan a nő.

– Majd evés közben elmesélem – vetette oda Sebastian, és elindult a konyha felé.

– Úgysem ismered ki magad a házban, semmit se fogsz megtalálni! – akadékoskodott Charlotte, aztán habozás nélkül a férfi után sietett.

Nagyon szégyellte magát, hiszen a lelke mélyén tudta, hogy mindez csak ürügy. Valójában azért követte a férjét, mert mindenáron a közelében akart maradni.

A konyhában nyomban nekilátott felverni a tojásokat, Sebastian pedig a kezébe nyomott egy hagymát és néhány gombát.

– Tisztítsd meg, és vágd föl, kérlek!

Szótlanul dolgoztak, Charlotte rá sem mert nézni az urára. Aztán mikor Sebastian a serpenyőben sistergő vajhoz öntötte az apróra vágott hagymát és gombát, a nő hirtelen megkérdezte:

– Meddig maradsz Angliában?

– Holnap reggel indul a gépem Jerezbe.

– Ez azt jelenti, hogy… – Charlotte döbbenten kapta föl a fejét. – Ez azt jelenti, hogy ha el akarod érni a repülőt, még ma útra kell kelned! De hát ez őrültség! Hosszú órákat vezettél idáig, kimerültél, pihenésre lenne szükséged – tiltakozott erőtlenül. – Nem ülhetsz máris újra kocsiba.

– Miért, van más választásom? – vont vállat Sebastian.

– Természetesen. Itt tölthetnéd az éjszakát, és csak reggel…

– Ohó, ha nem tévedek, ez egy tisztességtelen ajánlat, mégpedig a javából! – vigyorodott el a férfi.

Charlotte azonban ezúttal nem hagyta magát kihozni a sodrából.

– Ne reménykedj, két hálószoba van a házban – jegyezte meg hűvösen, és a tűzhelyhez fordult.

Megkavarta a vajban párolódó gombás hagymát, majd hozzáöntötte a felvert tojást. Aztán tányért, evőeszközöket vett elő, és megterítette az asztalt.

Sebastian közben egyetlen szót sem szólt, csak nézte. Különös pillantása zavarba hozta az asszonyt, akinek egyszeriben libabőrös lett az egész teste.

Az ég szerelmére, most meg mit bámul? – mérgelődött. Az idegeimre megy az átkozott hallgatása… Mondjon már végre valamit! Akár azt, hogy inkább az autóban alszik, mint velem egy fedél alatt.

Időközben elkészült a rántotta. Charlotte kettéosztotta a serpenyő tartalmát. A nagyobbik felét természetesen Sebastian elé tette, de a férfi tüstént kicserélte a tányérokat.

Charlotte azonban még a rántotta kisebbik felét sem tudta volna megenni. Úgy érezte, most egyetlen falat sem menne le a torkán. Nagyot sóhajtva hátradőlt a széken, és lehunyta a szemét.

– Tehát azt állítod, hogy közted és e között a pattanásos ifjonc között nincs semmi – szólalt meg hirtelen Sebastian. – Akkor mit akart tőled ilyen későn? Miért suttogtatok, és mit jelentsen az, hogy holnap táncolni mentek?

– Gwilym csupán egy üzenetet hozott Fredától – magyarázta a nő. – A nagynéném értesíteni akart, hogy útban vagy ide. De amikor a fiú meglátott téged, nyomban rájött, hogy későn érkezett. Te meg ráadásul jól rá is ijesztettél a gorombaságoddal, nem csoda hát, ha csak suttogni mert szegény… A táncmulatságra mellesleg szerintem puszta együttérzésből hívott meg, és amennyiben érdekel, elárulom, hogy eszem ágában sincs elmenni.

Charlotte ingerülten eltolta a tányérját, ám a férfi nem zavartatta magát; jó étvággyal folytatta a falatozást.

– Undorítóan piszkos a fantáziád, Sebastian Machado!

– Ugyan, a legkevésbé sem. Nagyon tévedsz, ha azt hiszed, hogy a fiú csak együttérzésből keresi a társaságodat! A vak is látja, hogy odáig van érted, de tulajdonképpen nem is haragudhatunk rá ezért… Tudod, a fiatalemberek épp ebben a korban kezdenek komolyan érdeklődni a másik nem iránt. Te pedig – eltekintve attól, hogy mostanság csupa csont és bőr vagy – még mindig igencsak kívánatos asszonyszemélynek számítasz.

Sebastian az utolsó morzsáig eltüntette a rántottát, majd letette a villát, és hanyagul hátradőlt a széken.

– Magam sem értem, miért – mosolyodott el halványan –, de hiszek neked. Elhiszem, hogy semmi közöd ehhez a Gwilymhez, és abban is biztos vagyok, hogy Greggel sem csaltál meg soha.

Nagyképű, beképzelt alak! – gondolta Charlotte, ám óvakodott tőle, hogy véleményének hangot is adjon. Szerette volna már lezárni ezt a kínos témát, ezért aztán megkérdezte:

– Megtudhatom végre, miért kerestél fel?

– Ó, hát persze! – Sebastian keresztbe vetette a lábát, karját lazán a szék háttámláján nyugtatta. – Mint már említettem, Freda nénikéd írt nekem. Egy hete sincs, hogy megkaptam a levelét. Amilyen gyorsan csak tudtam, iderepültem. Mit mondjak, nem volt könnyű kiszedni a nagynénédből, hol találllak, de azért valahogy mégiscsak sikerült. Beszélni akartam veled, van ugyanis egy ajánlatom a számodra.

– Mi a csudáért írt neked levelet Freda néni?

– Tényleg nem tudod? Először is a szememre vetette, hogy tönkretettem az életedet, ráadásul még anyagilag sem támogattalak, pedig vagyonos ember lévén sokat segíthettem volna. Mellesleg nem igazán értem, miért tettem én tönkre a te életedet, de mindegy, most nem ez a lényeg… A nénikéd kifejtette még, mennyire aggódik érted. Azt írta, halálra dolgozod magad, csak hogy résztulajdonosa lehess a munkaközvetítő irodának. Ezenkívül megpróbált meggyőzni, hogy vásároljam vissza tőled megboldogult édesapád Machado Export-import részvényeit, mert így legalább némi készpénzhez juthatsz.

– Ezt… Ezt igazán nem kellett volna! – csapott öklével dühösen az asztalra Charlotte. – Freda néninek nem lett volna szabad beleavatkoznia az ügyeimbe, végtére is ez kizárólag rám tartozik! Nincs szükségem a segítségedre, nélküled is boldogulok!

– Jó, jó, ezt már mondtad néhányszor, nem kell állandóan az orrom alá dörgölnöd… Egyébként épp az ellenkezőjére akarlak

rábeszélni. Szeretném, ha megtartanád a részvényeket. Biztosíthatlak, hogy az értékük folyamatosan emelkedni fog.

– Na ne mondd! – vágott vissza gúnyosan Charlotte. – Képzeld, bölcs tanácsaid nélkül, teljesen egyedül is arra a következtetésre jutottam, hogy a részvényeimet nem adom el. Már csak apám emléke miatt sem…

– Helyesen teszed. A jövőtől pedig ne félj! Ígérem, a válás után gondoskodni fogok rólad. Meglásd, nem szenvedsz majd hiányt semmiben, nem kell olyan kétségbeesetten kuporgatnod.

A válás után! Charlotte-ot arculcsapásként érte ez a néhány szó. Tehát vége, mindennek vége, gondolta szomorúan, s hogy bánatát leplezze, felállt, és lehajtott fejjel a mosogatóhoz vitte a tányérokat.

– Nos, mit szólsz hozzá? – hallotta a háta mögül hirtelen Sebastian hangját.

Az asszony lassan megfordult.

– Legyen, ahogy akarod – sóhajtotta letörten.

– Még gúnyolódsz velem? – villant meg dühösen a férfi szeme. – Nagyon jól tudod, hogy nem ez az, amit akarok! Megpróbálok ugyan nyugodtan és tárgyilagosan beszélni a jövődről, de… Az ördögbe is, azt akarom, hogy gyere vissza velem Cádizba! – fakadt ki indulatosan Sebastian. – A feleségem vagy! Kétszer kértelek már, hogy térj vissza hozzám, és te mindkétszer elutasítottál. Ne tégy hát úgy, mintha nem tudnád, mit akarok tőled!

Charlotte szeme könnybe lábadt, torka összeszorult.

– Miért mondasz ilyeneket? Miért kínzol? – suttogta alig érthetően.

– Én? Kínozlak? Miről beszélsz? – ámult el a férfi.

– Arról, hogy feleslegesen teszel nekem ilyen csábító ajánlatokat. Képtelen lennék olyasvalakivel együtt élni, aki nem szeret…

Végre kimondta! A nő végtelenül megkönnyebbült, hogy megszabadulhatott nyomasztó titkától.

Néhány pillanatra döbbent csönd támadt. Sebastian hitetlenkedve bámult rá.

– Micsoda? Mit mondtál?

– Azt, hogy nem szeretsz, és soha nem is szerettél! – Charlotte képtelen volt tovább visszatartani a könnyeit. – Pedig nekem te voltál a mindenem! Úgy fájt, hogy közömbös vagy, hogy nem viszonzod az érzelmeimet.

– Honnan veszed ezt a butaságot?

A férfi hangja szokatlanul gyöngéden csengett. Odalépett Charlotte- hoz, fölemelte lehajtott fejét, és nagy komolyan könnyes szemébe nézett.

– Szóval csak azért nem akarsz velem maradni, mert azt hiszed, hogy nem szeretlek?

Az asszony bólintott.

– Ó, Istenem, de hát akkor miért sírsz? Hiszen ha szeretsz, akkor nincs semmi baj! – ragyogott fel Sebastian arca, és ajka körül ismét az a jól ismert, kedves mosoly játszott, amellyel Charlotte-ot mindig elbűvölte.

Most azonban csaknem megszakadt a nő szíve. Tudja hát, milyen érzéseket táplálok iránta, mégsem mondja egyetlen szóval sem, hogy szeret! – keseredett el.

– Ami a válást illeti… – tolta el magától a férfit – majd gondolkodom a nagylelkű ajánlatodon.

– Csakhogy az ajánlatom már nem érvényes – ölelte át újra Sebastian.– Eszemben sincs elválni tőled, most hogy végre tudom, mit érzel irántam! így minden pofonegyszerű; szépen visszajössz velem Cádizba. Meglásd, elfelejtjük ezt a szörnyűséges négy évet, boldogok leszünk éppúgy, mint azelőtt…

Szenvedélyesen magához szorította feleségét, és forró csókokkal borította az arcát. Az asszony legszívesebben odaadón hozzásimult volna, ám az utolsó pillanatban még sikerült úrrá lennie gyöngéd érzésein.

– Ez lehetetlen! – kiáltotta. – Hiszen semmi sem változott, nem értem…

– Ahogy mondod, semmi sem változott – szakította félbe a férfi. – Most is ugyanúgy szeretlek, mint amikor először megpillantottalak. Te vagy számomra a legfontosabb a világon!

Vad, érzéki csókkal zárta le a tiltakozni próbáló Charlotte ajkát, aztán felkapta, bevitte a nappaliba, és ölében az asszonnyal helyet foglalt az egyik fotelban.

– Most pedig elárulnád végre, szerinted miért vettelek feleségül, ha egyszer sohasem viszonoztam az érzéseidet? – kérdezte mosolyogva.

Charlotte-ot kimondhatatlan boldogság töltötte el, hosszú ideig még Sebastian kérdésére sem volt képes válaszolni. Szíve hangosan, szinte hallhatóan dobogott. Önfeledten simult a férfi izmos mellkasához, átadta magát a pillanat gyönyörűségének.

Végül összeszedte minden bátorságát, és férje szemébe nézett.

– Tudod, azon a bizonyos napon, amikor üzleti úton voltál – kezdte nagyot sóhajtva –, Olivia azt is elmesélte, hogy ti ketten rég szeretitek egymást. Azt mondta, már évekkel az én felbukkanásom előtt össze akartatok házasodni. Ő azonban egy régi baleset miatt nem szülhetett volna közös gyermeket… És mivel te nagyon vágytál örökösre, beleegyezett, hogy valaki mást vegyél feleségül.

Feszült csönd támadt. Charlotte csak néhány másodperc múlva folytatta:

– Ez a valaki én voltam… Olivia azt állította, azért nem akartál egyházi esküvőt, hogy könnyű legyen felbontani a házasságunkat,

hiszen csak addig volt szükséged rám, míg fiút nem szülök neked… De eltelt egy év, és én nem estem teherbe. Olivia figyelmeztetett, hogy egyre türelmetlenebb vagy, és kezd belőlem eleged lenni…

A férfi mindeddig látszólag nyugodtan hallgatta a történetet, most azonban kitört belőle a visszafojtott indulat. Felugrott, és ellökte magától Charlotte-ot.

– És te hittél neki? – kiáltotta. – Feltételezted, hogy képes vagyok ilyen aljasságra? Jobban bíztál benne, mint a tulajdon férjedben? Te jóságos ég, ez nem lehet igaz!

Sebastian kezét dühösen zsebre dugva fel-alá járkált a szobában.

– Ez azt jelenti, hogy mindez hazugság? – tudakolta félénken Charlotte, mire á férfi hirtelen szembe fordult vele, és haragtól villámló tekintettel pillantott rá.

– És ha azt mondom, hogy igen? Hinnél-e nekem, ha tagadnám ezeket az ostoba vádakat, vagy továbbra is makacsul ragaszkodnál a téveszméidhez? Hát persze – húzta el az ajkát gúnyosan miért is hallgatnál a férjedre, sokkal egyszerűbb készpénznek venni egy idegbeteg nőszemély hazugságait… Ó, egek! Még azt is elhitted, hogy én gyilkoltam meg Fernandót! Van fogalmad róla, hogy megbántottál, mennyi fájdalmat okoztál nekem ezzel?

Charlotte az ajkába harapott. Igen, nagyon is jól el tudta képzelni, mit érezhetett a férfi.

– Már mondtam, hogy Olivia meséjének ezt a részét sohasem vettem igazán komolyan – suttogta szégyenkezve. – A szívem mélyén már akkor is biztos voltam benne, hogy nem lehet közöd Fernando halálához, és ha jól emlékszem, nemegyszer bocsánatot kértem tőled az alaptalan gyanúsítgatásért… Csak tudod, a másik vád túlságosan is hihetően hangzott.

– De hát miért nem számoltál be nekem róla? Mit sem tudtam erről az egészről! Gyerekes féltékenységnek tartottam, mikor a szememre vetetted, hogy az a nő a szeretőm. Nem is sejtettem, mi folyik a hátam mögött. Miért nem szóltál?

– Mert… mert túlságosan büszke voltam ahhoz, hogy ilyesmit megbeszéljek veled – vallotta be az asszony. – Úgy éreztem, rútul becsaptál, kihasználtál, nem akartam még azzal is tetézni a megaláztatásomat, hogy elmondom, mennyire fáj mindez…

– Az az átkozott büszkeségünk! – sóhajtott fel Sebastian, és újra átölelte Charlotte-ot. – Mert engem is a büszkeségem akadályozott meg abban, hogy érted menjek, és mindent megmagyarázzak. Ó, milyen ostoba is voltam!

Fekete szemében könnyek csillogtak. A nő gyöngéd, szeretetteljes csókot lehelt az ajkára. Sebastian viszonozta a csókot, majd két kezébe fogta Charlotte arcát.

– Nem tudtam neked megbocsátani, hogy elhagytál, s hogy elhitted Olivia hazugságait Fernandóról… De bármennyire szerettem volna is, képtelen voltam téged elfelejteni. Szüntelenül rád gondoltam, figyelemmel kísértem minden lépésedet. Képzeld, azzal hitegettem magam, hogy csak a kedvező pillanatra várok, és kegyetlen bosszút állok rajtad, amiért úgy megbántottál… Valójában azonban…

Sebastian lágyan megcsókolta Charlotte szemét, majd hüvelykujjával végigsimított a nő finom bőrén.

– Valójában sohasem adtam fel a reményt, hogy egyszer visszatérsz hozzám. Vártalak, ezért is tettem nap mint nap friss fehér rózsákat a szobádban álló vázába. Kimondhatatlanul hiányoztál, de az ostoba büszkeségem nem engedte, hogy megvalljam az érzéseimet.

– Ó, Sebastian! – suttogta boldogan az asszony. – Hát tényleg szeretsz? Igazán szeretsz?

– Az első pillanattól fogva, hogy megláttalak – bólintott komolyan Machado. – Olyan fiatal voltál, olyan ártatlan és annyira sebezhető. És persze hihetetlenül gyönyörű… Nyomban rabul ejtetted a szívemet, első látásra halálosan beléd szerettem. Egyéb vágyam sem volt, mint hogy vigyázhassak rád, gondoskodhassam rólad. Hát csoda, ha a lehető leghamarabb feleségül akartalak venni?

Charlotte válasz helyett a férfi vállára hajtotta a fejét.

– Pedig egyáltalán nem volt könnyű a helyzetem – folytatta Sebastian. – Hiszen fiatal voltál még, és nagyon tapasztalatlan… És én úgy éreztem, a legjobb lesz megfékezni vad, zabolátlan vágyamat. Nem akartalak lerohanni, attól tartottam, hogy visszariadsz, megrémülsz majd ennyi szenvedély láttán… Ezért döntöttem a külön hálószoba mellett. Meg akartam várni, míg felnősz, éretté válsz a szerelemre…

– Én meg biztosra vettem, hogy elégedetlen vagy velem, és csak untat a társaságom. Hiszen sohasem volt idődd a számomra.

– Hogy is juthatott az eszedbe ilyesmi, kis galambom? – suttogta Charlotte fülébe szerelmesen a férfi. – Legszívesebben a nap minden egyes percét veled töltöttem volna, csakhogy valóban rengeteg dolgom akadt a cégnél. Tudod, ki kellett vezetnem a vállalatot abból a kátyúból, ahová Fernando hozzá nem értése juttatta. Ó, miért is nem magyaráztam el neked akkor mindezt? De hát azt hittem, boldog vagy. El kellett volna mondanod, mit érzel, akkor talán…

– Ahhoz akkoriban túlságosan kevés volt az önbizalmam – ingatta fejét szomorúan a nő. – Nem hittem magamban, ezért is tudta Olivia olyan könnyen bemesélni, hogy őt szereted… Azt azonban ma sem értem, miért nem tiltakoztál egyetlen szóval sem, amikor felhívtalak, és közöltem veled, hogy el akarlak hagyni. Miért nem védekeztél, miért nem próbáltad megcáfolni a vádakat?

Ha csak annyit mondasz, hogy mindez szemenszedett hazugság, én boldogan hittem volna neked, és az első géppel visszatérek hozzád. De te csak hallgattál, makacsul hallgattál…

– A büszkeségem, ismét csak az átkozott büszkeségem volt az oka – dünnyögte Sebastian. – Remélem, megértesz, és meg tudsz bocsátani, hiszen te magad is ismered ezt az érzést… Mikor megvádoltál, olyan volt az, mint egy arculcsapás. Eszembe sem jutott védekezni, mentegetőzni olyasmi miatt, amit nem követtem el. És ez oda vezetett, hogy csaknem örökre elveszítettelek…

A férfi viharosan magához szorította Charlotte-ot.

– Ó, drágám, ha sejtettem volna, mennyire félsz, és milyen bizonytalan vagy! Nyíltabban ki kellett volna mutatnom, hogy téged, egyedül csak téged szeretlek. Olivia sohasem volt számomra más, csupán egy közönséges alkalmazott.

– Én ostoba meg azt hittem, bolondulsz érte – vallotta be Charlotte. – Hiszen olyan okos volt, olyan gyönyörű és magabiztos! Meg is mondta, hogy hozzá képest én csak idétlen, gátlásos kamaszlány vagyok, akit te észre sem veszel.

– Micsoda álnok kígyó az a nő! Semmit sem bízott a véletlenre, valósággal behálózott a hazugságaival… Amikor végre elismerted, hogy alaptalan a vád, miszerint közöm volna Fernando halálához, azt gondoltam, a másik gyanú alól is tisztáztam magam. Álmomban sem fordult meg a fejemben, hogy még mindig azt hiszed, viszonyom van Oliviával…

Aztán mikor szakítottál Greggel, és olyan odaadón fogadtad a közeledésemet, már biztosra vettem, hogy ezentúl velem maradsz, senki és semmi nem állhat közénk. Erre te bejelentetted, hogy mégis elhagysz. Úgy ért, mint derült égből a villámcsapás… Ó, Charlotte, érezned kellett volna, mennyire szeretlek – lehelt gyöngéd csókot felesége homlokára Sebastian. – No gyere! – fogta meg a kezét. – Igyunk egy teát, és közben beszámolok Olivia

egyéb viselt dolgairól. De figyelmeztetlek, ez az utolsó alkalom, hogy szót ejtünk erről a feslett nőszemélyről. Holnaptól a nevét sem akarom hallani, soha többé!

Charlotte bólintott.

Azt hiszem, Oliviának elmegyógyintézetben lett volna a helye – jegyezte meg pár perccel később Sebastian, mikor a teavíz már halkan duruzsolt a kannában. – Csak egy bolond viselkedik úgy, ahogy ő. Először is viszonya volt a bátyámmal. Ez tulajdonképpen nem nagyon lepett meg, mivel Fernando soha nem tudott ellenállni a csinos nőknek. A bátyám halála után viszont rám vetette ki a hálóját, és sehogy sem akarta tudomásul venni, hogy rám nincsenek hatással a bájai. A magánéletben mindig is viszolyogtam az Olivia-féle erőszakos nőktől, bár meg kell hagyni, a munkáját kitűnően végezte. Nagyszerű ötletei voltak, és el sem tudtam volna képzelni nála jobb igazgatót. Ezért aztán elnéztem neki, hogy a szerelmével üldözött.

Közben felforrt a víz. Sebastian elkészítette a két csésze teát, majd leült Charlotte-tal szemközt, és megfogta a kezét.

– Sajnos, későn derült ki, milyen veszélynek tettelek ki téged és a kapcsolatunkat, mikor figyelmen kívül hagytam Olivia érzéseit. Valósággal kisajátított, már-már a tulajdonának tekintett. És akkor jöttél te… Őrülten feldühítettem és féltékennyé tettem azzal, hogy feleségül vettelek. Bármire kész volt, csak hogy megszabaduljon tőled.

– Mi lett vele? – kérdezte halkan Charlotte.

– Amikor az emlékezetes telefonbeszélgetésünk után hazaértem, az ágyamban találtam. Először szóhoz sem jutottam a megdöbbenéstől, aztán persze megkapta tőlem a magáét. Repült az ágyamból is, meg a cégtől is… De ha már az ágyakról beszé-

lünk… – emelkedett fel hirtelen Sebastian. – Mintha felajánlottál volna egyet éjszakára. Vagy rosszul emlékszem?

Szorosan átölelte a nő vállát, és elindultak fölfelé a lépcsőn. Fel, egyenesen Charlotte hálószobájába. Odaérve Sebastian lerúgta a cipőjét, és az ágyra heveredett.

– Vetkőztess le! – kérte mosolyogva.

Másnap reggel Charlotte arra ébredt, hogy férje ajka lágyan cirógatja meztelen vállát. Kéjesen nyújtózkodott, és leplezetlen elégedettséggel gondolt az együtt töltött szenvedélyes éjszakára.

Arra, ahogyan türelmetlenül letépték egymásról a ruhát, s ahogyan aztán szeretkeztek. Még mindig a fülében csengett a férfi rekedtes hangja.

– Mondd ki, mondd, hogy szeretsz!

Charlotte persze örömmel teljesítette a kérését.

Szinte elemésztette a vágy, mikor megérezte, mennyire kívánja őt Sebastian.

– Nem nyugtalanít ez a féktelen szenvedély, drágám? – suttogta a férfi.

– Épp ellenkezőleg… – Charlotte alig várta, hogy testük végre egyesüljön.

Az asszony csak idáig jutott gondolataiban, Sebastian ugyanis nem hagyta tovább töprengeni. Forró csókjaival, simogatásaival újra fölkorbácsolta Charlotte vérét…

Sóvárgásuk csillapodtával a nő fáradtan bújt oda férjéhez, és álmodozva megkérdezte:

– Mikor kirándultunk a hegyekben, arra kértél, maradjak veled. Emlékszel?

Sebastian bólintott, s közben lágyan cirógatta felesége selymes fürtjeit.

– Én erre azt kérdeztem – folytatta Charlotte hogy akarsz-e gyerekeket. Te pedig rögtön rávágtad: „Hát persze.” Miért mondtad ezt? Ha nem ezt feleled, nem hagylak el újra, s már hónapok óta boldogok lehetnénk.

– Csakhogy én meg voltam győződve róla, hogy épp ezt a választ akarod hallani. Eszembe jutott, mennyire szerettél volna kisbabát, amikor összeházasodtunk. Ugye emlékszel?

– Hogyne emlékeznék! – simult férjéhez szerelmesen Charlotte. – Akkoriban úgy gondoltam, egy gyerek közelebb hozna minket egymáshoz, megszilárdítaná a kapcsolatunkat. Pedig csak a bizonytalanságomat és a kételyeimet kellett volna legyőznöm, és akkor… No de kár ezen keseregni, mikor négy évet már úgyis elvesztegettünk! – simított végig mosolyogva az asszony Sebastian meztelen hátán.

– Mi a csudát csinálsz?

– Hármat találgathatsz!

Charlotte keze felfedezőútra indult férje testén, s amikor Sebastian viszonozta gyöngéd cirógatásait, a nő kéjesen felsóhajtott.

Egy órával később Sebastian már vidáman fütyörészett a zuhany alatt. Charlotte egy darabig hallgatta, aztán kibújt az ágyból, felkapott egy hálóköntöst, és kiment a konyhába teát készíteni.

Hirtelen kopogtattak a bejárati ajtón. Gwilym volt az. A fiú jókora kartondobozt szorongatott – feltehetően tele mindenféle ennivalóval.

– Pont a legjobbkor! – jegyezte meg a nő háta mögött Sebastian, mire Charlotte halkan felnevetett.

Az asszonyka mosolyogva, egy szál pongyolában nyitott ajtót a fiúnak. Az persze kikerekedett szemmel bámulta, még köszönni is elfelejtett.

– Igazán nagyon kedves édesanyádtól, de már nincs szükségünk semmire – utasította vissza az ajándékot Charlotte. – Valószínűleg még ma elutazunk, Cádizba repülünk a férjemmel. Előtte természetesen benézünk hozzátok, hogy elbúcsúzzunk, és köszönetet mondjunk a rengeteg finomságért. Hát akkor viszlát!

Ezzel becsapta az ajtót a meghökkent fiatalember orra előtt. Sebastian, aki még mindig Charlotte háta mögött állt, hirtelen átölelte felesége karcsú derekát, és dús hajába temette az arcát.

– Tulajdonképpen sajnálom szegény fiút – szólt kajánul. – Nagy csalódás lehet neki, hogy le kell mondania a világ legszebb, legkívánatosabb asszonyáról. Mert te az enyém vagy, csak az enyém…

Lágyan végigcirógatta Charlotte keblét, mire a nő megfordult. Sebastian, aki mindössze egy dereka köré csavart törülközőt viselt, megoldotta Charlotte köntösének övét, és kezét a pongyola alá csúsztatva magához szorította a feleségét. Meztelen felsőtestük egymáshoz simult.

– Forr a… teavíz – figyelmeztette a férjét Charlotte.

– Aha… Mindjárt megyek, utánanézek, és csinálok pirítóst is. Te meg feküdj addig vissza, és tartsd melegen az ágyat! Az éjjel úgysem nagyon hagytál aludni – kacsintott a nejére Sebastian –, ne csodálkozz hát, ha szükségem van egy kis pihenésre, mielőtt útra kelünk.

– Legalább vegyél fel valamit, a végén még megfázol! – kacagott Charlotte.

– Ó, már alig várom, hogy ápolj! – ütötte el a dolgot tréfával a férfi. – No menj, melegítsd az ágyat, ahogy megbeszéltük!

Néhány perccel később Sebastian visszatért a hálószobába, és felesége mellé bújt. Charlotte forrón átölelte, tekintetében számtalan szerelmes csók ígérete égett. Rövidesen mindenről megfeled-

keztek. Semmi sem számított, csak szenvedélyes szerelmük, és az a boldogító tény, hogy annyi év után ismét egymásra találtak.